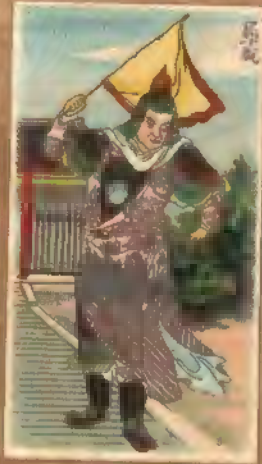

ดก
893.13
ศ 315
82

หมดอายุ 06/05/2565

หมดอายุ 06/05/2565

อธิบดีหนาดาร

ตท ๗๗๓ ๗๗๗๗

หนังสือ

พระราชนิพนธ์พงษาวดารจีน

เส้าปัก

ตีพิมพ์เป็นสมุดฝรั่งเล่มหนึ่ง รบ

ใต้ตีพิมพ์ที่โรงพิมพ์บริเตน ตั้งอยู่ท่าบด ปากคลอง บางกอก

ใหญ่ หนังสือเล่มนี้ใต้ลงพิมพ์แต่ ณ วันจันทร์ เดือนเก้า

ขึ้นสิบสามค่ำ ปีมเสง ตรีศก

รุดตักภพ ๑๗๘๓

๒๒ มี.ค. ๒๕

พจนานุกรม 06/05/2565

นครกรุงเทพ ๗

26 ต.ค. 2525

แม่จวนรัตน

26 ต.ค. 2525

Handwritten signature or mark at the bottom right corner.

ราคาหนังสือ

๑	โคเก็กเล่มหนึ่ง	ราคา ๔ บาท
๒	ห้องสินสองเล่ม	ราคา ๘ บาท
๓	เลื่อยคักห้าเล่ม	ราคา ๒๕ บาท
๔	ไซ่ขันสองเล่ม	ราคา ๘ บาท
๕	กังขันเล่มหนึ่ง	ราคา ๖ บาท
๖	สามกักสี่เล่ม	ราคา ๕ ตำลึง
๗	ไซ่ขันสองเล่ม	ราคา ๘ บาท
๘	กังขันสามเล่ม	ราคา ๑๘ บาท
๙	น้ำปักเล่มหนึ่ง	ราคา ๖ บาท
๑๐	โกขันเล่มหนึ่ง	ราคา ๒ บาท
๑๑	เสาปักเล่มหนึ่ง	ราคา ๒ บาท
๑๒	ขียนกัยเจงกัยเล่มหนึ่ง	ราคา ๓ บาท
๑๓	สี่ทองขันเจงไซวสองเล่ม	ราคา ๘ บาท
๑๔	บ้านช่วยเตลาเล่มหนึ่ง	ราคา ๑๐ สลึง
๑๕	โงวโหว่พงไซเล่มหนึ่ง	ราคา ๔ บาท
๑๖	โงวโหว่พงหน้าเล่มหนึ่ง	ราคา ๒ บาท
๑๗	ซุดงกัยห้าเล่ม	ราคา ๕ ตำลึง
๑๘	เองเลียบกัยเล่มหนึ่ง	ราคา ๔ บาท
๑๙	ฮิวกัยห้าเล่มหนึ่ง	ราคา ๑๐ สลึง
๒๐	ไคองเภาสองเล่ม	ราคา ๗ บาท
๒๑	เขี้ยวองเภาเล่มหนึ่ง	ราคา ๓ บาท
๒๒	เนี้ยหน้าอิกซื่อสองเล่ม	ราคา ๖ บาท
๒๓	เม็งมวคเซงฉื่อเล่มหนึ่ง	ราคา ๔ บาท
๒๔	กฎหมายสองเล่ม	ราคา ๑๓ บาท
๒๕	พระวาทพงษวาทกรสองเล่ม	ราคา ๑๐ บาท
๒๖	ราชานิราชเล่มหนึ่ง	ราคา ๖ บาท

ปก
 ๘๙๕:13
 ๕:515
 ๒.๒

๑ ฅวัน จันทร แปร ค่ำเดือน หก บีมเสง โท ศก คักวราช ๑๒๓๒

๑ พณ ๑ ผู้สำเร็จ ราชการ แผ่นดิน มี พระ ประสาทสั่ง ให้ แปรราช พงษาการ
จัน เมื่อ ครอง ทลีสืบได้ เป็น พระเจ้า โทจง ชองเก้ ทรง ราชสมบัติ ใน
แผ่นดิน ถึง ยก กองทัพ ไป ตีเซตม แคน ฮวน ช้าง ทิศ เหนือ เรียก ว่า เส้าปัก ๆ
นี้ อยู่ใน เรื่อง ชุยถึง แต่ มิได้ กล่าว จึง ยก ขึ้น เป็น เรื่อง ใหม่
มีความ ว่า พระเจ้า ชุยเอียงเก้ ทรง ราชสมบัติ ใน แผ่นดิน ชุย จุนนาง
ผู้ใหญ่ ชื่อ โอบุนฮวยกิม เป็น กวีระบถ คำจัต พระเจ้า ชุยเอียงเก้ เสีย แล้ว ตั้ง
ตัวขึ้น เป็น ชองเก้ เปลี่ยน นาม แผ่นดิน ชุย เรียก ว่า แผ่นดิน เก้า ทวี
เมือง ทั้ง ปวง ก็กระด้าง กระเดื่อง แดก ออก เป็น ทลจย กัก คือ ทลเขียน ตั้ง
ตัวขึ้น เป็น เจ้า แผ่นดิน ถึง ทั้ง เมือง เชียงฮาน เป็น เมือง หลวง ชุย กัก คนึง
ทลมีทตั้ง ตัวขึ้น เป็น เจ้า แผ่นดิน ชุย กัก คนึง เตาเกษนเตก ตั้ง ตัวขึ้น เป็น เจ้า
แผ่นดิน แซ่ กัก คนึง เซงสีซวง ตั้ง ตัวขึ้น เป็น เจ้า แผ่นดิน เก้า กัก คนึง ครั้ง นั้น
ทลีสืบ บุตร เจ้า แผ่นดิน ถึง มี บุญจิกกา ปราบ ปราบ ทวี เมือง ทั้ง ปวง ซึ่ง

ตั้ง ทวี ชัน เป็นเจ้า แผ่นดินเหล่านั้น ราชคาบ เวียง วัชช แล้ว ทลิ่งอื่นเจ้า
 แผ่นดิน ตั้ง จึงได้เป็น เอกราช ร่วมแผ่นดิน เจ้า เป็น กัก เกี้ยว ครั้น พระเจ้า
 แผ่นดิน ถึง สวรรคตแล้ว ชุนนางผู้ใหญ่ฝ่าย ทหาร พลเวียง เขียว ทลิ่งอื่น
 ซึ่งเป็น ราชโอรส ขึ้น ครองราชสมบัติ ใน เมือง เชียงอาณ ทรงพระนาม พระ
 เจ้า ไทจงชองเก้ อยู่มา เป็น บัที่สืบ สี่ ใน ราชสมบัติ เมื่พระชังอ่องเจ้า
 เมือง ปักชวน อยู่ซึ่ง ทิศเหนือ นอก เขตว แคน จีน มีเมือง ชัน แล
 ทแล้ว ททาว สาก นาย ททาว อี้มีตมอ แล สำแดง ฤทธิ ไค่ต่าง ๆ เมื่พระ
 ชังอ่อง คิด กำเวีย ทยาก จะ ทำศึก สงคราม จึง ตกฤ ครอง ว่า แผ่นดิน จีน
 ทุก วัน นี้ ทลิ่งอื่น มีอำนาจ ปราบ แผ่นดิน ราช คาบ ได้ เป็น ไทจงชองเก้ ขึ้น
 เรา จะ ยก กองทัพ ไป ที่ เขา แผ่นดิน จีน ก็ ยังไม่ มี สาเหตุอัน ไค่ จะ ต้องมี
 ราชสาสน ไป ว่า กล่าว ให้ ไทจงชองเก้ อ่อน น้อม คอเรา โดยที่ ก็ จะ เป็น
 ไมตรีกัน ท่อไป ถ้า ชัก ขึ้นไม่ แคง ราช ขรรณา การ มา นน นอ ก็ ไค่
 เป็น ท่วง ที่มี สาเหตุ ที่ จะ ยก กองทัพ ไป ปราบ เสีย คิด แล้ว จึงสั่ง ให้ ทำ ราช
 สาสน มอให้ จิวกัจ ชุนนาง เป็น ราชทูต ก็ ไป ณ เมือง เชียงอาณ จิวกัจ
 คำนิย ลา ออก มา จักข่าวไว้ ภาอ สม คว แล้ว ก็ ภา กัน ไป ราช

๐ ครั้น ถึง เมือง เชียงอาณ จึง เข้า ทา ชุนนาง ทนั้กัน วัช แจกเมือง
 แจง ความ ตาม ซึ่ง เจ้า เมือง ปักชวน ให้ ถือ ราชสาสน มา ชุนนางผู้ นั้น นำ
 ความ ขึ้น กรทูล พระเจ้า ไทจงชองเก้ ได้ ทรง ทวบ แลแล้ว จึง วัชสั่ง ให้
 ทา จิวกัจ ราชทูต เข้า มา แล้ว จิวกัจ ก็ เข้า ลง ถวาย บังคม แลแล้ว ส่ง ราช
 สาสน ให้ เจ้าพนักงาน อ่าน ถวาย มีความ ว่า ใน แผ่นดิน จีน แต่ ก่อน นั้น
 ถ้า ผลัก เปลี่ยน เจ้า วัช กระทบ วัช ทั้ง เจ้า แผ่นดิน ชัน ไค่มี แลแล้ว ก็ ไค่ เคย
 แคง ทูท कुม เครื่อง ราช ขรรณาการ มา อ่อน น้อม คอ เมือง ปักชวน ทุก ๆ
 วัช กระทบ วัช เป็น ขรรณ เขียม ถึง นี้ สืบ มา แต่ เมื่ ครั้ง แผ่นดิน ชัน พระ

เจ้าขัน โทโจ มีเทศา นภาพ มาก ก็ได้ส่ง ราชบุตรี มาให้ โงวคุ่น เจ้าเมือง
 ปักชวัน ด้วย ความ เคารพ ยำเกรง บัดนี้ ท่าน ได้ เป็น เจ้า แผ่นดิน ขึ้น แล้ว
 ทำไมไม่ทำ ตามแบบ อย่าง ทั้ง แสง เมืองไว้ มิได้ นอกอีก เรา ผู้ เป็น เจ้า เมือง
 ปักชวัน ทั้งนี้ ก็ มีความ ผิด เป็น ข้อใหญ่ เรา คิด จะ ยก กองทัพ ไป ปราม
 ปรามให้ ราบคาบ ก็ส่ง สาว แก่ โพร่ บ้าน พลเมือง จะ ได้ ความ ลำบาก
 ยากแค้น จึง ได้ มี ราชสาสน มา ทัก เตือนให้ รู้ แม้น จัก ขึ้น อยู่ไม่ยอม
 ทำตาม ขอรรมเนียม เหมือน แด่ ก่อน เรา จะ ยก กองทัพ ไป ปราม เมือง เชียง
 ฮาน จับ อรชชิง กับ ชินชกโย ซึ่ง เป็น ทหาร เอก มี ผู้ น้อย แขม แขม มาให้
 เลียงม้า แล สำหรับ ถือ ฮาวู ถ้า เจ้า แผ่นดิน ถึง หลาก จะ ให้ บ้านเมือง อยู่เย็น
 เป็น สุข จึง ้วย จัก แกรง แกรง ราชทูต คู่ มั่ง ครั่ง อรรณาการ มา ยอม สัพพัตถ์
 โดษ ที่ เรา จะ ยก โทษไว้ ให้ ครอง ครอง แผ่นดิน จึง สืบไป ครั้น สิ้น ความ
 แล้ว พระเจ้า ไทจงฮ่องเต้ ได้ ทรง ทราบ ก็ จัก เคือง ครวส ว่า เรา เป็น เจ้า
 แผ่นดินใหญ่ ไม่ควร ที่ เบียดเบียน จะ พุด หมิ่น ประมาท ก็ ้วยสั่ง ให้ เอา
 ทวี จิวกิง ผู้ เป็น ราชทูต ไป ฆ่า เสีย จึง มั่ง กง กง ชื่อ จึง ทราบ ทูล ว่า เบียด
 เบียนฮ่องเต้ เจ้า แผ่นดิน ปักชวัน บังอาจ พุด จา เหลือ เกิน ก็ ควร ที่ จะ ทรง จัก
 เคือง แล้ว แต่ ซึ่ง จะ ให้ ฆ่า จิวกิง เสีย หุน ผิด ด้วย เบียดเบียนอย่าง ๐ แล
 ย่อม มี ขนบ ขอรรมเนียม มา แด่ บราณ ว่า เมืองใด ๆ ถึง เป็น ราชปักษี ขอบ
 พุงกัน ก็ มิได้ ฆ่า พันธุ์ ถือ หนึ่ง สือ ครั้น เรา จะ ฆ่า จิวกิง ซึ่ง เป็น ราชทูต เสีย
 เมือง ปักชวัน เป็น แด่ เมือง เล็ก น้อย ก็ จะ หมิ่น ประมาท ว่า เกรง กลัว ขอ
 พระองค์ จงได้ ปลดปล่อย จิวกิง ให้ กลับ ไป บอก ข้าราชการ เจ้าเมือง ปักชวัน จึง
 จะ ควร พระเจ้า ไทจงฮ่องเต้ ได้ ทรง พัง เทน ขอบ ด้วย จึง ้วยสั่ง ให้ ภา ทวี
 จิวกิง กลับ เข้า มา แล้ว ๖๕ แล้ว ครวส ว่า จง กลับ ไป บอก เจ้า นาย ของ เจ้า ให้ รู้
 ว่า ใน ภาย วัน เรา จะ ยก กองทัพ ใหญ่ ไป ปราม ปราม เมือง ปักชวัน ให้ ราบ

คาบ จับ ทัพ เยอะหนึ่งห้อง ตก ศัตรูเสีย ทัพแล้ว ก็รีบสั่งให้ทหาร เขา ทัพ
จิวกิง ออกไป ตัก หู ทั้ง สอง ข้าง แล้ว ปล่อยไป จิวกิง ได้ ความ ฮา เจ็บ ปวด บึง
หนัก ออก จาก เมือง เชียง อาณ ชัน มา ทัพ กลับ ไป เมือง บักชาน

๑ ฝ่ายพระเจ้าไททรงชัยก็ จึงพลัดปลุกญา ชุ่มมวง กุณชื้อ ว่า เยอะ
หนึ่งห้อง เจ้า เมือง บักชาน ทมิณ ประมาท หนัก ถ้าเราไม่ไป ปราย ปราม เสีย
ก็จะ กำเริบ มาก จัน เหน จะ ยก กอง ทัพ มา ตี เมือง เรา เชน มัน คง ชุ่มม
วง กรวย หลง ว่า ธรรมดา เข็ม บรูมา นั้น มี แต่ เมือง ทลวง ยก กอง ทัพ ไป
ปราย ปราม ทัพ เมือง เล็ก น้อย ซึ่ง ทัพ เมือง เล็ก น้อย จะ สามารถ มา ตี เมือง
ทลวง นั้น ไม่ เคย มี ครั้ง นี้ เยอะหนึ่งห้อง แดง วาสุทนต์ ก็ คบ จึง สืบ มา ว่า
ถล่าว แสง แวง ก็ คง จะ มี ที่ ไว้ใจ เข็ม แสง ศักดิ์ อย่าง หนึ่ง จึง ไม่ เกรง กลัว
เมื่อ เวลา ค่ำ นั้น ข้าพเจ้า ได้ ตรวจ ดู ฤกษ์ บน เหน อากาศ เกิด อิศวรย์ เป็น
นิมิตร ดี ก็ ทราบ ว่า มี เหตุ ใหญ่ พระองค์ จะ มี เศษ ปรากฏ แผ่น ฟ่าน ไป ใน ษัระ
เทศ ข้าง ทิศ เหนือ การ ครั้ง นี้ สำคัญ หนัก เชิญ เสด็จ ยก กอง ทัพ ไป ปราย
ปราม เมือง บักชาน เสีย ให้ ราบ คาบ จึง จะ ควร พระเจ้า ไททรงชัย ก็ ทัพ
ว่า เมื่อ ครั้ง พระเจ้า ถึง แก่ ใจ ช่าง ด้ บิดา เรา ยัง อยู่ เรา ได้ เคย ยก กอง ทัพ
ไป ชุ่มม ปราย ปราม พวก ชวน มี ได้ ซาก เรา ก็ จำ นาน ใน การ สง ความ
ซึ่ง จะ ยก กอง ทัพ ไป ครั้ง นี้ มีความ ยินดี มาก หนัก ทัพแล้ว รีบสั่ง ให้ ชิน
ชก ใช้ เกณฑ์ ทหาร ไว้ ให้ พร้อม ชุ่มม มี มือ ให้ แคล้ว คล่อง ใน สิบ หัว วัน
แล้ว สั่ง ชุน นาง พนักงาน จัด เตรียม เสบียง อาหาร ไว้ อย่าง ให้ จัด สนม แต่
บันดา ชุน นาง ผู้ ใหญ่ ผู้ น้อย ก็ จัด แร่ง เตรียม การ ตาม พนักงาน ของ ทัพ
จีนชก ใช้ จึง หมาย บอก พวก ทหาร ทั้ง ปวง ให้ รู้ ทัพ นั้น มา ชุ่มม มี มือ ที่ สนม
รบ แล้ว จะ ให้ เตรียม การ ที่ จะ ยก ไป ให้ ทัพ กำหนด บันดา นาย ทหาร
เอก แล ทหาร เลว ทั้ง ปวง แร่ง ความ ใน หมาย ก็ จัด แร่ง ฝึก ทัพ ชุ่มม

หน้า ๐๖/๐๕/๒๕๖๕

ผู้มีชื่อที่สนามทุกเวลา ครั้นถึงกำหนดสืบห้าวัน ชินชอกไปไปตรวจดู
 ทหารเกณฑ์แล้ว คล่องว่องไวในเพลงอาวุธ ทั้งทุกคน จึงเข้าไปเฝ้ากราบ
 ทูลว่า ข้าพเจ้าฝึกหัดทหารชำนาญชำนาญดีแล้ว

๑ ฝ่ายขุนนางเจ้าพนักงานที่จัดเสวยของอาตวาก็กราบทูลว่าเสวยของ
 อาตวาทะเต็มไว้บริบูรณ์แล้ว พระเจ้าโทจงชองเต้ได้ทรงฟังเจ้าพนักงานทั้ง
 สองฝ่าย กราบทูลซ้ำจัดแจงการไว้พร้อมก็มีพระโศกอินทรี จึงตรัสแก่
 ชิมงกงขุนซื่อว่า การยกทัพนี้ก็เป็นภาระสำคัญอยู่ ชินแสจงตรวจดู
 ว่าวันแฉดเวลาใดที่จะได้ยกกองทัพไป ชิมงกงก็ตรวจดูในตำหรับพิไชย
 สงครามรู้แจ้งชัดแล้ว กราบทูลว่าพรุ่งนี้เป็นวันฤกษ์ดี ขอเชิญพระ
 องค์เสด็จยกกองทัพไปในเวลาเช้าคงสมความปรารถนา พระเจ้าโทจง
 ชองเต้ได้ทรงฟังก็ยินดี จึงสั่งให้ชินชอกไปเป็นแม่ทัพ มอชตรา
 อาญาพิศขี้ให้ แล้ว้วยสั่งให้ยกไปทันฤกษ์ใน เวลาพรุ่งนี้เช้าเราจะไป
 ด้วย ชินชอกไปเฝ้าทูลอาญาพิศขี้เป็นแม่ทัพ แล้วก็กราบบังคมลา กลับ
 มาบ้าน จัดเสวย แด่เคี้ยวหมาก ทหารเอกทหารเลว คอยเสด็จอยู่ที่
 ที่สนามพร้อมกัน ครั้นรุ่งขึ้นเวลาเช้า พระเจ้าโทจงชองเต้ทรงเครื่อง
 ทามตำหรับพิไชยขุนสร้าง เสด็จออกยังที่ว่าการราชองศาไปชมบ้านเมือง
 ให้คลี่คลายเป็นใจก็กับขลุ่ยเตงขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายขึ้น แด่ขุนนางพนักงาน
 ทั้งปวงให้ดูแลรักษาไว้ กว่าเรา จะเลิกทัพกลับ มา แล้ว้วยสั่งให้
 สี่อวมเทียเป็นกองนำเสด็จ ครั้นจัดแจงการบ้านเมืองเสร็จ ก็เสด็จ
 ทรงไปยังสนาม พร้อมด้วยแม่ทัพ แด่ขุนนาง นายทหาร ทั้งปวง ชินชอก
 ไปแม่ทัพก็จัดให้เทียบอาณานิคมขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายทหาร คุมไพร่พลหมื่นหนึ่ง
 ยกไปเป็นทัพนำ สั่งว่า ถ้าถึงด่านจีนหนึ่งกวนค้อเขว แคนเมืองชวน
 ให้ทั้งค่ายมั่นลงไว้คอยถ้ากองทัพหลวง ยกไปก็จะได้สมทบกันเข้า

หักค่านเมืองปักช้วน เทียบกามิ วิชคำ สั้งแม่ ทัพ แล้ว ก็คุม ทหาร คมื่น
หนึ่งเป็น ทัพ หน้า ภอ เพลา สามโมง เข้า ใต้ ถุนคี่ ชุ่มงคงกุนชื่อ ก็ให้
คี่น้ำเพื่อ สัญญา ยก ทัพ หน้า ทัพ หลวง ออก จาก เมือง เชียงชาน

๑ ฝ่าย จิวกิง ผู้ถือ หนังสือ ก็รีบ กลับไป ถึง เมือง ปักช้วน แจ้ง ความ
ให้ เบี้ยหมิ่งอ่อง ฟัง ตามที่ พระเจ้า ไทจงฮ่องเต้ ว่า กล่าว มา นั้น ทุกประการ
ก็ทำ ประงาน ได้ ได้ ความ เจ็บ ฮาย เบี้ยหมิ่งอ่อง ได้ ฟัง แล้ว เห็น จิวกิง ต้อง
ตัด หู ทั้ง สอง ข้าง ก็ ไกรข ชิ่ง นึก คิด ว่า จะ ยก กอง ทัพ ไป ตี เมือง เชียงชาน
แต่ จิวกิง บอก ว่า เจ้า แผ่นดิน ถึง จะ ยก กอง ทัพ มา ตี เมือง เรา ใน เร็ว ๆ
เรา จะ ต้อง จัด การ วิชา คำน บ้าน เมือง ไว้ ให้ แน่นหนา คชย ถ้า กอง ทัพ
เมือง เชียงชาน ออกมา เรา จึง จะ ออกสู้รบ ให้ เทนผีมือ แน่น ได้ ท่วงที
เรา จะ ตี ชั่ว เติม ยก บุกรุก ไป แ่่ง ชิง เอา สมบัติ เมือง เชียงชาน ก็ คง
ได้ สม ความ ปรารถนา คิด เทน คัง นี้ แล้ว เบี้ยหมิ่งอ่อง ก็ สั่ง ตาม ยันคา
นาย ทหาร ให้ ทัพ เต๋วยม ไพร พล วิชา คำน บ้าน เมือง ไว้ ให้ มั่น คง นาย
ทหาร ทั้ง ปวง ก็ จัด การ วิชา คำน หน้า ที่ ตาม ตำแหน่ง ไว้ แน่นหนา คชย
ถ้า กอง ทัพ พวก แผ่นดิน ถึง

๑ ฝ่าย เทียบกามิ ทัพ หน้า เมือง เชียงชาน คุม ทหาร คมื่น หนึ่ง เดิน ไป หลาย
สิบ วัน ถึง คำน จันหมิงกวน ซึ่ง เป็น ปลาย เขตแดน คำน จันหมิงกวน
นั้น ใกล้ เคียง ต่อ แคน กัน กับ คำน แปะเหลียงกวน ของ เมือง ปักช้วน ทาง
ไกล กัน สอง ร้อย ลี้ นี้ออก คำน จันหมิงกวน ไป ทาง ร้อย ลี้ เป็น
เขตแดน ของ เมือง เชียงชาน นอก คำน แปะเหลียงกวน นั้น มา ทาง ร้อย ลี้
เป็น แคน ของ เมือง ปักช้วน เทียบกามิ ยก กอง ทัพ ไป ถึง คำน จันหมิงกวน
แล้ว ก็ เลย ไป ตั้ง ค่าย มั่น อยู่ นอก คำน ทาง ประมาณ เด้า สิบ ลี้ ต่อ เขต
แดน กัน คชย ถ้า กอง ทัพ หลวง

๑ ฝ่ายพระเจ้าโทงต้องเต็กกับชินชกใช้แม่ทัพ คุมทหาร ยี่สิบหมื่น

ออกไปถึงด่านจันทน์กวน ก็ให้ตั้งค่ายมั่นอยู่นอกด่านทางประมาณแปด
 สิบสี่ เวียงราชอยู่ที่แดนต่อแดน ทัพไพร่พลทหารหาญเห็นชอบแล้ว
 จึงจะคิดการสืบไป ฝ่ายม้าใช้คอยเหตุเมืองปักชวน แจ้งว่า
 โทงต้องเต็กยกกองทัพมาเองมีไพร่พลทหารมาก ก็รีบเอาข้อความไป
 แจ้งแก่เล่าซง ซึ่งมีชื่อเรียกว่าก๊กเจง ผู้รักษาด่านแปะเหลียงกวน
 ว่าบัดนี้โทงต้องเต็กยกกองทัพใหญ่มา ตั้งค่ายอยู่นำด่านจันทน์กวน
 เหนือจะยกเข้าตีหักด่านบ้านเมืองเราเป็นมั่นคง เล่าก๊กเจงจึงถามม้าใช้
 ว่าเจ้าสืบข่าวมา มีทหารมากน้อยประการใด ม้าใช้แจ้งว่าข้าพเจ้า
 สืบข่าวรู้แน่นอนว่า โทงต้องเต็กยกกองทัพมาครั้งนี้ มีทหารไพร่
 พลมาก เล่าก๊กเจงได้ฟังก็หัวเราะ แล้วพูดว่าจะภาวณินมาหาที่ตาย
 ทั้งสิ้น ตามบัณฑิตา นายทหารเหล่านั้นได้ฟังจึงถามว่า โทงต้องเต็ก
 ยกทัพมาที่บ้านเมืองเรา เหตุใดท่านจึงหัวเราะ เล่าก๊กเจงว่าท่าน
 ทั้งหลายยังไม่รู้ เบื้องหลังของลุงเจ้า นายเรา หากจะได้สมบัติในเมือง
 เชียงธานี กับเขตรแดนทั้งปวงในแผ่นดินนี้ ให้มาสาปพิภพก็อยู่
 ในอำนาจ ก็คิดจะยกกองทัพไปตีแต่ไม่มีเหตุ จึงได้ใช้จิวกิ้งถือ
 หนังสือไปว่ากล่าวให้อ่อนน้อมเสียโดยดี ถ้าแผ่นดินโทงต้องเต็กประกอบ
 ด้วยสติปัญญาที่ไม่ยกกองทัพมา เจ้านายเราจะไปทำไมกับเขาได้
 นี้โทงต้องเต็กยกกองทัพมาเองดังนี้ ก็คงจะยั้งเย็นไป นี้ไม่ใช่บุญ
 ของเจ้านายเราฤๅ สมบัติบ้านเมืองเชียงธานีคงตกอยู่ในมือเจ้านาย
 เราทั้งสิ้น เราท่านก็จะได้มีความสุขด้วยกันสืบไป เพราะเหตุดังนี้
 เราจึงไปตีหัวเราะ นายทหารถามว่าท่านคิดแทนประการใด จึงจะได้สม
 บัติเมืองเชียงธานีโดยง่าย เล่าก๊กเจงว่าท่านทั้งหลายไม่รู้ฤๅ โทง

ฮ่องเต้ ได้ พึ่งแต่จีนชกไ้กับ ขวซึ้ง นาย ทหาร ทั้ง สองเท่า นั้นเอง
 เวน เหน ว่า ไทจงฮ่องเต้ สำคัญ ว่า ที่ เมือง ยักฮวน ไม่มี คน มีผี มีอ เข็ม แขนง
 เสมอ จีนชกไ้แล ขวซึ้ง จึง มีความ ประมาท ยก กองทัพ มา เจ้านาย
 ของ เวน มี ทหาร แด่ ถ้วน คน ที่ มีผี มีอ เข็ม แขนง แล กำล้ง มาก ะไร กับ จีน
 ชกไ้ ขวซึ้ง จะ สู้ กำล้งผู้ ไคไ้ คอขยให้ ทหาร ไทจงฮ่องเต้ ยก มา ตีหัก
 ท่าน แปะเหลียงกวน เวน จะ ยก ออกสู้รบ จับ ทวด ศทหาร เมือง ถึง ไ้ จน สิ้น
 จะ ไค ส่งไป ให้ เจ้า นาย เวน เขา ความ ชอบ ไม่ ตี ฤ นาย ทหาร ไค ล่า นั้น ไค
 พัง จึง ชวน กัน พุก ว่า ท่าน อย่า ไว้ใจ จง ถู กวองให้ ตี เล่า กึงเง สั้ง
 ใ้ จัด แกล่น หลาว เกาทัณฑ์ แล ถอน สิวา รักษา ท่าน นำ ที่ เจริง เทล ไร่ ให้ แน่น
 หนา ถ้า กองทัพ เมือง เจริงชาน ยก มา ตี ท่าน เมื่อ ไค จง ไค ไร่ มา บอช
 เวน โดยเร็ว นาย ทหาร รับ คำ สั้ง มา ะเทศทไฟว์ พล จัด การ รักษา ท่าน
 นำ ที่ เจริง เทล ไร่ ให้ แน่น คง ตาม คำ เล่า กึงเง สั้ง รุช ประการ ะ

๑ ฝ่าย พระเจ้า ไทจงฮ่องเต้ รับ สั้ง ใ้ ตั้ง ค่าย มั่น ภาทิโพ ฬ หาย
 เหน้อย แล้วย จึง ตรัส ภาษ จีนชกไ้แม่ทัพ ว่า ท่าน จะ ยก เข้า ตี ท่าน เวลา ไค
 จึง จะ ตี จีนชกไ้ กวาทูล ว่า พวก ยักฮวน นี้ ะวัน แต่ ผี มีอ เข็ม แขนง
 จำ จะ ค้อง รุชวัน ฤช ตี จึง ยก ออกสู้รบ เขา ไชย ชะนะ ไ้ ะ ไค พระเจ้า
 ไทจงฮ่องเต้ ก็ รับ สั้ง ใ้ ภาทิ ทหาร ใ้ อี กหลาย เวลา ะ

๑ ครั้น วัน หนึ่ง รุ่ง ชัน เข้า เป็น วัน ฤช ตี จีนชกไ้แม่ทัพ จึง ภาษ
 นาย ทหาร ทั้ง ปวง ว่า เวลา วัน นี้ ท่าน ผู้ ไค ะ รับ อาษา ออก สู้รบ เขา ไชย
 ไค ย่าง เทียก กิม ว่า ข้าพเจ้า จะ อาษา ใ้ ตี หัก ท่าน แปะเหลียงกวน เขา
 ไชย ชะนะ แก่ พวก ชวน ให้ ะ ไค จีนชกไ้ เหน เทียก กิม ออก รับ อาษา จึง
 ห้ำ ว่า พวก ชวน มี ผี มีอ เข็ม แขนง มาก ทวี ท่าน ก็ ชะระ กำล้ง ฤช กว่า
 แต่ กอน ภาทิ ะ สู้รบ ท่าน ท่าน เขา ไม่ ไค วัน นี้ ก็ เป็น วัน มา ที่ ะ ยก เข้า

ที่เอาไชย นะชะ ถ้าพลาด พลัง อง ประการ ไท ชำศึก ก็ จะ ทิ่มน ประมาท
 ท่าน จง หยั บัง อยู่ก่อนเกิด ให้ นายทหารผู้อื่น ออก รม เอาไชยชนะ
 เป็น ฤกษ์ ไว้ เสียด ศักดิ์ ครึ่ง หนึ่งก่อน ถ้าได้ ทวง ที่ ึ่ง เข้า ช่วย ภาย หลัง เสน
 จะ คิด ว่า เทียบากันได้ พัง ก็ กษย ห่าง ออก มา ขวย ชึ่ง ึ่ง เข้า ไป คำนับ
 แม่ทัพ ว่า ข้าพเจ้า จะ ขอ อาษา ยก ออก สู้รบ ชำศึกเอง ชินชกไป เสน
 ขวย ชึ่ง นายทหาร กับ อาษา สมน คึก ก็ ยินดี ึ่ง สั่ง ว่า ท่าน ยก ออก สู้ รบ
 ครั้ง นี้ อย่าได้ ประมาท ขวย ชึ่ง รบ คำ สั่ง แล้ว ก็ แต่ง ทวี ชิน ม้าคุม
 ทหาร ออก จากค่าย ทวง ไป ยัง นำ ท่าน แประ หลังกอง ณ พวก ทหาร ชวน ที่
 วิทยา ท่าน เสน กองทัพ เมือง เชียงาน ยก ครวง มา ก็ ระทม บึง เกาทัณฑ์
 พัง แผลน ทวาร ขว้าง ก้อน สิวา ลง มา ดัง ทำ ฝน ขวย ชึ่ง บ้อง บัด ลูก เภา
 ทัณฑ์ แล อาวุธ ต่าง ๆ มิได้ ลูก ท้อง คุม ทหาร บุกรุก เข้า ไป จน นำ ท่าน
 ระวัง บอด พวก ชวน ว่า บัดนี้ พระเจ้า ไทจง ช้อง เต็ก กองทัพ มา จะ ปราย
 ปราย พวด บัด ชวน ถ้า รั ทวี กลัว ทาย แล้ว จง เร่ง รีบ ไป บอด กับ นาย
 ท่าน ให้ เบ็ด ประทุ ออก มา รับผิดชอบ โดย คี่ ึ่ง จะ รอด ชีวิต พวก ทหาร
 ชวน เสน ว่า ขวย ชึ่ง ฝีมือ เข้มแข็ง ก็ ึ่ง ไป บอด เล่า กิจ เอง ผู้ วิทยา ท่าน
 ตาม คำ ขวย ชึ่ง ทุก ประการ เล่า กิจ เอง ได้ พัง ก็ โกรธ ึ่ง ึ่ง เวา จะ ออก
 ไป รับ ทหาร เมือง เชียงาน เอง พุด แล้ว ก็ แต่ง ทวี ถือน ทวน ชิน ม้า ครวง มา
 ยัง บน กำแพง เสน ขวย ชึ่ง ถือน กระบอง ยืน ม้า อยู่ นำ ท่าน รูป ร่าง แข็ง
 แกร่ง ก็ สั่ง ให้ เบ็ด ประทุ ท่าน ทอด ตะพาน เวื่อ ก ข้าม คุม คุม ทหาร ออก มา
 ขวย ชึ่ง เสน นายทหาร ชวน รูป ร่าง สูงใหญ่ ไล่ เสือ เถวระ แดง คี่ สะ
 เหมือน สิงโต ทวี แดง ฆมุก โค้ง ปาก กว้าง หนวด กาง ถือน อาวุธ ต่าง ๆ
 ชัย ม้า ครวง มา ึ่ง ระวัง ตาม ว่า นายทหาร ผู้ นี้ ชื่อ ไค เล่า กิจ เอง ตอบ ว่า
 ทวี เวา ฤ ชื่อ เล่า กิจ เอง ฝีมือ เข้ม แข็ง นึก เจ้า นาย ทั้ง ให้ เวา เพลน แม่

ทัพ ไฉน ได้ ว่า ถ้าว นาย ทหาร เป็น ผู้ วิชา กำน แปะ เหลียง กวน ไม่
 มี ผู้ ไค อาง ท่าน ทวน ทวน ของ เรา เล่ม นี้ มี ไค ข่า พัน ทหาร เละ เละ ทวี
 ท่าน แชน ไว ซื่อ ไค จง เร่ง บอก มา เกิด จะ ได้ สู้ รบ กัน อวย ชึ่ง รั้ง บอก
 ว่า ทวี เรา นี้ พระ เจ้า ไท่ จง ชึ่ง เต้ ตั้ง ให้ เป็น นาย ทหาร ไท่ ใหญ่ ไท่ วิชา พระ
 องค์ สำหวั บ จะ ไค ปรวบ ปรวบ ว่า คึก คึก ขย ที่ ตั้ง ของ เรา เวียง ว่า กัก กง
 แชน อวย ชึ่ง ชึ่ง จง ก็ ทวี เรา นี้ ไม่ ไค นาย ทหาร มี ชื่อ ปรวบ ปรวบ คั้น เรา จะ
 ว่า ก็ เสีย ค้าย คม อารุช ไม่ ค้อง การ เค้า กัก เจา ไค พัง ทวี เรา แล้ว พก ว่า
 ท่าน ชื่อ อวย ชึ่ง เป็น นาย ทหาร เอก อยู่ใน เมือง เชียง นาน วิชา ทวน เล่ม นี้
 ของ เรา บ้าง ฎา เปลา พก แล้ว ชับ ม้า ทรง เข้า ไป เอา ทวน แทง อวย ชึ่ง
 ก็ สู้ รบ อยู่ ปรวบ ปรวบ สิบ เพลว เค้า กัก เจา สู้ สู้ มี แล ถ่า ลัง อวย ชึ่ง ไม่ ไค มี
 ความ วิค คึก จะ ชับ ม้า นี้ อวย ชึ่ง เเทน ศวี หน้า เค้า กัก เจา สด ไม่ ปรก คึก
 ก็ มีความ อีน คึก ทอ ไค ที่ จึ่ง บุค ฎก พัน แทง กระ ทนาย เข้า ไป เค้า กัก เจา
 เสีย ที่ อวย ชึ่ง ที่ ทวี ระเบง สั้น ฎก หน้า อก เจ็บ ปก เกลือ ทน จน อ่า
 เจ็บ โด คึก อก มา แชน ใจ ชัก ม้า กลับ ชับ คั้น เข้า คำน ไค อวย ชึ่ง ก็
 ไค คำน ไป ถึง คุ ปรวบ กำน แปะ ทหาร เล่า กัก เจา ชัด ตะ พาน เวี อค บัด ปรวบ
 คำน เสีย ระเบง บึง เกา คั้น ท พุง แทลน หลาว ขว้าง ก้อน สีลา ลง มา ถึง ทำ
 ฝน อวย ชึ่ง เเทน ทหาร วิชา ว่า ที่ เจิง เทล ไร่ แนน หนา จะ บุค ฎก ที่ คึก
 เข้า ไป ใน คำน ก็ ถลว จะ เสีย ที่ จึ่ง คุม ทหาร เล็ก กลับ มา ค่าย แฉง ความ
 ไค แม่ ทัพ พัง ค่าย ชึ่ง ไค สู้ รบ แก นาย ทหาร ชวน มี ไชย ชนะ นั้น ทุก
 ปรวบ ชิน ชก ไร่ ไค พัง ก็ อีน คึก จึ่ง พก ว่า ท่าน ยก ออก สู้ รบ ครั้ง แรก
 ไค ไชย ชนะ การ คึก ครว นี้ คง สม ความ ปรวบ ปรวบ ของ เรา เวลา พุง
 นี้ ท่าน จง ออก ไป สู้ รบ เอา ไชย ชนะ อีค เกิด พก แล้ว ฎก ทรง กาว ที่ จะ
 คึก คำน ทอ ไป

๓๕

๑ ฝ่ายเล่าก๊กเจงเสี้ยที่แม่ช่วยชิงจาง คุม ทหาร หนี เข้า ดำเนิน มีความ
 โกรธ ยิ่ง นึก จึง ทดดู ทรวง หา อุบาย ที่ จะ สู้รบ ชำศึก แก่ แก่น ไท้ จง ได้
 ใน เวลา นั้น เล่า ไป หลิม บุตร เลี้ยง เล่า ก๊ก เจง หน้า ทำ ทา โศ อายุ สิบแปด ปี
 แจ้ง ว่า บิดา ยก ทศ ทักษะ สู้รบ ชำศึก กลับ เข้า มา จะ แพ้ ชะนะ ประ
 การ ไท้ มิ ไท้ รู้ จึง มา หา เห็น เล่า ก๊ก เจง หนึ่ง วิศก อยู่ ก็ เข้า ไป คำ นัย แล้ว
 ถาม ว่า บิดา ยก ออก ไป รบ กับ นาย ทหาร เมือง เชียงชาน มี ไชย ชะนะ ฤ
 ประการ ไท้ เล่า ก๊ก เจง ไท้ ฟัง บุตร เลี้ยง ถาม ก็ เล่า ความ ไท้ ฟัง ตาม ซึ่ง
 ไท้ สู้รบ ประมา ไชย เสี้ย ที่ ถูก ตี ด้วย กระบอง เหล็ก จน อา เจียง โส ทิศ
 เล่า ไป หลิม ไท้ ฟัง ก็ โกรธ จึง พูท ว่า ทหาร เมือง เชียงชาน บังอาจ ตี บิดา
 เจ็บ ปวด ถึง สิ้น ศักดิ์ ข้าพเจ้า จะ ขอ อาสา ไป สู้รบ แก่ แก่น แทน บิดา ตัก ครั้ง
 หนึ่ง เล่า ก๊ก เจง ว่า เจ้า ยัง เด็ก เล็ก อยู่ อย่า ออก ไป สู้รบ เลย ช่วย ชิง
 จง นาย ทหาร คน นี้ ถึง อายุ แก่ ก็ จริ่ง แต่ มี ฝีมือ แขง แกรง นั้ก แต่
 บิดา ยัง สู้ ต้า ลัง เขา มิ ไท้ เล่า ไป หลิม จึง พูท ว่า บิดา อย่า วิศก เกิด มา
 เปน ชาย ซา คี ทหาร จ้า จะ ต้อง ทำ ราชการ สนอง คุณ เจ้า นาย บัค นี้ ชำ
 คี ยก ของ ทศ มา ตัง ประชืด เมือง อยู่ จะ หนึ่ง ดู อย่าง ไท้ ไท้ ถึง ตัว จ้า
 พเจ้า อายุ น้อย ก็ จริ่ง แต่ ไท้ ฝึก ศึก เพลง ฮาวู ไร่ ไช้ แขง คุว จะ
 อาสา เจ้า นาย แล้ว จะ ไค้ แก่ อาย บิดา ด้วย ถ้า มิ ยก ออก ไป สู้รบ ด้ ไท้ เขา
 จะ แก่ แก่น แทน บิดา เล่า ข้าพเจ้า จะ ออก ไป ตัก ศีระ ชำศึก มา ไท้ จง ไค้
 เล่า ก๊ก เจง ท้า ม ขวาม เปน ทลาย ครั้ง เล่า ไป หลิม ก็ มิ ฟัง จะ

๑ ครั้น รุ่ง ชัน เข้า เล่า ไป หลิม แถง ตัว เพน ย กระบอง ลัน ถือ ทวน
 ชัน มี คุม ทหาร ออก จาก ทาน เล่า ก๊ก เจง รู้ มีความ จิต ก จึง ตาม มา ชัน
 ดู อยู่ บน ทอ รบ เล่า ไป หลิม ก็ คุม ทหาร ทรง ไป ยัง นำ ค่าย ร้อง เวียด
 ออก ชิง ช่วย ชิง นาย ทหาร ไท้ ยก ออก มา สู้รบ กับ จะ

๑ ฝ่าย ทหาร วิชา ค่าย เหน นาย ทหาร ชวน มา ร้อง เวียง ออก ชื่อ
 อย ช้าง ก็เอา ข้อ ความ ไป แจง แก่ แม่ทัพ ทุก ประการ ชินชกไป ยังไม่ ทน
 สั่ง เทียบดาภิรม ก็รีบ อธิบาย ว่า ครั้ง นี้ ข้าพเจ้า จะ ขอ ถอน ออก ไป สู้รบ
 เอา ไชยชนะ เอง อย ช้าง จึง พูกว่า นาย ทหาร ชวน ยก มา ท้า ทาย ออก
 ชื่อ ข้าพเจ้า ซึ่ง ท่าน จะ ออก ไป สู้รบ นั้น ไม่ ควร ข้าพเจ้า จะ ต้อง ยก ออก
 สู้รบ เอา ไชยชนะ อีก ครั้ง หนึ่ง ชินชกไป ได้ พัง ก็ เหน ชอบ ด้วย จึง
 สั่ง ให้ อย ช้าง ยก ออก รบ กับ นาย ทหาร ชวน อีก อย ช้าง จึง คำ นัย ทัพ คำ แล้ว
 แต่ง ทัพ คุม พทวาร ออก จาก ค่าย เทียบดาภิรม ก็ ชื่น มา ตาม ออก มา ยืน อยู่
 หน้า ค่าย เหน นาย ทหาร ชวน หมุ่ม น้อย หน้า ค่าย ปรู ว่าง คล้าย กับ อย ช้าง
 เหน็บ กระบอง สัน ก็ ทวน เหมือน กัน จึง ร้อง บอก อย ช้าง ว่า ทาน จง ดู
 นาย ทหาร ชวน หมุ่ม น้อย หน้า ค่าย ทวง ที่ ถือ อารูช คล้าย กับ ท่าน เหน จะ
 เป็น บุตร ท่าน คชก กระมัง อย ช้าง ได้ พัง ก็ ร้อง ตอบ ว่า ท่าน อย่า พุคฯ เช่น
 นั้น แล้ว ชัย มา ครอง ไป รบ เล่า ไป หลิม เหน อย ช้าง ก็ ร้อง ตาม ด้วย เสียง
 ไม้ค้ำ ว่า นาย ทหาร ที่ ชัย มา มา นี้ ชื่อ อย ช้าง ฤ มิใช่ อย ช้าง ตอบ ว่า
 นาย ทหาร หมุ่ม น้อย เหตุ ไฉน จึง รู้ จัก ชื่อ เรา ไม่ ควร ที่ เจ้า จะ ออก มา ทา ความ
 ทาย ทั่ว เรา ชื่อ อย ช้าง เป็น นาย ทหาร ไทใหญ่ ทั่ว เจ้า ชื่อ ใด แะ ไร ก็ ร้อง
 บอก มา เล่า ไป หลิม ได้ พัง ก็ รู้ แน่ ว่า อย ช้าง จึง ตอบ ว่า เรา ชื่อ เล่า ไป
 หลิม เป็น บุตร เล่า ก็ กิ่ง ฝั่ง วิชา ท่าน แปะ เหลียง กวน ท่าน คี บิดา เรา
 เจ็บ ปวด จน อา เจียร โลหิต เรา มี ความ โกรธ ชึ่ง นึก จึง ยก กอง ทัพ มา
 แก่ แก่น แตน บิดา จะ จับ ท่าน ว่า เสีย ได้ จง ได้ พุค แล้ว ก็ ชัย มา เข้า
 ไกล เอา ตอน แทง อย ช้าง เอา ทวน ยี่อง บัด ชัย มา เข้า รบ กับ เล่า ไป
 หลิม ได้ ทำ เสีย เพลง ชัย มา เข้ม แฉง ว่อง ไว ไม่ แพ้ ชุนกัน ทั้ง สอง ฝ่าย
 แล้ว สู้รบ ไป อีก หลาย เพลง ก็ ไม่ เสีย ที่ แก่ กัน เล่า ไป หลิม จึง ร้อง ว่า นาย ทหาร

แก่ คน นิส มีชื่อ แจ่ม แสง คราว จะ สู้รบ กับ เรา ได้ อดยี่จ้ง ทอຍ ว่า นาย
 ททวาร ชวน หนุ่ม น้อย อวดฝีมือ ก็ มารบ กัน อีก เล่าไปหลิมว่า ถ้า ตั้ง นั้น เรา รบ
 กัน ด้วย ภาวะของ สัน ลองฝีมือ คู่ชก ศักดิ์ ครึ่ง หนึ่ง พุค แล้วต่าง คน สั่ง
 ทวน ให้ ททวาร ชัก ภาวะของ เสือก สัน ออกสู้รบ กับ เรา อีก ยี่สิบ โยง ท่วง
 ที่ วอ้ง ไวแจ่ม แสง ทั้ง สอง ฝ่าย เล่ากักเงง ยืน คุ อยู่บน ทอຍบ เหน เล่า
 ไปหลิม บคร เรือง สู้รบ กับ อวยี่จ้ง มิได้ เลี้ย ที่แก่ กัน จน เพลา เเย็น
 เล่ากักเงง จึง ให้ ททวาร ค้ำ พ้อ สัญญา ขึ้น เล่าไปหลิมได้ พัง มา พ้อ สัญญา
 ก็ ทอຍ รบ จึง ร้อง พุกก็อ ชวยี่จ้ง ว่า เรา คิด จะ คัด คัดระ ท่าน เสียดัก
 ได้ ใน วัน นี้ แต่ บิดา เรา ค้ำ พ้อ ให้ เลิก รบ กลับ เข้า ท่าน ครั้น จะ

คัด ขึ้น ชาญ ก็ ไม่ได้ เวลา นี้ เรา ปลอຍ ท่าน กลับ ไป นอน ให้ สบาย ค้ำ คั้น
 หนึ่ง รุ่ง ขึ้น เข้า รง ยก ออก มา สู้รบ อีก เรา จะ ได้ คัด คัดระ แก่ แค้น ที่ คัด
 บิดา เรา พุค แล้ว ชัก มา กลับ เข้า ท่าน อวยี่จ้ง ก็ ชัก มา ภา ททวาร กลับ
 เข้า ค่าย แจ้ง ความไว้แม่ทัพ พัง ตาม ซึ่ง ได้ สู้รบ ไม่แพ้ ชนะ กัน นั้น ทน ประการ
 ซินชกไปได้ พัง จึง ว่า ททวาร ชวน หนุ่ม น้อย คน นี้ มีฝีมือ แจ่ม แสง นึก สู้รบ
 คำน ทาน ท่าน ได้ ที่ เมือง บิดชวน นี้ มี ททวาร ฝีมือ แจ่ม แสง เช่น นั้น เจ้า ฤ
 อวยี่จ้ง จึง พุค ว่า เวลา พุ่ง นี้ ข้าพเจ้า จะ ไป คัด เขา คัดระ นาย ททวาร ชวน หนุ่ม
 น้อย มา ได้ ได้ ท่าน อย่า จิตก เลย พุค แล้ว ก็ คำนับ ลา ไป ยิง ที่ อยู่ ของ ทัว

๑ ฝ่าย เล่าไปหลิม คุม ททวาร กลับ เข้า ท่าน แจ้ง ความ กับ เล่ากักเงง
 ว่า อวยี่จ้ง นาย ททวาร แก่ นั้น มีฝีมือ แจ่ม แสง นึก เวลา วัน นี้ ได้ สู้รบ
 กับ หลาย ครั้ง ก็ ไม่แพ้ ชนะ พุ่ง นี้ ข้าพเจ้า จะ ยก ออก ไป จมา อวยี่จ้ง แล
 แค้น แทน บิดา ให้ จึง ได้ เล่ากักเงง ว่า วัน นี้ เจ้า ออก ไป รบ กับ อวยี่จ้ง คัด
 ะออย เพลง เสศ ปวราณา จะ แทน คุณ บิดา ฝีมือ เจ้า ก็ แจ่ม แสง กำลัง
 มาก หนักหนา ถ้า ผู้อื่น ที่ โทณ จะ สู้ อวยี่จ้ง ได้ เหน้อย มา จึง ไป ทา

มารดาเกิด เล่าไปหลิม ก็คำนับ ถาเดิน ตรงมาที่ใน ห้อง เหน นาง ปวยสี่
 มารดาหนึ่ง วิดก อยู่ จึงถามว่า ข้าพเจ้า เหน แต่ มารดา นิ่ง ร้องไห้ มา ซ้ำ
 นาน หนักหนาแล้ว ทุกๆ วัน สิ่งไร ๆ วัน นี้ ก็ นิ่ง ร้องไห้ อยู่ เช่น นั้น
 อีก จึง บอกให้ ข้าพเจ้า ทราบ เกิด นาง ปวยสี่ จึงถามว่า วัน นี้ เจ้า ออก ออก
 สู้รบ กับ นาย ทหาร เมือง เชียงฮาน นั้น แะไร ชื่อใด จึง เล่าให้ มารดา ฟัง
 เล่าไปหลิม บอก ว่า ข้าพเจ้า ออก ออก ไปรบ กับ ฮวยซ่งจิง นายทหาร เมือง เชียง
 ฮาน เป็น คน สูง อายุ มี ๔๕ มี มือ เข้ม แข็ง หนัก เค็ม บิคา ออก ไป สู้รบ
 นายทหาร ผู้ นั้ นั บิคา จน ธาเจียรโลหิต ข้าพเจ้า มี ความ โกรธ ยิง หนัก จึง
 ออก ออก ไปรบกับ ฮวยซ่งจิง ไม่แพ้ ชนะ กัน เวลา ฟุ้ง นี้ จะ ยก ไป ฆ่า เลือด
 ให้ จึง ได้ นาง ปวยสี่ แจ้ง ว่า บุตร สู้รบ กับ ฮวยซ่งจิง ก็ ร้องไห้ มาก จัน เล่า
 ไปหลิม เหน คัง นั้น ก็ ตกใจ จึง ถามว่า ข้าพเจ้า เล่า ความ ซึ่ง สู้รบ กับ นาย
 ทหาร เมือง เชียงฮาน มารดา ก็ ร้องไห้ ไปด้วย เหตุ สิ่งใด จึง บอกให้
 ข้าพเจ้า ทราบ นาง ปวยสี่ ผู้ คน อยู่ ก็ ไม่ อาร บอก จึง ไล่ สาวใช้ ออก ไป
 เลี้ยว แล้ว ร้องไห้ พลาง บอก กับ บุตร ว่า แม่ นั้น ทน ทุกๆ เวทนา อยู่ ย่า ท
 เลี้ยง เจ้า มา จน เฒ่าใหญ่ อายุ ได้ ยี่สิบ ปีเศษ ควร ที่ เจ้า จะ แก่ แค้น แทน
 บิคา มารดา ได้ แล้ว แม่ จะ บอกให้ แจ่ม แจ้ง ซึ่ง เวลา วัน นี้ เจ้า ออก ออก
 ไปรบ กับ นาย ทหาร เมือง เชียงฮาน นี้ ที่ แม่ ฮวยซ่งจิง นั้น แล เป็น บิคา ของ
 เจ้า เล่า กักเงง นั้น พวก ฮวน แะ เล่า คู่ พยาบาท ของ เจ้า อย่า หลง
 เชื้อ เขา ว่า เป็น บิคา เลย เล่าไปหลิม ได้ ฟัง มารดา บอก จึง ตอบว่า เล่า กัก
 เงง บิคา เลี้ยง ข้าพเจ้า มา แต่ เล็ด ทำไม มารดา จึง พูกล เช่น นั้น ข้าพเจ้า
 สงสัย หนัก เหตุผล ต้น ปลาย อย่างไร มารดา จึง แจ้ง ให้ ข้าพเจ้า ฟัง แต่
 ตามจริง เกิด นาง ปวยสี่ ว่า เล่า กักเงง เลี้ยง เจ้า มา ตั้งแต่ เล็ด นั้น ก็ จริง อยู่
 แต่ แม่ จะ บอกให้ คุณ ของ สำคัญ กระบองเหล็ก ที่ แม่ ให้ เจ้า ถือ เป็น คู่ มือ

นั้น เจ้าจงพลิกคู่มืออักษรสักตัว คือ ซื่อ แล แซ่ ของเจ้า จากถูกไว้ ทั่ว
 เจ้าไม่ใช่แซ่เล่าบุตร เล่าก๊กเจง คยก เล่าไปหลิม มีความสงสัยจึงหยิบกระ
 ของมา พลิกคู่มืออักษรสักตัว อ่านว่า ฮวยซื่อไปหลิม ครั้นเห็นดังนั้น
 จึงว่า ถ้ากระนั้น ข้าพเจ้าไม่ใช่แซ่เล่า ซึ่ง นาย ทวาร เมือง เชียงฮาม แซ่
 ฮวยซื่อ จง นั้น มีเป็น บิดาข้าพเจ้า ฤๅ ข้าพเจ้าไม่แจ้งว่า เหตุผลแต่ต้น
 เป็นอย่างไร จึงได้ ซื่อ ตามอักษรใน กระของ มารดา จงเล่าความ เต็ม
 ได้ข้าพเจ้าฟังเถิด นาง ปรอส์ไท้ ฟังเล่าไปหลิม อึ้งน วรณ ถาม ก็เล่าความ
 ว่า เต็มที่บิดาเจ้า อยู่กิน เป็น สามักรรพา กั้น กับ แม่ที่เมือง มิวอิกอู โดล
 กั้น กับ เซทร แคน เมือง บัดฮวน บิดาเจ้าเป็นช่าง คีเหล็ก ทาเลี้ยง ชีวิต
 สบาย มาประมาณ ได้ ห้าปี ใน ขณะ นั้น บ้าน เมืองเกิด กระจาย ชำคัก มา รบ
 กวน พระเจ้า เภาอิงของ. ก็ คือ หลี่เชียน เป็น ภาวะที่รือ ครอบ ราชสมบัติ
 ใน แผ่นดิน ซุยเฉียวสืบ ต่อ มา รัฐบาลให้ มีหมาย แจกไป ตาม ซึ่ง ทวี เมือง
 ให้เที่ยว เตลือ กล่อม คน ก็ มีผี มือ เข้ม แฉง แต่ มีกำลัง มาก มา ท้า ราชการ
 จะ ยก กอง ท้าไป ปราย ปรวม ชำคัก ถ้า สำเว็จ การ ท้าแล้ว จึง จะ ตั้ง
 ให้เป็น ชุนนาง บิดาเจ้ารู้ ความก็ จะ ไป ท้า ราชการ แม่ ไ้ห้าม ปรวม
 บิดาเจ้าสักเท่าไร ก็ไม่เชื่อฟัง จึง ไป ให้ ไ้ ขณะ นั้น แม่ ฟัง
 มี ครวงเจ้า ฮวยซื่อจึง บิดาเจ้า จึง เอา กระของเหล็ก ที่ สำหรับ คู่ มีช นั้น
 จากถูกอักษรแล้ว ตั้งแม่ว่า ถ้า บุตร เป็น ชายเจ้า จงให้ ซื่อ ว่า ฮวยซื่อ ไปหลิม
 ตามอักษรที่ จากถูก ไว้ ใน กระของ นี้ สืบ ไป ภาย หน้าบิต กับ บุตร ภย กั้น
 จะไ้เอา กระของ เหล็ก ที่ มี สำคัญ เป็น พยาน ถ้า แน่น ว่า บุตร เกิด มา
 เป็น ผู้ ทุจริต ก็ตาม แต่ เจ้า จะ ตั้ง ซื่อ กั้นเถิด บิดาเจ้า มชอบ กระของ เหล็ก
 ให้แม่ไว้ อัน หนึ่ง แล้ว บิดาเจ้า เอาไป อัน หนึ่ง เข้า ท้า ราชการ ใน แผ่น
 ดิน กั้น ตั้ง แต่ นั้น มา แม่ ก็ ฮวยซื่อ วิชา ครวง สืบ มา ไม่ ชำ นาน เล่าก๊ก

เจง ฮวน ผู้รักษาค่านแปะเหล็กงวอน ยก กองทัพไป ตี เมือง มีวี่กู่ย จับ เขา
 แม่ มาไว้ จะ เลี้ยง เป็น ภรรยา แม่ มีความโกรธ นึก จะ ลูก คอ ทาย ก็ คิด
 ถึง เจ้า อยู่ ใน คกรก แม่ จึง ชวน หน้า เป็น วีร รอย ทำให้ ตัว มี หอมอง อยู่ ท
 รักษาคกรก เจ้า สืบ มา เล่า ก็ เจง เหน แม่ มี หอมอง ก็ มี ได้ รบ กวน จัก ที่ ให้
 แม่ อยู่ ท่าง ทาก ซึ่ง ฮวย จึง บิดา ของ เจ้า นั้น ตั้งแต่ จาก กัน ไป ก็ ไม่
 แจ้ง ช่าง คราว ว่า ร้าย ดี ประการ ไດ จน เจ้า เกิด ใหญ่ ถึง เพียง นี้ จึง ได้ ฐ
 ช่าง แม่ เหน ว่า เจ้า จะ แก้ว แก้ว ทศ แทน บิดา มารดา ได้ เมื่อ เจ้า จะ คิด ประ
 การ ไດ ก็ ตาม แต่ ใจ เกิด ฮวย จึง ไป ทอด ไม้ ฟัง มารดา แจ้ง ความ ก็ โกรธ
 อิ่ง นึก จึง พู ก ว่า ถ้า มารดา ไม่ บอด ข้าง เจ้า ก็ ยัง ทดง ว่า เล่า ก็ เจง
 สัตก เป็น บิดา อยู่ นั้น เอง ถ้า อย่าง นั้น ก็ ข่า เสีย จะ เขา ซึ่ง ี คร มี น ไว้ ทำ ไม่
 พุด พดาง ฮวย กระ บอง จะ ไป ข่า เล่า ก็ เจง นาง ปราย สี่ เหน บุตร กำ ลัง โกรธ
 ก็ ท้าม ปรวม บ้อง กัน ไว้ แล้ว พู ก ว่า เจ้า จะ ทรง ไป ข่า พัน เขา ซึ่ง หน้า นั้น
 ไม่ ใ้ เล่า ก็ เจง เขา มี ทศ าว ไพร พล มาก ตัว เจ้า ก็ เป็น เด็ก ยัง ช่อน
 สัตก มี ญญา ฮวย ว่า พลาด พลั่ง ดง แม่ กับ เจ้า จะ มี ภา กัน ทาย เสีย ฤ แม่
 มี อุบาย อยู่ อย่าง หนึ่ง เจ้า จึง แกล้ง ทำ เป็น ไม่ ฐ เมือ ง เวลา พุ่ง นี้ ยก ออก
 สู้รบ ใ้ ภัย กับ บิดา ของ เจ้า เล่า ความ เติม ใ้ ฟัง แล้ว ใ้ บิดา เจ้า แกล้ง
 ทำ หนี กลับ เจ้า ค่าย จัก ทหาร ออก รบ ใหม่ ใ้ พร้อม กัน เจ้า ก็ ทำ เป็น
 ค้าน ทาน ไม่ ใ้ จับ มา หนี กลับ เจ้า ทาน ใ้ บิดา เจ้า ยก ตาม ที่ หัก ค้าน
 เข้า มา จับ เล่า ก็ เจง ข่า เสีย อุบาย ของ แม่ อย่าง นี้ มี ประโยชน์ แก่ เจ้า สอง
 ประการ ข้อ หนึ่ง แม่ อยู่ ทอด สัตก เจ้า มา เคน ใหญ่ จน ใ้ ภัย กับ บิดา เจ้า
 ก็ แก้ว แก้ว แทน บิดา มารดา ได้ ข้อ สอง พระ เจ้า ไท ง ช้อง เคียด กอง
 ทัพ มา ปราย ปรวม เมือง นี้ กฮวน เจ้า กับ บิดา ร่วม คิด กัน ที่ ค่าน แปะ เหล็ก ง
 กวน แดก ความ ชอบ ก็ จะ ใ้ กับ บิดา เจ้า แล ตัว ของ เจ้า ด้วย กัน การ

ทั้งปวง คง สม ความปรารถนา เจ้าจงเชื่อฟัง มารดาเถิด ช่วยขไปคลิม
 ได้พี่อุบาย ก็เห็น ชอบ ผู้ ออก ถิ่น ไทโส ไว้ พยายาม จะให้ สว่าง เสียบ
 ไทโยเร็ว ะ

๑ ครั้นรุ่งขึ้นเช้าช่วยขไปคลิม บอด มารดา ว่า ข้าพเจ้า จะ ออกไป
 นำขคาเจ้า มาใน กำน จ้อ เจ้าก็กเงง สักขู ขมา เสียบ ใน เวลาวัน นี้ให้ จงได้
 นางขยลีสั่งว่าเจ้า ระวังพวก สักขู ให้ดี อย่าได้ ว่างใจ ช่วยขไปคลิม คำนับลา
 มารดา มา แต่ง ทวี ใส่ เสียบ เพราะ เหนือ ภาระของ สิ้น เสรีจ แล้ว ตั้ง มา คา เล่า
 กเงง ที่ ค่อง อำน หนึ่งลือ ะ

๑ ฝ่ายเล่ากเงง เวลา ค่ำ วัน นั้น นอน ไม่ หลับ อดอก ทวง การ ที่ ะ
 ลือรช จน สว่าง อก เหน ช่วยขไปคลิม มา ก็ ยินดี พุด ว่า วัน นี้ เจ้า
 ออกไป รบ ยัง เหน็ง เหน็ง อยู่ จง พุด กัด เล็บ อีก คัก วัน หนึ่ง จึง ค่อย ออก
 ออกไป ช่วยขไปคลิม ได้ พัง ก็มี ความ แค้น ยิ่ง นึก คิด จะ เจ้า ขมา ใน ขณะ
 นั้น ก็ กจะ เสือ ที่ จึง ออก ถิ่น ไทโส ทำ เป็น ไม่ วั ทอบ ว่า ไม่ เป็น ไว ออก
 แล้ว ออก จาก ห้อง ไป ขึ้น มา คุ่ม ทหาร ออก จาก คำน เล่า กเงง เหน
 ไปคลิม คุ่ม ทหาร ไป ก็มี ความ วิทก จึง เห็น นาย ทหาร เตล่านั้น มา สั่ง
 ได้ ขตามไป คอย ระวัง ขู ถ้า เหน ไปคลิม บุตร เรา จะ เสือ ท่วง กู้ ก็ เร่ง
 ตู มา ฟ้อง สักขูญา ให้ เลิก รบ ดลย มา เสียบ พวก ทหาร ก็ ตาม ไป คอย ระวัง ขู
 ช่วยขไปคลิม คุ่ม ทหาร ออก จาก คำน ไป ถึง นำ ค่าย ก็ สั่ง ให้ ตั้ง เป็น ภาระ ขน
 ระวัง ขวน ให้ ระวัง ข่ง ออก มา รบ ทหาร ที่ รักษา ค่าย เข้า ไป แจ้ง แก่ ขน ขไป
 แม่ ทพิ ตาม ถ้อย คำ พวด ขวน ช่วยขจึง ได้ พัง ก็ ทรง เข้า มา คำนับ แม่ ทพิ
 แล้ว แจ้ง ว่า เวลา วัน นี้ ข้าพเจ้า ลือ รช กับ นาย ทหาร ขวน คุ่ม ยัง ไม่
 แพ้ ขณะ กัน วัน นี้ นาย ทหาร ขวน คุ่ม มา ขวน รบ อีก ข้าพเจ้า จะ ขอ ขา
 ขา ออก ลือ รช ได้ ถึง หล แพ้ ขณะ ใน วัน นี้ วัน รบ ไป แม่ ทพิ ก็ ยินดี ตั้ง ว่า

ท่าน ย่อ ประมาท อวยซึ่งคำนัย ถ้า มาแต่ง ตัว เหน็บ กระบอง สัน ถือ
 ทวน ชัน ม้า คุม ทหาร ออก จาก คำย เหน อวยซึ่งไปหลิม ถือ ทวน ชัน ม้า
 อยู่ หน้า ทหาร ก็ ร้อง ทวาด ว่า ทหาร ชวน หลุ่ม น้อย ไม่ ยอม แพ้ เรา เลย ฤ
 จะ สัน ซึ่ง เตี้ย วัน นี้ ตกถอ กระจมิง อวยซึ่งไปหลิม ไ้ ฟัง ก็ ไม่ ได้ ทอบ
 ทรง เข้า วย ตาม อุบาย มารคา สั้ง อวยซึ่ง ก็ สู้ วย ท่าน ทาน ประมาณ แจก
 แปร เพลง อวยซึ่งไปหลิม แดงถึง ทำ แพ้ ชัย ม้า หนี ไป โขย เร็ว อวยซึ่ง
 ก็ ชัย ม้า ไ้ ร้อง ทวาด ว่า จะ หนี ไป ข้าง ไหน เรา จะ ตาม ไป เอา ชีวิต เสี่ย
 เตี้ย นี้ อวยซึ่งไปหลิม เหน บิคา ไ้ ตาม มา พัน คำน ไม่ มี ผู้ คน ก็ ชัก ม้า
 ถลัน อวยซึ่ง รุ่ง ร้อง ทวาด ว่า ทำ ไ้ ไม่ ลง จาก หลง ม้า มา ยอม ตาย
 เสี่ย ไ้ โดย คี โผก แล้ว ทรง เข้า ไป เอา ทวน แกรง อวยซึ่งไปหลิม ก็ เอา ทวน
 ปัก เสี่ย บอ ก ว่า บิคา ชย่า ทำ อินทราย แก่ บุทร เลย แล้ว โคต ลง จาก
 หลง ม้า คุก เข้า คำนัย อยู่ ทรง หน้า อวยซึ่ง ไ้ ฟัง ทหาร ชวน เรือ ก ว่า บิคา
 แด คุก เข้า ลง คำนัย อยู่ ก็ มี ไ้ ทำ อินทราย ทาม ว่า แจก ถัว ความ
 ตาย ฤ จึง ร้อง เรือ ก เรา เป็น บิคา เรา ไม่ ช่า คอด จง เข็ด คำน มา ส
 พิกัด คี เสี่ย โดย คี เต็ก อวยซึ่ง ไปหลิม ว่า ช่า พเจ้า เป็น บุทร จริง ๆ บิคา
 ชย่า ไ้ เกล็ด อย แดง เลย อวยซึ่ง ว่า ตัว เรา เป็น จุนนาง นาย ทหาร อยู่ ถึง
 เมือง เชียงธาน เหตุ ไ้ ไ้ จึง จะ มี บุทร อยู่ เมือง บัก สวน สิต ทรง เมื่อนั้น ก็
 อวยซึ่งไปหลิม ว่า บิคา ล้ม เสี่ย แล้ว ฤ เมื่อ ครั้ง บิคา อยู่ กับ มารคา ที่ เมือง
 มัว อัก อย ก็ เล่า ความ เติม ตั้ง แด่ ต้น จน ปลาย ไ้ ฟัง ทุก ประการ แล้ว
 จึง พู ก ว่า สืบ มา จน บัด นี้ ประมาณ ชี้ สืบ บั เสศ บิคา ล้ม เสี่ย ตก
 กระจมิง อวยซึ่ง ไ้ ฟัง ก็ ระกุด ถึง ความ หลง แล้ว ร้อง ไ้ พู ก ว่า เติม คี
 เมื่อ จาก กัน มา ภรรยา เรา มี ครว ก เรา ไ้ สิ่ง ของ ไ้ ถ้า ภย กัน จะ
 ไ้ จำ ไ้ บัด นี้ เจ้า มา พู ก ชัน ก็ ถูก ค้อง แด่ เจ้า มี ของ สิ่ง ไ้ เป็น สำคัญ

บ้าง ขวยชีไปหลิม ก็ซัก ภาวะของ เหล็ก ออก มา ว่า นี้ ของ สำคัญ บิดา
 จำ ภาวะของ สัน นี้ไม่ไ้ค่า ขวยชีจริงวัย ภาวะของ มา คู เหน อักษร ที่ จาตุค
 ไว้ว่า ขวยชีไปหลิม ก็จำได้ จึง รู้ แน่ ว่า บุตร ของ ทวี ก็ ลง จาก ม้า
 ทรงเจ้า ออก ขวยชีไปหลิมไว้ ร้องให้ หลาง พุก ว่า เจ้า เป็น บุตร ของ
 บิดา แน่ แล้ว วัน นี้ ไ้ มา ภาย กัน ก็ เป็น บุญ คนัก หนา เทียบ ที่ บิดา จาก
 มารดา เจ้า มา แล้ว ไ้ ไ้ คนไป ที่ เมือง มัวอิ๊กุ่ย ้วย มา ภาย เจ้า ก็ ไม่ ภาย
 ไม่ รู้ ว่า ไป อยู่ ที่ บ้าน เมือง ไค บิดา ไม่ แจ้ง เรอ ว่า มารดา เจ้า ทน ทุกข อยู่
 เมือง บักฮวน ชำ นาน จะ คิด อาน ปรวการ ไค ก็ บิดา กับ มารดา จึง จะ ไ้
 ภาย กัน ขวยชีไปหลิม ก็ แจ้ง อุบาย ไ้ บิดา พี่ ตาม ที่ มารดา สั่ง สอน
 มา นั้น ทุก ปรวการ ขวยชีจึง ไ้ ฟัง ก็ เหน ชอบ ครั้น จะ พุก จาก ไ้ ไป อีก
 กลัว ไ้ พล ทั้ง ปวง จะ เหน ต่าง คน ก็ ชื่น ม้า ก็ ้วย ทวน เจ้า สู้ ้วย กัน ขวย
 ชีจึง แกล้ง ทำ เป็น สู้ มี ขวยชีไปหลิมไม่ไ้ จึง ขยับ ม้า หนึ่ง ทวง มา ค่าย
 ทหาร.สวน เหน คัง นั้น ก็ ชวน กัน ไ้ ไ้ ร้อง เขา ไ้ ขย อยู่ อี อี อี ขวยชี
 ไปหลิม ขยับ ม้า ไ้ ตาม มา ถึง หน้า ค่าย ร้อง ว่า นาย ทหาร ผู้ นั้น สู้ มี เวา
 ไม่ไ้ ก็ ไ้ ผู้ ชุ่ม ออก มา สู้ ้วย กัน อีก ขวยชีจึง แกล้ง ทำ เป็น แพ้ หนึ่ง
 ภาย เข้า ค่าย แจ้ง ความ ซึ่ง ไ้ ภาย กับ บุตร แล บุตร บอก อุบาย ของ นาง
 ้วย สี่ สอน มา นั้น ไ้ แม่ ทัพ ฟัง ทุก ปรวการ ชื่น ชก ไ้ ไ้ ฟัง ก็ มีความ
 ยินดี จึง สั่ง เขียว กาม กับ นาย ทหาร เหล่า นั้น ไ้ คุ่ม ไ้ พล ออก ไป ช่วย
 ขวยชีจึง สู้ ้วย ตาม อุบาย ของ มารดา ขวยชีไปหลิม คิดไว้ ขวยชีจึง เทียบ ก
 กาม กับ นาย ทหาร ้วย ค่วง สั่ง แล้ว ก็ คุ่ม ไ้ พล ออก จาก ค่าย ไป ัน ไค นั้น
 เหน ขวยชีไปหลิม มา ร้อง ชวน ้วย อยู่ ขวยชีจึง ก็ ขยับ ม้า เข้า สู้ ้วย ไ้ หลาย
 เพลง ขวยชีไปหลิม เหน บิดา เทียบ ม ทหาร ออก มา คอย อยู่ ้วย อ้ม ก็ ยินดี
 จึง แกล้ง ซัก ม้า หนึ่ง เข้า ค่าย ขวยชีจึง กับ นาย ทหาร เหล่า นั้น รุก ไ้ ภาวะ

จันทน์เข้าไป ภาว อวยชัย ไปหลิมเจ้าคำนไค้ ไล่ฆ่าฟัน พวก ทหาร ชวน ที่
 วิชาคุณ ประคองกำแพง อวยชัย จึง กัญ นาย ทหาร ทั้ง ปาง ก็ ตระ กัญ เข้า ช่วย
 ไล่ฆ่าฟัน เป็น ตลุม ขอน พวก ทหาร ชวน ไม่ ทน ฐู ทวี ทก ใจ วุ่น วาย บ้าง
 ก็ เข้า บ้าน ทาน ฐู ทหาร เมือง ถึง ไม่ ได้ แดก คณิ กระ จัก พระ ร่าย ไป เล่า กัก
 เวง ครั้น นั้น ว่า นาย ทหาร เมือง ถึง ที่ ตัก เจ้า มา ก็ ตก ใจ ถึง อารุ ชน มี
 ทรง เข้า ไล่ ฆ่า ฟัน อวยชัย ก็ เข้า บ้าน ทาน ฐู รอย กับ เล่า กัก เวง ได้ ทลาย
 เพลง อวยชัย เอง เขา ทวน แทะ ถู ดัน ซา เล่า กัก เวง ตก ม้า ลง ทหาร
 อวยชัย ตระ กัญ เข้า จับ ทั่ว เล่า กัก เวง ได้ มี ไม้ ไว้ แน่น คณา ทหาร ชวน เชน นลย
 เสีย ที่ ก็ ไม่ มี ใจ ฐู รอย ภา กัน ระ ส่ำ ระ สาย ทหาร เมือง ถึง ไล่ ฆ่า ฟัน ทหาร
 ชวน ถ่ม ทาย ลง มาด ที่ เหลือ ตาย ก็ แดก คณิ เขา จี วิ ตระ รอด ไป อวยชัย
 จึง กัญ เทียบ ภา กิม แล นาย ทหาร ทั้ง ตลาย ภา กิ อยู่ ใน บ้าน อวยชัย จึง บอด
 อวยชัย ไป หลิม ว่า เจ้า จง ไป บอด มา วธา ได้ ออก มา ภา กกับ บิ ตา สัก ทัพ อย
 เกิด อวยชัย ไป หลิม ก็ ไป หา มา ตา แจ้ง ความ ซึ่ง ได้ ฐู รอย มี ไซย ชู นะ สม
 ความ ปรารถนา จับ ทั่ว เล่า กัก เวง ไว้ ได้ บัด นี้ บิ ตา ให้ เชิญ มา ตา ออก
 ไป ทา ทั่ว อยา ต จะ ไคร ภา ก นาง ปรวย สี่ ได้ พัง ก็ อัง ไม่ ได้ คอบ ปรวย ภา ร ใด
 แต่ มี ใจ โกรธ เล่า กัก เวง ยิ่ง นึก จึง ไซ้ ให้ อวยชัย ไป หลิม ไป คม ทั่ว เล่า กัก เวง
 มา แล้ว ร่ำ ท้า ทั่ว คำ ทาย ช้ำ เป็น อัน มาก แล้ว ตั้ง ให้ อวยชัย ไป หลิม
 ฆ่า เล่า กัก เวง เสีย จง สับ ฟัน สัก ร้อย ท่อน ทั้ง ให้ สุน ติ ช อน จึง จะ สม กับ
 ความ แค้น ครั้น อวยชัย ไป หลิม ทำ ตาม คำ มา รดา ตั้ง แล้วย นาง ปรวย สี่
 จึง แกล้ง บอด แต่ บุด ว่า บิ ตา ไซ้ ให้ เจ้า มา เรี่ย ุด แม่ ออก ไป นั้น ไม่ ควร
 ชู นาง นาย ทหาร เขา มา มาก ค้วย กัน เขา จะ นิน ทา ไค้ จง เชิญ บิ ตา เจ้า
 เข้า มา จ้าง ใน เกิด อวยชัย ไป หลิม ได้ พัง ก็ ยิน คิ ไม่ ฐู ที่ ฆาร ภา จึง ออก

ไปแจ้ง ความ แก่บิดา ทุกประการ อวยซึ่ง ได้ฟัง ก็ดีใจ ชวน อวยซึ่ง

ไปหลิม บุตร เติง มา ด้วย กัน ฯ

๑ ส่าย นาง ฝอยสี ครั้น พ่อ ให้ อวยซึ่ง ไปหลิม ออก ไป แล้ว จึง คิด ว่า

เรา ชุ่มนาค เลี้ยง บุตร มา จน เติง ไหวญ มีคนี้ พระเจ้า ไทจง ช้อง เต๋ ยก กองทัพ

มา ปรวบ ปรวาม เมือง ปักชวณ เรา ได้ คิด อุบาย ให้ พ่อ ถูก เขา ภัย กัน แล้ว

แล มี ความ ชอบ ด้วย เล่า คดี เจง เล่า ก็ ได้ แก่ แค้น สม ความ ปรวณ

แต่ เรา ทน ทุกข มา ถึง ยี่สิบ ปี เสศ ก็ เพราะ ด้วย ความ สัจ ครั้น จะ อยู่

ด้วย อวยซึ่ง สืบ ไป ถ้า ถัว สามี แล คน ทั้ง ปวง จะ เกิด อับ แคลง สง ใส ว่า

เรา มี หมอง จำ จะ คาย เสื่อ ให้ ชื้อ เสี่ยง ปรวณ ไร่ ก็ คิด แล้ว

นาง ก็ เอา สีสะ โคน สีธา แดก คาย ภอ อวยซึ่ง ไปหลิม ภา อวยซึ่ง บิดา มา

ถึง เทน มารดา คาย ก็ รั้ง ได้ กลัง เกิด ออก ไป อวยซึ่ง ก็ รั้ง ได้ เสรี

โคด เสื่อ คาย นาง ฝอยสี ยิ่ง นึก ไม่ รู้ ที่ จะ คิด ประการ ไค จึง ห้าม อวยซึ่ง

ไปหลิม ผู้ บุตร ว่า มารดา เจ้า คาย แล้ว ที่ จะ คั้น เปน นั้น ไม่ ได้ อย่า รั้ง ได้

ว่า ไว เลย เรา ออก ไป คิด การ ฝัง สฬ เสื่อ ก็ ถัว จะได้ ทั้ง หน้า ทำ

ราชบุตร สืบ ไป พูด แล้ว ชวน บุตร ออก จาก ต้อง มา ยัง ที่ ภู แจ้ง ความ

แก่ เทียงกิม แล นาย ทหาร ทั้ง ปวง ว่า ภรรยา เอา สีสะ โคน สีธา แดก คาย เสื่อ

แล้ว เทียงกิม กับ ชวน นาง นาย ทหาร ได้ ฟัง ก็ เสรี โคด เสื่อ คาย นาง

ฝอยสี ยิ่ง นึก จึง ชวน กัน จัด การ ฝัง สฬ นาง ฝอยสี ตาม ยศ ภรรยา ชวน

นาง นาย ทหาร ครั้น เสรี การ ฝัง สฬ แล้ว อวยซึ่ง จึง ปรุ กษา นาย ทหาร

นาย ทหาร ว่า จะไป เขิญ เสื่อ พระเจ้า ไทจง ช้อง เต๋ มา ประทับ ยัง ค่าน แปะ

เทียงกิม เทียงกิม แล นาย ทหาร ทั้ง ปวง ก็ เหน ชอบ ด้วย อวยซึ่ง

อวยซึ่ง ไปหลิม จึง ได้ ชวน นาง นาย ทหาร อยู่ รั้ง กำน แล้ว อวยซึ่ง เทียงกิม

กิม อวยซึ่ง ไปหลิม ชวน กัน ขึ้น ม้า ทรง มา หน้า ค่าย อวยซึ่ง นำ นำ อวยซึ่ง

๐๖/๐๕/๒๕๖๕

ไปหลิมเข้ามากำนันชินชกไปแม่ทัพ แจ้ง ความ ซึ่ง ต่ำนไค้ ส้ม ความ
 ปรวณนา แล้วยอก ซึ่ง นาง ปรวสี มวรา อยชี่ไปหลิม คาย ใ้พิ้ง ทุก
 ประการ ชินชกไปแจ้ง ว่า ไค้ ตำน ก็ มีความ ยิน ค้ แต่ คิคเสี่ย คาย นาง
 ปรวสี มาก นึก จึง พุก กับ อยชี่ไปหลิมว่า มวรา เจ้า เปน คน สัจ ซื่อ
 อยุ่มา ถียง เจ้า จน ไค้ อย ชุบาย ใ้ เจ้า กับ บิคา ภกกัน แล้วย ทั้ง ไค้ มี
 ความ ชอบ ใน แผ่นดิน ด้วย ธรรมเนี่ยมนี้ มี มา แคน บูรณ กั พระเจ้า
 แผ่นดิน ยก ไป ปรวช ฆ่า คิค เมือง ไค้ อย นาย ททาว ผู้ ไค้ ตำน ที่ คนึง ไค้
 ความ ชอบ ก็ จะ มี แก่ ผู้ นั้น นาง ปรวสี มวรา เจ้า สติ บัญญา ค้ นึก มา
 คาย เสี่ย ตั้ง นี้ เรา มีความ เสี่ย คาย มาก พุก แล้วย จึง นำ อยชี่จริง กับ อยชี่
 ไปหลิมเข้าเส้าพระเจ้าไทจงฮ่องเท้ กรวยทูล ข้อ ความ ตาม ซึ่ง อยชี่จริง ภย
 กับ อยชี่ไปหลิมผู้ บุคร ทั้ง แก่ ตัน จน ต่ำน แปะเหลียงกวนไค้ ไค้ ทวง
 ทวาย ๑๑ ประการ แล้วย จึง เชิญเสด็จไค้ ไป ประทับ ตำน แปะเหลียงกวน
 พระเจ้าไทจงฮ่องเท้ ทอด พระเนตร เหน อยชี่ไปหลิม รูป ร้าง หน้า คา คล้าย
 คลึง กับ อยชี่จริง ก็ มี พระไทย ยิน ค้ จึง ทริส แก่ อยชี่ไปหลิม ว่า เรา
 ยก มา ปรวช ปรวณ เมือง บักชวน ครั้ง นี้ ไค้ ภยเจ้าผู้ มี ศมีเอ เข้มแข็ง
 ค้ ตำน สำคัญไค้ ก็ มีความ ชอบ มาก เจ้า อยชี่ไปหลิม ทำ ราชการ เติค เรา จะ
 อยุ่ ถียง ตั้ง แก่ง ใ้ เปน ชุนนาง นาย ททาว ไค้ อยชี่ไปหลิม ใ้ พั้ง รัชสัง
 ก้ กุก เข้า ลง ทวาย มังคม ตาม ธรรมเนี่ยม พระเจ้าไทจงฮ่องเท้ จึง ใ้ ยอก
 ทงทัพไป รัค อยุ่ ใน ตำน แปะเหลียงกวน เกลี่ย กถ่อม ราชฎาขาว เมือง ไร้ ทำ
 มา คาคิน ตาม กุม ถำเนา เปน ปรกติ ทั่ว กัน แล้วย ชินชกไปแม่ทัพ สัจ ไค้ เกีย
 รวยรวม เงิน ทอง แล เสี่ยมง อาหาร ของ สำหรัย ตำน แปะเหลียงกวน เปน
 กำลัจ ราชฎาร สืบ ไป

๑ ครั้น กัด กองทัพ อยู่ใน ค่าย สาม วัน รุ่ง ชื่น เข้า ถูกขี้ ขี้ นชก
 ไป จึง ทราบ ทูล เชิญ เสด็จ ยก กองทัพ ไป ปราย ค่าย กิมเตงชาน ต่อ ไป พระ
 เจ้าไทจงยังตั้ง ทรง เหน ซอ ย ้วย ก็ รัยสั่ง ให้ยก กองทัพ ออก จาก ค่าย
 แปะเตลียงกวน

จะ

๑ ฝ่าย พวก ทหาร ค่าย แปะเตลียงกวน แดก หนี ไป ถึง ค่าย กิมเตง
 ชวน จึง เข้า ไป แจ้ง ความ ตาม เหตุ ซึ่ง ค่าย แปะเตลียงกวน แดก แล ผู้
 วิทยา ค่าย นั้น ให้ นาย ค่าย กิมเตง ชวน พัง ทุก ประการ แล้ว ว่า
 บัดนี้ กองทัพ แผ่นดิน ถัง ยก มาใกล้ จะ ถึง ค่าย กิมเตงชวน อยู่ แล้ว ไง
 ก็กลองดัง เป็น ผู้ วิทยา ค่าย นั้น รูป ร้าง สูงใหญ่ หน้า ตา คุ ้วย มี มือ เข้ม
 แอ่ง ครั้น ได้ พัง ก็ ตกใจ จึง ประชุม ชุนนาง นาย ทหาร มา พริ้ม กัน

ปฤกษา ว่า ค่าย แปะเตลียงกวน แดก ผู้ วิทยา ค่าย ทาย ว่าศึก ยก กอง
 ทัพ มา เกือบ จะ ถึง ค่าย เราย อยู่ แล้ว จะ ต้อง มี หนึ่งสี่ แจ้ง ความ ไป ให้
 เปี้ยะซังฮ้อง รั จะ ได้ จัด กอง ทัพ ยก มา เรา ช่วย กัน อยู่หา วิทยา นำ ที่
 เชิง เทลให้ มัย คอย ต้า กอง ทัพ ก็ เหน จะ ไม่ เป็น ไ ครั้น ปฤกษา เหน
 พริ้ม กัน แล้ว ไง รีก เหลง จึง เขียน หนึ่งสี่ มอบ ให้ ชุนนาง ถู ไป เมือง
 นกเอียงเสียบ • แล้ว สั่ง ให้ เณฑท ทหาร จัด เครื่อง สาทวารูช เภาทัณฑ แล
 ถัน สี่ลา ชัน วิทยา นำ ที่ เชิง เทล ค่าย ไว้ อย่า ให้ ฆ่าศึก ที่ หัก เข้า มา ได้
 นาย ทหาร ชวน ก็ ไป จัด การ วิทยา ค่าย ไว้ มั่น คง

จะ

๑ ฝ่าย กองทัพ เมือง เซียงฮาน ยก เดิน ไป สาม วัน ใกล้ จะ ถึง ค่าย กิม
 เหลงชวน ชินชกไป แม่ทัพ ก็สั่ง ให้ ทิ้ง ค่าย มั่น ลง พริ้ม ทุก หมู่ ทูต ของ
 แล้ว จึง จัด โตะ แล สุวา เอียง นาย ทหาร ทั้ง ปวง ปฤกษา ราชการ ที่ จะ ตี
 ค่าย ต่อ ไป อวยชัย ไป สลิ ม จึง เข้า ไป ค่าย แม่ทัพ แล้ว แจ้ง ว่า ข้าพเจ้า
 จะ ขอ อาณา ที่ ค่าย กิมเตงชอน เอา ไซช ชุน ใน เวลา นี้ ให้ ได้ ชินชกไป

ได้ฟัง ก็ยินดี ว่า เจ้า จะ ขานา ออก สู้รบ กับ ข้าศึก ก็ดีแล้ว แต่ อายุ เจ้า
 ยังเยาว อยู๋ อย่า หมิ่น ประมาท แก่ สัตบุ้ร จง ทอด ทรวง ใจ จง ก็ อยุ่ ซึ่
 ไป หลิม ก็ คำนับ ลา มา แท่ง ทวี ไล่ เสือ เถวระ คือ ทวน เหน็บ ภาระ ของ สัน ษั
 ม้า कुณ ทหาร ออก จาก ค่าย ทวง ไป ร้อง ชวน รบ อยู๋ หน้า ค่าย พวก ทหาร
 ชวน เหน นาย ทหาร เมือง อาน มา ชวน รบ ก็ เข้า ไป แจ้ง แก่ ใจ วง กั ก เหลง
 คาม ถ้อย คำ นาย ทหาร เมือง เชียง อาน ทุก ประการ ใจ วง กั ก เหลง ได้ ฟัง ก็
 โกรธ แท่ง ทวี ไล่ เสือ เถวระ คือ จ้าว ษั น มา कुณ ทหาร เบ็ด ประคูด่าน ทอด
 ตะพาน ข้าม कु ทวง มา เหน อยุ่ ซึ่ ไป หลิม บุคร เลียง เล้า กั ก เหลง ก็ รั จั ก
 มี ความ โกรธ ยิ่ง นั ก ทวง เข้า ไล่ เหว จ้าว พัน อยุ่ ซึ่ ไป หลิม ษั คั ย ทวน
 สอง นาย สู้ รบ กัน เปน สามารถ ๗

๑ " าย อยุ่ ซึ่ จง กับ เทีย กากิม แล นาย ทหาร ทั้ง ปวง ก็ ชวน ษั น कुณ
 ไพร่ พล คาม ออก มา เหน อยุ่ ซึ่ ไป หลิม รบ กับ นาย ทหาร ชวน ก็ ษั น มา
 ษั น ไป อยุ่ ซึ่ कु ทวง ที่ อยู๋ ใจ วง กั ก เหลง สู้ รบ กับ อยุ่ ซึ่ ไป หลิม ได้ คลาย สิบ เหลง
 สู้ ษั น แล กั ก เหลง อยุ่ ซึ่ ไป หลิม ไม่ได้ เสือ ที่ อยุ่ ซึ่ ไป หลิม แถ่ง คั ย ทวน ถู ก
 ใจ วง กั ก เหลง ตาย อยุ่ ซึ่ จง กับ นาย ทหาร เหน ไต้ ที่ ก็ कुณ ไพร่ พล ทู เข้า
 ไล่ ษั น พัน ทหาร ชวน ๗ ไม่ ทน ษั ก ตะพาน แล เบ็ด ประคูด่าน อยุ่ ซึ่ ไป
 หลิม กับ อยุ่ ซึ่ จง แล พวก ไพร่ พล นาย ทหาร ข้าม ตะพาน เวื่อ ก เข้า ไป ใน
 ค่าย ได้ ไล่ ษั น พัน ทหาร ชวน ษั น ตาย แถ ก ภาระ จั ก กระจาย นาย ทหาร
 กอง หลั ก หนั ม แถ่ง เข้า ไป ใน ค่าย ช่วย กัน ไล่ ษั น พัน ทหาร ชวน ษั น ตาย
 ลง เปน อธิ มาก ที่ เหลง ตาย ก็ ษั น ไป ยัง ค่าย ษั น เหลง ชวน อยุ่ ซึ่ จง
 แล นาย ทหาร ทั้ง ปวง ที่ ค่าย กิ ม เหลง ชวน ได้ แลแล้ว ก็ ได้ ไพร่ พล ภา ถ อยุ่ ใน
 ค่าย อยุ่ ซึ่ จง รย ษั น ไป หลิม เทีย กากิม สาม นาย ก็ ถล ษั น ไป ค่าย แจ้ง ความ
 ได้ ษั น ชก ไป แม่ ทศ พัง ษั น ชก ไป รั จั ว่า ได้ ค่าย กิ ม เหลง ชวน ษั น ยี่ ๗

หมอดอก ๐6/05/2565

นำ อวยซึ่ง อวยซึ่ง โปหลิม เทียบถามมีเข้าเฝ้า พระเจ้าโทจงฮองเต้ ความพูด
 ซื่อ ราชกรักรซึ่ง ตีท่าน กิมเตลงชวนได้ ให้ทรง ทราบ ทุก ประการ พระเจ้า
 โทจงฮองเต้ ก็มีพระไทย ยินดี จึงเสด็จ ยก กองทัพ ออก จากค่ายไปพัก
 อยู่ใน ค่าย กิมเตลงชวน รับ สักให้ช่วย รมเงิน ของ ทบพอ สิ่ง ของ แล
 เสียบยง อาหาร เกลี่ย ถล่อม รวยฎว ไพร่ บ้าน พล เมือง ให้ ซื่อ ชาย ทา
 กิน-สาม กุม ถิ่นา เป็น ปกติ ธานี ประชา รวยฎว ทั้งปวง ก็มี ความ สุข
 ทั่วกัน จีนซุกไป กรวยทูล ว่า อวยซึ่ง โปหลิม มีฝีมือ เข้มแข็ง นึก ที่ ค่าย เอก
 โทตี้มีความ ชอบ มาก พระเจ้าโทจงฮองเต้ จึง ทริส สรวเสิญ ว่า อวย
 ซึ่ง โปหลิม หลานเรา นี้ เป็น ชาย ซาคี ทหาร มีมือ เข้ม แข็ง ถึง อวยซึ่ง เติม
 ฝีมือ ก็ เข้ม แข็ง เหมือน กัน แต่ สืบ มา จน ครั้ง นี้ มี อายุ มาก เหน ระ ลึ
 หลาน เรา ไม่ ได้ ทริส แล้ว ให้พัก ทหาร อยู่ใน ค่าย กิมเตลงชวน คืน หนึ่ง
 รุ่งขึ้น เข้า จึง วัลง ให้ อวยซึ่ง อวยซึ่ง โปหลิม เป็น ทบ นำ ยก ออก จาก ค่าย
 กิมเตลงชวน เดิน ไป ได้ สาม วัน ไกล จะ ถึง ค่าย กิมเตลงชวน ระยะเวลา
 ทาง สิบ ลี ครั้น ทบ ทลวง มีา ถึง พ้อม กัน แล้ว จีนซุกไป ก็ ส่ง ให้ ตั้ง
 ค่าย มั่น ลงไว้ อวยซึ่ง โปหลิม ได้ พัง แม่ทัพ ส่ง ให้ ตั้ง ค่าย ก็ เข้า ไป คำ
 น้อย แล้ว แจ้ง ความ ว่า • ขอ ท่าน ข่า เพื่อ ได้ ตั้ง ค่าย ลง ก่อน เลย ข้าพเจ้า
 จะ ธานี คุม ทหาร เข้า ตี ท่าน ไม่ ทน ให้ พวก ฮวน รู้ ตัว เขา ไซยชนะ เสีย ให้
 ได้ ก่อน ถ้า มัน ไม่ ชนะ แล้ว จึง ตั้ง ค่าย ทอ ภายหลัง ท่าน จะ เหน ประ
 การ ไท จีนซุกไป ได้ พัง ก็ เหน ชอบ จึง ว่า เจ้า จะ ธานี ตี ท่าน ไม่ ทน
 ให้ พวก ฮวน รู้ ตัว ก็ ดี แล้ว แต่ เรา จะ คุม ทหาร ตาม ไป คอย ช่วย พุค
 แล้ว ส่ง ให้พัก กอง ทบ ไว้ ยัง ไม่ ตั้ง ค่าย อวยซึ่ง โปหลิม ก็ คำ นัย ภา มา แต่ง
 ตัว จีน มา คุม ทหาร ทรง ไป นำ ค่าย กิมเตลงชวน ร้อง ด้วย ถ้อย คำ ทขาด ขั
 ปรากฏา จะ ให้ พวก ฮวน ไท ออก ยก ออก มา รื้อ ครอบ

๑ ฝ่าย ของเทียนสี ผู้รักษา ท่าน จึงหลงชวน รูป ร่าง สูงใหญ่ หน้า คำ
 ทนวด แดงตุ๋น ้วยมี เข้ม แขง เวลานั้น ออก ว่า วาชากร พวก ทคาร
 ชาว ท่าน ก็มิหลงชวน แดง นั้น มี แรง ความ ตาม ซึ่ง ท่าน ทั้ง สอง แดง แด
 ผู้รักษา ท่าน ทาย นั้น ทุก ประการ ของเทียนสี ไ้ พัง ก็ ตกใจ ยังไม่ ทน พก
 ประการใด ทคารที่ รักษา นำท่าน เข้ามา แรง ความ อีกว่า กอง ทัพ เมือง
 เชียงฮาน ยก มาใกล้ จะ ถึง ท่าน จึงหลงชวน ประมาณ ทาง ยิง คัก สิบ ถี่
 ก็ไม่ คัง ค่าย ให้ นาย ทคาร มา ร้อง ชวน รบ ้วย ถ้อย คำ ทาย ข้ำ ว่า ถ่า
 ไม่ ออกสู้รบ จะ พัง ท่าน เข้า มา รบ พวก ชวน ทัก คัก เสือ ไม่ ให้ เหลือ คัก คน
 หนึ่ง แม้น กลัว ก็ ให้ ออกไป สาทัก คัก เสือ โดย คัก จึง จะ รบ ชั่ว คร ของ
 เทียนสี ไ้ พัง ก็ โกรธ ยิ่ง นึก จึง พุก ว่า ผิด ประสาท คนนี้ ทนา กอง ทัพ
 เมือง เชียงฮาน ยก มา ไม่ ทน คัง ค่าย มา ชวน ให้ ออก รบ ก็ คัก แล้ว จะ ใ้
 เหน็ด ผิดกัน ๗๕

๑ ขณะ นั้น ของเทียนสี กำลัง โกรธ สั่ง นาย ทคาร แด ทคาร เลว ไ้
 เกรียม เกรอง สาทรรู้อไว้ พ้อม ของเทียนสี ก็ แดง ตัว ก็ อ กระบอง สอง
 มีธ ชัน มี คุม ทคาร ออก จาก ท่าน ไ้ ยืน นาย ทคาร เมือง เชียงฮาน ร้อง
 ชวน รบ อยู่ ก็ ชัย มี คอง ไ้ อย ชัย ไป ทลิม เหน ของเทียนสี มา ใกล้
 ก็ ชัย มี เข้า ไป เอา ทวน แดง ของเทียนสี ก็ เอา กระบอง รบ สอง
 นาย สู้ รบ กัน เป็น สามารก ๗๖

๑ ฝ่าย ชินชก ไป แด่ ทัพ ครั้น อย ชัย ไป ทลิม ไป แล้ว ก็ จัก ทคาร ที่
 เข้ม แขง ออก จาก ที่ ทัพ ตาม มา เหน อย ชัย ไ้ ทลิม กำลัง รบ กับ นาย ทคาร
 ชวน ก็ ทยุค ทคาร คอย ดู ท่วง ที่ อยู่ อย ชัย ไป ทลิม กับ ของเทียนสี สู้ รบ
 กัน ทลาย สิบ เพลง ของเทียนสี เอา กระบอง ที่ อย ชัย ไป ทลิม ทลน กัน
 แล้ว เอา ทวน แดง ของเทียนสี ตก มี ลง อย ชัย ไป ทลิม เอา ทวน แดง ชัย ออก

ชายโครงขาตใจ ตาย ชินชกไป เหนได้ที่ ก็คุม ทหารไล่ฆ่าฟันเข้าไป จน
 ถึงประตู ท่าน ทหาร สนวนที่ รักษา นำที่ เหน นาย ตาย ต่างคน ตกใจ แยก
 ต้น วุ่นวายไม่ เป็นอัน สู้รบ อวยชัย ไปคลิม กับ นาย ทหาร เหล่า นั้น ก็ รุกไล่
 ฟัน คุลมมอณเจ้า ท่าน ได้ ฆ่า ทหาร สนวน ล้ม ตาย เสีย โดย มาก ที่ เหลือ
 ทาย นั้น กระจุก กระจาย ไป อวยชัย ไปคลิม กับ นาย ทหาร เหล่า นั้น ก็ ลัก อยู่

ใน ท่าน ชินชกไป จึง ไป เชิญ พระเจ้า ไทจงฮ่องเต้ มา ประทับ อยู่ใน ท่าน
 พระเจ้า ไทจงฮ่องเต้ มี พระไทย ยินดี ยิ่ง นึก จึง ทวีติ ว่า อวยชัย ไปคลิม ผู้ มี
 เข้มแข็ง อาษา ที่ ให้ ท่าน ทั้ง สาม ญาติ มีความ ชอบ มาก ทวีติ แล้ว
 ก็ รับสั่ง ให้ ชินชกไป เกยรวบรวม ทวีติ สิ่ง ของ เสบียง อาหาร จัด การ บ้าน
 เมือง เป็นปกติ ซัก ของ ยี่หื้อ แผ่นดิน ถึง ขึ้น ให้ อาณา ประชาราษฎร์ ทั้ง ปวง
 ทั่ว ทั่ว กัน แล้ว ก็ ตั้ง กัก กอง ทักษิ อยู่ใน ท่าน จึง เพลงชวน สาม เวลา วุ่น
 เจ้า ชินชกไป ก็ ให้ ยก กอง ทักษิ ออก เติน ทรง ไป ยัง ท่าน เข็ม เข็มชวน

๑. ฝ่าย พวค ทหาร ท่าน จึง เพลงชวน ที่ แยก นั้น กระจุก กระจาย
 ทรง ไป เมือง มก เข็ม เข็ม เสีย ก็ เอา ความ เข้า ไป แจ้ง แก่ เบ็ญชะวังฮ่องเต้ ตาม
 ซึ่ง ท่าน ทั้ง สาม แยก ผู้ วิชา ท่าน ตาย นั้น ทุก ประการ แล้ว ว่า บัชนี
 กอง ทักษิ เมือง เข็ม เข็ม อาน ยก ทรง มา เกือบ จะ ถึง ท่าน เข็ม เข็มชวน อยู่ แล้ว
 เบ็ญชะวังฮ่องเต้ ฟัง ก็ ตกใจ จึง ให้ ประจุม ชุนนางผู้ ใหญ่ ผู้ น้อย ฝ่าย บุน
 ฝ่าย บุน มา พรัอมกัน แล้ว ปรึกษากัน ว่า ไทจงฮ่องเต้ ยก กอง ทักษิ มา ที่ ได้
 ท่าน ของ เรา ไว้ ถึง สาม ตำบล แล้ว บัชนี ยก มา ก็ ถึง จะ ถึง ท่าน เข็ม เข็มชวน
 ท่าน ทั้ง ปวง จะ คิด สู้รบ ประการ ไค ก็ จะ เทียน หลุน ชุนนางผู้ ใหญ่ ฝ่าย ทหาร
 จึง ว่า ท่าน ฮ่า วิทก ข้าพเจ้า จะ กระเกณฑ์ ทหาร เข็ม เข็ม ให้ เข็ม เข็ม แล้ว
 ก็ ยก ไป ชวบ ชวพ ฆ่าศึก ให้ ย่อย ยับ กลับ ไป เบ็ญชะวังฮ่องเต้ ฟัง ก็ เหน

ชอบด้วย จึงสั่งให้จกเทียนหลอด นาค ทวารใหญ่ไปฝึก หัด พวก ทวาร ๕
ทุกเวลา ๖

๑ ซินซอกไป ยก กองทัพ เติมน มา ทลาย วัน ใดละ จะ ถึง คำน เข็ญเขี้ยว
ก็ให้ตั้ง ค่าย มั่น คง ไว้ พระเจ้าไทจงฮ่องเต้ จึง คริส แก่ อวชิไปหลิมว่า
เมื่อ มา ถึง คำน กิมเหลงชวณ กับ คำน จันเหลงชวณ เจ้า ก็ รับ อาษา เจ้า ตัด คัก
ค่าน ทั้ง สอง ได้ โดย ง่าย ความ สุข ก็ มี มาก วัน นี้ ยก มา ถึง คำน เข็ญเขี้ยว
ชวณ เหตุใด เจ้า จึง ไม่ อาษา ไป อีก อวชิไปหลิม กราบ ทูล ว่า เมื่อ
ข้าพเจ้า ยัง เด็ก อยู่ กับ เล่าภักเจง ทราบ ว่า ผู้ วิชา ท่าน สอง ทำ บล นั้น ผู้ มี
เข้มแข็ง ก็ จึง แต่ ไม่มี ของ วิเศษ สิ่ง ไค ข้าพเจ้า จึง อาษา เจ้า ตัด เขา
ไซยชนะ ได้ นาย ทวาร ที่ วิชา คำน เข็ญเขี้ยวชวณ นี้ สติ ชัญญา ก็ เข้ม
แข็ง มี เวท มนตรา คาถา ด้วย ข้าพเจ้า จึง ไม่ ได้ อาษา พระองค์ ออก สู้รบ
พระเจ้าไทจงฮ่องเต้ คริส ตาม ว่า ผู้ ไค เปน นาย คำน ผู้ มี อ เข้ม แข็ง ไซ้อาธุ
ฤ ของ วิเศษ ประการ ไค อวชิไปหลิม กราบ ทูล ว่า ผู้ วิชา คำน เข็ญเขี้ยว
ชวณ ชื่อ ลี เตหาหยิน มี กระบอง เหล็ก วิเศษ อัน หนึ่ง ถ้า โยน ขึ้น ไป บน
อากาศ ถึง จะ มี ไพร พล ฝาก คัก เท่า ไค กระบอง ของ วิเศษ นั้น คง บิน
คาน ออก มาก เท่า ไพร พล ลอย ลง มา ตี เขา ล้ม ตาย ที่ รื่น พระเจ้า
ไทจงฮ่องเต้ จึง คริส ว่า ผู้ วิชา ท่าน เข็ญเขี้ยวชวณ นี้ มี ของ วิเศษ แข็ง แกรง นัก
จะ คิด แก้อไข ประการ ไค ก็ ซีมงกร กราบ ทูล ว่า ฉะยา ไค ทรง พระวิทก ผู้
วิชา คำน เข็ญเขี้ยวชวณ ไม่มี มนตรา คาถา ไซ้ กระบอง เหล็ก เปน ของ บัศ่าง ไม่ ไซ้
ของ วิเศษ กลัว ทำ ไไม ซึ่ง มนตรา คาถา บัศ่าง เช่น นี้ ลู้บุญ บารมี ของ
พระองค์ ไม่ ได้ จึง ยก กองทัพ ไป สู้รบ ก็ คง สำเร็จ ความ ปราถนา ด้วย
ไปหลิม ว่า ข้าพเจ้า จะ อาษา ไป สู้รบ เขาไซยชนะ ใน เวลา พุ่ง นี้ พระเจ้า
ไทจงฮ่องเต้ ได้ ทรง พัง ซีมงกร กราบ ทูล กับ อวชิไปหลิม รับ อาษา ก็ ค่อย

คล้าย พระวิศก รัชสังให้ ชินชุกไป ยกไป ด้วยกัน สู้รบ อย่าให้เสียที ขว
 ซื่อไปหลิม ไค้ รัชสังแล้ว ก็ ถวาย บังคม ตา แต่ง ทวี ชิน ม้า คุม ทหาร ออก จาก
 ค่าย จะไป ชวน พวก ฮวน รบ ขวชิงจึง แจ้งแก่ แม่ ทพ ว่า ขวซื่อไป
 หลิม จะ ออกไป สู้รบ ครั้ง นี้ ข้าพเจ้ามี ความ วิศก นึก ด้วย ผู้ วิชา
 ท่าน มี มนต์ คาถา สติขัญญา หลัก แผลมณี มีชื่อ เข้ม แขง ข้าพเจ้า จะ ขอ
 ออกไป กั๊กกับ คุณ ถ้า เสียที จะ ได้ เจ้า ช่วย กัน ได้ ทัน ชินชุกไป จึง ว่า พระ
 เจ้า ไทจงชองเทก็ ทรง พระวิศก อยู่ จึง รัชสังให้ เวา คุม นาย ทหาร แลไพร
 พล ออก ไป ช่วย ท่าน จะ วิชา ไป กั๊กกับ คุณ ก็ ควร จง ยก ออกไป พร้อม
 กัน กับเรา เกิด พุค แล้ว ชินชุกไป แม่ ทพ กับ ขวชิงจึง ก็ คุม ทหาร ออก จาก
 ค่าย ตามไป ๖

๑ ฝ่าย ลีเตาหยินผู้ วิชา ท่าน เชื้อเชื้อชวน ที่ศะ กลม ตา กลม หน้าขาว
 หนวด แดง รูปร่าง เข้มฮน หลวงจัน มี ของ วิเสศ มีชื่อ เข้ม แขง ครั้ง
 แจ้ง ว่า กอง ทพ เมือง เชียงฮาน ยก มา ที่ ท่าน ทั้ง สาม คำยดได้ แล้ว ยก
 ทรง มา ถึง ท่าน เชื้อเชื้อชวน ที่ ทวี วิชา ก็มี ได้ ย่อ ฮ้อ ถือ ว่า มี ความ วิชา
 จึงสัง ทหาร ให้ วิชา นำ ที่ เชิงเทิลไว้ ตาม ขรรมนิยม ๖

๑ ฝ่าย ขวซื่อไปหลิม คุม ทหาร ไป ถึง นำ ท่าน ก็ ร้อง ช่วย ได้ นาย ท่าน
 ออกมา สู้รบ กัน พวก ทหาร ฮวน เข้า ไป แจ้ง แก่ ลีเตาหยิน ตาม คำ ขวซื่อ
 ไปหลิม มา ชวน รบ ลีเตาหยิน ไค้ พัง ทิโอรช จึง พุค ว่า ขวซื่อไปหลิม
 นี้ สำคัญ ว่า ทวี ที่มี ชื่อ เข้ม แขง ที่ ไค้ ท่าน สาม คำยด จึง มี ใจ ถ่า
 เวบมาก จะ ยก กอง ทพ มา ฮ้อ เขา ท่าน เวา เสีย ด้วย ข้อ นั้น ขวฮ่า หมาย
 เลบ เวา จะ ยก ออกไป นำ เสีย ให้ สิ้น พุค ทั้ง นั้น แล้ว ก็ แต่ง ทวี เหน็บ
 กระบองเหล็ก ของ วิเสศ ถือ กระบี่ โกวเคี้ยเถียม ชิน ม้า คุม ทหาร ออก จาก
 ค่าย ทรง ออกไป ขวซื่อไปหลิม เหน็บ ก็ ซัด ม้า เข้า ค่าย หน้าไว้ มิได้ ตาม

ซื่อ แล แซ่ ลู รบ กัน เป็น สามารถ ซินชกไป กับ แม่ทัพกับ ขวยซึ้ง แล นาย
 ทหาร ทหลาย คน คุ่มไพร่ พล ทาม มา เหน ควบซื่อไปหลิม รบ กับ ลี้เทาหยิน
 ก็ตยูก คอย ดู ท่วง ที่ อยู่ ลี้เทาหยิน กับ ขวยซื่อไปหลิม รบ กัน ประมาณ ได้
 สิบ เพลง ลี้เทาหยิน ซัก กระบอง เหล็ก ของ วิเสศ ขชก อ่าณ มนทว ภาดา
 แล้วย ก็โยน ขึ้น ไป ลอย อยู่ บน อากาศ บันชาน เป็น รัศมี สว่าง ทรง เข้า ไล่
 ขวยซื่อไปหลิม ๆ เหน ก็ ตกใจ ซักม้า หนี กระบอง ของ วิเสศ ของ ลี้เทา
 หยิน ก็ไล่ กระช่น เข้า มา เกือบ จะ ทัน ขวยซึ้ง เหน ดัง นั้น ก็ ตกใจ กลัว
 ว่า ขวยซื่อไปหลิม จะ เป็น อันตราย จึง ซัก ม้า ทรง เข้า ไป รุก ไล่ ลี้เทาหยิน ๆ
 เหน ขวยซึ้ง ทรง เข้า มา ก็ อ่าณ ภาดา เวียง กระบอง กลัด มา จะ ให้ ด้ ขวย
 ซึ้ง กระบอง เหล็ก ของ วิเสศ นั้น ไม่ ทัน ก็ ขวยซื่อไปหลิม ครั้น เข้า ของ อ่าณ
 มนทว ก็ ลอย กลับ มา ยัง ไม่ ทัน ถึง ขวยซึ้ง กำลัง โกรช ซัก ม้า เข้า ไป
 โกลัเอา ทวน แทง ลี้เทาหยิน หลบ หนี ม้า ขวยซึ้ง กำลัง ควบ ก็ กลัด เข้า
 ซัก กับ ม้า ของ ลี้เทาหยิน ขวยซึ้ง ซัก ทวน จะ แทง ก็ ไม่ ทัน จึง เอา มือ
 กอด ด้ว ลี้เทาหยิน ไว้ ซินชกไป แม่ทัพ เหน ได้ ที่ จึง คุ่ม ทหาร วิ่ง ทรง ไป จะ
 เข้า ช่วย ลี้เทาหยิน เหน ดัง นั้น ก็ ตกใจ จึง อ่าณ มนทว ภาดา คาย ด้ว ไป
 ซินชกไป เหน ลี้เทาหยิน หาย ด้ว ไป แล้วย ก็ ยิน ด้ว ตั้ง ขวยซื่อไปหลิม กับ นาย
 ทหาร ทั้ง ฝวง ให้ คุ่มไพร่ พล ทรง เข้า ด้ว ต้าน ใน ทัพ ไค นั้น ไล่ ชั่ว ฝั้น ทว
 ทหาร ฮวน เป็น อลหม่าน ทหาร ฮวน เหน นาย คาย ด้ว หนี ไป ก็ ตกใจ
 แดก ด้ว รุน วาย ไม่ เป็น อัน สู้ รบ นาย ทหาร เมือง เชียงฮาน ก็ บุก รุก ด้ว
 ฝระก้ง ไป เข้า ต้าน ด้ว ไล่ ชั่ว ฝั้น ทหาร ฮวน ล้ม คาย ลง เป็น อัน มาก
 ม้าง หนี ออก จาก ค่าน แดก กระจาย ไป พระเจ้า ไทจง ช่งเต้ กับ แม่ทัพ แล
 ฮุนนาง นาย ทหาร ทั้ง ฝวง ก็ ยก กอง ทัพ เข้า ไป รัก อยู่ ใน ค่าน เกือบ รวย รวม
 เงิน ทอง เสมียง ฮาตาร ไว้ พร้อม แล้วย จัก การ บ้าน เมือง เวียง ร้อย พวก

ราษฎรที่แตกกัน กระจุก พระชายไป ก็ชวนกัน กลับ มา ท้ากิน เป็น ประตติ
พระเจ้าโอรสองค์โต รัก ทหาร อยู่ สาม วัน รุ่งขึ้น เข้า ก็ วยสั่ง ให้ ยก กอง ทักษ
ออก จาก บ้าน เข็ญเข็ชวัน เดี๋ยว ทรง มา ยัง บ้าน ซึ่ง เสง เนีย

๑ ฝ่าย นาง ^๕กลอง ^๕รู ปร่า ว่าง คง งาม ^๕มือ ^๕เข็ม ^๕แจ่ง เป็น บัศร ชุนนาง
ผู้ใหญ่ ฝ่าย ^๕ขุน ^๕เข็ญเข็ชวัน ^๕ขอ ^๕มา ^๕เดียง ^๕เป็น ^๕บุตร ^๕บุญ ^๕ธรรม ^๕วิชัย ^๕ใคร ^๕มาก
จึง ทรง ให้ มา เป็น ผู้ ^๕รักษ ^๕บ้าน ^๕ซึ่ง ^๕เสง ^๕เนีย ^๕นาง ^๕กลอง ^๕รู ^๕แจ่ง ^๕ความ ^๕ว่า ^๕กอง ^๕ทัพ ^๕เมือง
เข็ญเข็ชวัน ยก มา ^๕ตัด ^๕ไค ^๕บ้าน ^๕ทั้ง ^๕สาม ^๕ตำบล ^๕บัด ^๕นี้ ^๕ยก ^๕มา ^๕ตัด ^๕บ้าน ^๕เข็ญเข็ชวัน
จะ เป็น ประการ ไค ก็ ยัง ไม่ ^๕รู้ ^๕จึง ^๕ประ ^๕ชุม ^๕ขุน ^๕นาง ^๕นาย ^๕ทหาร ^๕มา ^๕ปลุก ^๕ษา ^๕การ
ที่ ^๕จะ ^๕สู้ ^๕รบ ^๕กับ ^๕เจ้า ^๕ศึก ^๕ภอ ^๕พวก ^๕ทหาร ^๕บ้าน ^๕เข็ญเข็ชวัน ^๕นั้น ^๕มา ^๕ถึง ^๕บ้าน ^๕ซึ่ง ^๕เสง
เนีย ^๕ก็ ^๕เข้า ^๕ไป ^๕แจ่ง ^๕ความ ^๕แก่ ^๕นาง ^๕กลอง ^๕รู ^๕ว่า ^๕บ้าน ^๕เข็ญเข็ชวัน ^๕แตก ^๕ผู้
รักษ ^๕บ้าน ^๕ตาย ^๕บัด ^๕นี้ ^๕กอง ^๕ทัพ ^๕เมือง ^๕เข็ญเข็ชวัน ^๕ยก ^๕มา ^๕เกือบ ^๕ถึง ^๕บ้าน ^๕ซึ่ง ^๕เสง ^๕เนีย
อยู่ ^๕แล้ว

๑ ขณะ นั้น นาง ^๕กลอง ^๕รู ^๕กำลัง ^๕ปลุก ^๕ษา ^๕ราษฎร ^๕อยู่ ^๕ครั้น ^๕ไค ^๕ทั้ง ^๕ทหาร
มา ^๕บอก ^๕ก็ ^๕ตก ^๕ใจ ^๕จึง ^๕พูด ^๕กับ ^๕นาย ^๕ทหาร ^๕ว่า ^๕กอง ^๕ทัพ ^๕เมือง ^๕เข็ญเข็ชวัน ^๕ยก ^๕มา
ครั้ง ^๕นี้ ^๕มือ ^๕เข็ม ^๕แจ่ง ^๕เทิม ^๕ที่ ^๕ตัด ^๕บ้าน ^๕แยะ ^๕เหลือ ^๕ยัง ^๕กว ^๕น ^๕ไค ^๕ด้วย ^๕เรา ^๕คิด
เห็น ^๕ว่า ^๕ยัง ^๕ไม่ ^๕เป็น ^๕ไร ^๕บัด ^๕นี้ ^๕กอง ^๕ทัพ ^๕ยก ^๕มา ^๕รว ^๕ก ^๕เร็ว ^๕นัก ^๕ตัด ^๕ก็ ^๕เข้า ^๕มา
จน ^๕ถึง ^๕บ้าน ^๕เข็ญเข็ชวัน ^๕แล้ว ^๕เมือง ^๕เรา ^๕นี้ ^๕มี ^๕บ้าน ^๕ถึง ^๕ห้า ^๕ตำบล ^๕ก็ ^๕แตก ^๕เสีย
เกือบ ^๕สิ้น ^๕ยัง ^๕เหลือ ^๕แก่ ^๕บ้าน ^๕ซึ่ง ^๕เสง ^๕เนีย ^๕บ้าน ^๕เดียว ^๕ครั้น ^๕จะ ^๕คิด ^๕สู้ ^๕รบ ^๕บ้าน
ท่าน ^๕ก็ ^๕คง ^๕สู้ ^๕ทหาร ^๕เมือง ^๕เข็ญเข็ชวัน ^๕ไม่ ^๕ได้ ^๕จะ ^๕ต้อง ^๕คิด ^๕อุบาย ^๕พ้อ ^๕ดวง ^๕เขา ^๕ด้วย
เล่ห์ ^๕กล ^๕ท่าน ^๕ทั้ง ^๕ปวง ^๕มี ^๕อุบาย ^๕สิ่ง ^๕ไค ^๕บ้าง ^๕จึง ^๕จะ ^๕กัน ^๕ท่าน ^๕กอง ^๕ทัพ ^๕เมือง
เข็ญเข็ชวัน ^๕ได้ ^๕นาย ^๕ทหาร ^๕เหล่านี้ ^๕ไม่ ^๕รู้ ^๕ที่ ^๕จะ ^๕คิด ^๕ประการ ^๕ไค ^๕ก็ ^๕นั่ง ^๕อยู่ ^๕นาง
กลอง ^๕รู ^๕จึง ^๕ว่า ^๕เรา ^๕ตฤ ^๕ก ^๕ทรง ^๕เห็น ^๕อุบาย ^๕อยู่ ^๕อย่าง ^๕หนึ่ง ^๕ตัด ^๕หนัก ^๕หนา ^๕พวก ^๕กอง
ทัพ ^๕เมือง ^๕เข็ญเข็ชวัน ^๕ยก ^๕มา ^๕จะ ^๕ไม่ ^๕ให้ ^๕กลับ ^๕ไป ^๕ได้ ^๕เรา ^๕คง ^๕จะ ^๕สม ^๕ความ ^๕คิด ^๕นาย

ทศพร ถามว่า อุบาย ของ ท่าน จะ ทำ ประการ ไດ้ นาง ดูลูกจูง ว่า อุบาย นี้ สำคัญ
นัก บอกให้ รู้ ไม่ไດ้ แต่ ท่าน ทั้ง หลาย จง ทำ ความ บัณฑิต บัญชา เรา เถิด
แล้ว สั่ง นาย ทวาร เหล่า นั้น ให้ กระเกณฑ์ โพร้ พล แด่ ราชครู ทั้ง ปวง มา
พร้อม กัน ให้ เปิด ประตู ท่าน ทอด ตะพาน ข้าม คู ทั้ง สี่ ทิศ แล้ว ก็ คุ่ม โพร้
พล แด่ ราชครู ออกจาก ท่าน อึ่ง เอง เหนือ ถ้า ฤๅ ไป ยัง เมือง มก เชียงเสียว
ด้วย กัน ทั้ง นั้น ๕

๑ ฝ่าย กอง ททั เมือง เชียง ฮาน ยก เต้น มา ตาม ทาง ใกล้ จะ ถึง ท่าน
อึ่ง เอง เหนือ จีน ซุก ไป แม่ ททั ก็ ให้ มา ใช้ ไป สืบ ข่าวก่อน มา ใช้ ธิบ ไป
ถึง ท่าน อึ่ง เอง เหนือ สืบ คู้ ถ้วน ถึ แล้ว ก็ กลับ มา แจ้ง ความ ว่า ที่ ท่าน อึ่ง เอง
เหนื โพร้ พล ก็ ไม่ มี เปิด ประตู ท่าน ไว้ ทั้ง สี่ ทิศ จีน ซุก ไป ไถ้ พัง ก็ หัว
เราะ แล้ว พุค แก่ นาย ททั นาย กอง ทั้ง ปวง ว่า ข้าศึก เปิด ประตู ท่าน ภา
กัน ไช้ เสียว ทั้ง สิ้น ทั้ง นี้ คง จะ มี อุบาย สัก สิ่ง หนึ่ง เป็น แน่ ท่าน ทั้ง ปวง
อย่า ไค้ ทั้ มั่น ประมาท ไว้ ใจ จะ ค้อง ไป ตรวจ ดู จึ่ง จะ ควร เทือกากิม ว่า
การ ไม่ เป็น เช่น นั้น ข้าพเจ้า จะ พุค ให้ พรี ธิบ ธิบ ถาน เรา ธิบ ธิบ
เข้ม แฉง ที่ ท่าน ทั้ง สี่ แห่ง ไค้ ไค้ โดย ง่าย คาย ธิบ เสียว ปวง ฤๅ ไป ทั้ ทัค
ทับถ ธิบ ธิบ ถาน อึ่ง เอง เหนือ จึ่ง ทั้ง ท่าน เสียว ชวน กัน หนี ไป ไม่ ไช้ กล
อุบาย คอก จง เสียว ข้าพเจ้า เถิด จีน ซุก ไป ว่า ท่าน อย่า พุค ประมาท การ
สง ความ แล้ว สั่ง ให้ ธิบ ธิบ ถาน ไป ตรวจ ดู ความ ข่าวก่อน ภา ภา
ชวน จะ คิด อุบาย คุ่ม โพร้ พล ไว้ ประการ ไค้ บ้าง ธิบ ธิบ ถาน ก็ คุ่ม โพร้ พล
ทรง ไป ยัง ถาน อึ่ง เอง เหนือ เทือก ธิบ ธิบ ถาน นอก ถาน ทั้ ไม่ เหน มี
แยก คาย สิ่ง ไค้ จึ่ง กลับ มา แจ้ง ความ ให้ แม่ ททั พัง พุค ประการ จีน ซุก
ไป ก็ ยก กอง ททั ทรง ไป ภา ภา อยู่ใน ถาน อึ่ง เอง เหนือ พระ เจ้า ไท จง ธิบ ถาน จึ่ง
ทวิส ถาม ธิบ ธิบ ถาน ว่า ธิบ ถาน ภา ภา จะ ยก กอง ททั ไป ยัง มี ถาน อีไร บ้าง

ขอเข้าไปหลุม กวาทูลว่า ไปข้างหน้าไม่มีค่านแล้ว ถึงเมืองมกเชียงใหม่
ก็เที่ยว พระเจ้าไททรงองค์ได้ทรงฟังก็มีพระไทยยินดี จึง ครวสแก่ขุน
นาง นาย ทหาร ว่า เติมที่สำคัญว่าพวก ทหาร ขุน ๕ มีข เข้ม แข็ง นัก จึง
ได้ วิทก ไม่รู้ว่าเช่นนี้เลย ยก กองทัพ มาตีได้ด้วยสบาย รวน จะ
ถึงเมือง มกเชียงใหม่ อยู่แล้ว ทาน ทั้ง หลาย จึง อุยาค ช่วยกัน ที่เขาไชย
ชนะเสียโดยเร็ว จะได้ยก กองทัพ กลับไป ขุนนาง นาย ทหาร จึง กราบ
ทูลว่า ซึ่งยก กองทัพ มาตีได้ ค่าน โดย สดวก ครั้งนี้ ก็เพราะ บุญ บารมี
ของ พระองค์ เทพคาฟ้า แลดิน ช่วย อุปถัมภ์ จึง ที่เขาไชยชนะได้
โดยง่าย พระเจ้าไททรงองค์ ได้ ทรงฟัง ก็มี พระไทย ยินดี สั่ง ให้ ภัค
ก็องทัพ ขยู่ใน ค่ายนี้ ซึ่งแดงเนี้ย คั้นหนึ่ง ครั้น รุ่งขึ้น เข้าก็ยก กองทัพ ออก
จาก ค่ายนี้ ซึ่งแดงเนี้ย เติม ทรงไป ยัง เมือง มกเชียงใหม่

๑ ฝ่าย เบ็ญจรงค์ ออง เจ้าเมืองอีกส่วน เติม แจ้ง ว่า ค่าน ทั้ง สาม ค่ายล
แตกก็มี ความ วิทก จึง ให้ ซัก ซ้อม ทหารไว้ จะ ได้ ยก ไป ปราย ก็อง ทัพ
เมือง เชียงชาน เวลา วัน นั้น ออก ว่า ราชการ พัวม ค้วย ขุนนาง ผู้ใหญ่
ฝ่าย ขุนฝ่าย ขุน ภา พวก ทหาร ค่าน เขี้ยเบ็ชวณ แตก หนี มา ถึง เมือง มกเชียงใหม่
เสีย จึง ภา กั้น เข้าหา ขุนนาง ให้ นำ เขา ข้อ ความ มา แจ้ง แก่ เบ็ญจรงค์ ออง
ว่า กองทัพ เมือง เชียงชาน ได้ ตี ค่าน เขี้ยเบ็ชวณ อีก แล้ว เบ็ญจรงค์ ออง ได้ ฟัง
ก็ ตกใจ จึง พุก แก่ จะ เชื้อ หลุน ขุนนาง ผู้ใหญ่ ว่า เติม เรา ได้ ท่าน ซ้อม
ทหารไว้ จะ ได้ ยก ไป ช่วย ค่าน เขี้ยเบ็ชวณ บัด นี้ ค่าน เขี้ยเบ็ชวณ ก็ แตก เสีย
อีก แล้ว จำ จะ คั้ง ผู้กั ทหาร โดย เร็ว จะ ได้ ยก ไป ช่วย ค่าน ซึ่งแดง
เนี้ย ได้ ทั้น การ ถ้า แม้น ค่าน ซึ่งแดงเนี้ย เสีย ก็ ลง เมือง มกเชียงใหม่ ก็
คง เป็น ของ พวก คั้ง จะ เชื้อ หลุน ว่า ท่าน อย่า วิทก ข้าพเจ้า ผู้กั ทหาร

เกาทัณฑ์แล ทหารม้าไว้พร้อม เวลา พุ่ง นี้ จะ ยก ไป ช่วย ท่าน ช้างแดงเนือ
คง ทิ้ง ทิ้ง ที่ เบี้ยะฆ้องอ่องไต้ พัง ตึง นั้น ก็ นั้น ตกถก ทรง อยู่ - ๗๘

๑ ฝ่าย นางกุดกงจู๋คุมไพร่ พล แล รามภูร ลำ ถอย มา ถึง เมืองมกเชียงเสียด
ก็ ภาทิไพร่ พล อยู่ใน เมือง ท้าว นาง กุดกงจู๋ ไป ยัง ที่ เบี้ยะฆ้องอ่อง ว่า ราชการ
ขณะ นั้น เบี้ยะฆ้องอ่อง กำลัง ปรดึกษา แก่ ชุนนาง ที่ จะ ยก กองทัพ ไป ช่วย ท่าน ช้าง
แดงเนือ ภอ แล เหน นาง กุดกงจู๋ เข้า มา ก็ ตกใจ จึง ถาม ว่า เหตุ ไหน

เจ้า จึง ทิ้ง คำนี้ เสียด คุมไพร่ พล ลำ ถอย มา ทำ นี ช้างแดงเนือ นี้ สำคัญนัก
ถ้า กองทัพ เมืองเชียงฮาน ได้ ไ้แล้ว เมือง มกเชียงเสียด มิ แดก ยับ เสียด ฤ นาง
กุดกงจู๋ ว่า กองทัพ นั้น ยก มา ครั้ง นี้ มี มอ เข้ม แขง นัก ครั้น จะ คิด สู้
รบ ด้วย มอ แล คำล้ง ที่ ไหน จะ สู้ ทหาร เมือง เชียงฮาน ได้ ข้าพเจ้า

คิด อุบายไว้ อย่าง หนึ่ง มิ ให้ ต้อง สู้รบ จึง ได้ ลำ ถอยไพร่ พล มา เบี้ยะ
ฆ้องอ่อง ถาม ว่า อุบาย ของ เจ้า ประการ ไต นาง กุดกงจู๋ แจ้ง ว่า อุบาย นี้ เรียก
ว่า ค้างเสียดเกย เบ็ด ประคุด เมือง ทั้งไว้ มิ ให้ มี ผู้คน ค่ายริม เมือง มกเชียง
เสียด มี ภู่ เขา อยู่ ข้าง ทิศ เหนือ แห่ง หนึ่ง เรียก ว่า เขา ฮอนำข้าว แต่ นั้น

ไป ประมาณ ทาง สีสืบ ลี้ เขา นั้น กว้างใหญ่ ไชยภูมิ คี ควบ ที่ จะ ไป
คง ภาทิไพร่ พล ทั้ง ปวง ได้ ท่าน จึง ให้ ทหาร แล รามภูร ใน เมือง มกเชียง
เสียด ยก ครอบ ควบ ไป คง ภาทิอยู่ ที่ เขา ฮอนำข้าว ด้วย กัน ทั้ง สิ้น แล้ว เบ็ด
ประคุดเมืองไว้ ถ้า กองทัพ ยก มา เหน แต่ เมือง เปลา ก็ คง เข้า ภาทิ อยู่

ใน เมือง ข้าพเจ้า ก็ นาย ทหาร ทั้ง ปวง จึง จะ คุมไพร่ พล เข้า ล้อม
เมือง มกเชียงเสียดไว้ มิ ต้อง สู้รบ กองทัพ เมือง เชียงฮาน ก็ จะ อด เสียดยง
อาหาร ตาย ลง ทั้ง สิ้น ราชสุมบตี แผ่นดิน ถึง คง ซาก อยู่ใน เหนือ มอ ท่าน
เบี้ยะฆ้องอ่องไต้ พัง ก็ เหน ซอช ค่าย ขอ ชัย หลุน จึง ว่า อุบาย ที่ นาง กุดกงจู๋

คิด นี้ ก็ อยู่ แต่ ข้าพเจ้า เหน ว่า กองทัพ เมือง เชียงฮาน ยก มา ครั้ง นี้ ล้วน

แต่สติปัญญาแลสติมอเข้มแข็ง ถ้าเขา รู้ถึงอุบายไม่เข้า ก็อยู่ในเมืองเรา
 มีเสียท่วง ที่ ฤ นาง กูดงรุ ว่า ถ้าไม่เข้า ในเมือง ก็คง ตั้ง ค่าย อยู่
 ริม เมือง เรา จัก ทหาร เกาทัณฑ์ ไป ชุ่มไว้ ทั้ง สี่ ทิศ เวลา กลาง ค่ำ
 ตก สังกะ จิง คุ่ม โพร พด เข้า คุ่มบอน กอง ทฬ เมือง เชียงฮาน พง ษมา
 ถึง ไม่ทัน ระวัง ตัว ก็ จะ ภาทิน แดก ต้น วัน วาย คง จะ หลบ หลีก เข้า
 ใน เมือง พวก เรา จิง คุ่ม โพร พด เข้า ล้อมไว้ ให้ แน่นหนา ก็ คง สัม
 ความ พิก ษย เชื้อ หลุน ว่า อุบาย ท่าน นี้ คดีจริง ไม่มี ผู้ เสมอ เสมอ เป็ช
 ษย ช้อง ไต้ พัง มีความ ยิน คำนึง จิง สั้ง จอ เชื้อ หลุน แม่ ทฬ กับ ขุนนาง นาย
 ทหาร ไต้ ท การ ตาม อุบาย ของ นาง กูดงรุ ทุก ประการ จอ เชื้อ หลุน กับ
 ฝ่าย ทหาร ก็ ระวัง เต็ม โพร พด เคื่อง สาควาวูท ต่าง ๆ แล เสี่ยง ขา ทาร
 ไว้ พร้อม แล้ว บั้ว ร้อง รามฎ ทั้ง ปวง ให้ ชวน กัน ถ้า ทยอย ออก จาก เมือง
 ไป ทิ้ง ภาทิน อยู่ ณ เขา ชอนำซัว พวก รามฎ โพร บ้าน พด เมือง ก็ ชวน กัน ทั้ง
 บ้าน เวื่อน ภาทิน แล หลาน ออก จาก เมือง มก เชียง เสี่ยง ไป ตั้ง อยู่ที่
 เขา ชอนำซัว ทั้ง สิ้น เป็ช ษย ช้อง สั้ง ให้ เบิก ประตู เมือง ไว้ ทั้ง สี่ ทิศ แล้ว
 ก็ ยก กอง ทฬ ออก จาก เมือง ตรง ไป ถึง เขา ชอนำซัว จิง ตั้ง ค่าย มั่น คง ไว้
 นวน กูดงรุ กับ จอ เชื้อ หลุน แม่ ทฬ โหญ่ ก็ จัก ทหาร เต็ม เคื่อง สาควา
 วูท แล เกาทัณฑ์ ไฟ แยก ย้าย กัน ไป ชุ่ม อยู่ ทั้ง สี่ ทิศ ตาม อุบาย ที่ คิด
 ไว้ ไซ้ ให้ โพร พด คอย พัง ชุ่ม อยู่ ทุก เวลา จะ

๑ ๓๓ กอง ทฬ เมือง เชียงฮาน ยก ออก จาก บ้าน ชิงแสงเน็ย ตรง
 ไป ไกล จะ ถึง เมือง มก เชียง เสี่ยง ม้า ไซ้ สี่ ราชการ ไป พัง ช่าว ครว รุ เทกุ
 แล้ว ก็ ระวัง กลับ มา แจ้ง ความ กับ แม่ ทฬ ว่า ใน เมือง มก เชียง เสี่ยง ไม่มี ผู้
 คน เบิก ไว้ ทั้ง สี่ ทิศ ไม่ แจ้ง ว่า เทกุ การ สั้ง ไค ชินชก ไป แม่ ทฬ ไต้ พัง
 จิง ตาม ชิมแดง ผู้ เป็น ไท ว่า ท่าน กุนชื้อ เจ้า เมือง บั๊กฮาน ให้ เบิก ประตู

เมือง มกเชียงเสียไว้ทั้งนี้ จะเปน อุบาย ตั้งใจ ชี้มรดก แจงว่า อุบายนี้
 เรียกว่า ตั้ง เสีย เกย จะ พ้อ ลง ให้ ยก กองทัพ เข้า ไป ภาย ใน เมือง
 แล้ว จะ ได้ ยก โพร่ พล มา ล้อม ไว้ นาน ไป เสีย ยิง อาหาร ที่ ใน เมือง ทมก ลง
 คง ภา กั้น ทาย ทั้ง สิ้น อุบาย นี้ สำคัญ นี้ ก็ คง ตก ปรอง ตั้ง ค่าย มั่น
 อยู่ นอก เมือง ก่อน เทียบ กากิม จึง พก ว่า พวก ขวน เจ็ด ขยาค ผู้ มี อ ทหาร
 ราว ไม่ ยาร ล้ว ย ทาน ทาน แจง ว่า กองทัพ เมือง เชียง อาน ยก มา ใกล้เคียง
 จึง ตั้ง บ้าน เมือง เสีย ทิ้ง ไป ไม่ใช่ กต ขยาย สิ่ง ไต ตก เจา เว้ง วิว ยก
 กองทัพ เข้า ไป ใน เมือง มก เชียง เสีย ผลัก เบื้อง ธร ยี่ ท้อ ไท เป็น เจรท แคน
 เมือง หลวง รวย รวย ทพ พย สิ่ง ของ เกลย ล้อม ราว ราว ให้ ปรอง ตรี วิว ย
 วิว ย แล้ว จะ ได้ ยก กองทัพ กลับ ไป เมือง หลวง ชี้มรดก ได้ พัง ก็ โกรธ
 จึง ทอม ว่า ราว ราว เหตุ การ อยู่ บ้าง ทอด ท่าน อย่าง พก มาก ไป เลย ว่า แล้ว
 ก็ ได้ เคน กองทัพ ไป ถึง เมือง มก เชียง เสีย ชิน ชู ไป แม่ทัพ ก็ ตั้ง ขุนนาง นาย
 ทหาร ทั้ง ปวง ให้ ตั้ง ค่าย มั่น อยู่ นอก เมือง ทพ ยม กั้น ทุก ทมวค ทุก กอง ครั้น
 ทำ ค่าย เสร็จ แล้ว เป็น เวลา มี ค่ำ ตัก ปรเวลา สาม ยาม เสศ โพร่ พล
 ทหาร เหน็ด เหนื่อย ก็ ภา กั้น นอน หลับ ะ

๑ ฝ่าย ม้า ใช้ พวก ขวน ครั้น เหน กองทัพ เมือง เชียง อาน ยก มา ตั้ง
 ค่าย มั่น อยู่ นอก เมือง ก็ ไป เ่น จัง ความ แก่ นาง ลูกลอง จู แด ะ เชื้อ หลุน แม่ทัพ
 ตาม ที่ ไ้ ฐู เหน นั้น ทุก ประการ นาง ลูกลอง ด้ ย จู เชื้อ หลุน ไ้ พัง ก็ ยิน ด้
 จัง คุม ทหาร ขวน ที่ ชุ่ม อยู่ ทรู กั้น ออก มา ตั้ง สี่ ทิศ ะคม ยิง เกา ทิน ทา
 ไฟ มา ตัก ค่าย ชุน ทุก ค่าย แล้ว รุก ไล่ กระ ชัน เข้า ไป ะ

๑ ฝ่าย พวก กองทัพ เมือง เชียง อาน ขวน กั้น นอน หลับ มี ไ้ ะรวัจ ด้
 ครั้น ไ้ ยิน เสียง อ้อ อึง ด้ ด้ ด้ ด้ เหน ไฟ ตัก ค่าย ก็ ตก ใจ ทว ก ทว
 ขวน ยิง เกา ทิน ทา ไฟ กระ ชัน รุก ไล่ เข้า ไป ทุก ทิศ ไฟ ตัก ไ้ ม้ ค่าย ด้ ลอด กั้น

พวก ทหาร เมือง เชียงแสน ก็ ตกใจ แหก ค่าย วัน ราว ซินชกไป แม่ ทักษิณ
 ทั้ง นั้น ตก หลั่ง อยู่ พระเจ้า ไททรงชองเต้ ทรง พระ วิคก ไม่รู้ จะ คิด ประ
 การ ไท ชู่มงกจิ่ง พุก ว่า ต้อง อนุญาต พวก ขวน แล้ว ท่าน ทั้ง ปวง จง ชู่ ย
 กัน วิชา เจ้า นาย ของ เมา ไว้ ให้ ต่ เกิด ซินชกไป แม่ ทักษิณ ขวเจ้าจิ่ง วยชีไป
 หลิม แล นาย ทหาร ทั้ง ปวง ก็ ก้อ อวูช ครอบ มือ กัน เจิญ เส็จ พระเจ้า
 ไททรงชองเต้ ขึ้น ทรงม้า แล้ว ขวน กัน ระวัง วิชา พระองค์ ออก จาก ค่าย
 พวก ทหาร ขวน ก็ ยิง เกาทัณฑ์ ระตน รุกกระชั้น เข้า มา ใน ขณะ นั้น พวก
 ทหาร เป็น เวลา กลาง ค่ำ พวก ทหาร จีน แหก ค่าย อยู่ สบาย สด ไม่รู้ ที่ จะ
 หนี ไป ทาง ไทน บ้าง ก็ เข้า สู่วัย บ้าน ทาน สู่ ทหาร ขวน ไม่ได้ ถูก เกา
 ทัณฑ์ แล อวูช ต่าง ๆ ที่ เจ็บ บ่อย ก็มี มาก พระเจ้า ไททรงชองเต้
 เหน้ทั้ง นั้น ทรง พระวิคก นึก จึ่ง ตรีส ถาม ชู่มงกจิ่ง ว่า ไพร่ พล เหลือ ทน
 แล้ว ท่าน กุนซ้อ จะ คิด ขาน ประการ ไท ต่ ชู่มงกจิ่ง ทรบาย ทูล ว่า ยก
 กองทัพ หลว มา ครึ่ง นี้ ต้อง อนุญาต พวก ขวน เสีย แล้ว เมา จะ ล่า ฆอย ยก
 กองทัพ ไป ศึก ไทน ก็ ไม่ได้ พวก ขวน ตั้ง สกัก ไว้ แน่นหนา ทุก ค่ายถ ทั้ง
 เป็น เวลา กลาง ค่ำ ้วย ครั้น จะ ฆอย กองทัพ หลว ลี้เข้าไป อาไศรย อยู่
 ใน เมือง มกเชียงเสี่ย พวก ขวน ก็ คง ยก กองทัพ เข้า ถ้อม เมือง ไว้ เป็น แน่
 แม้น จะ สู่วัย บ้าน ทาน อยู่ ถึง นี้ ก็ จะ ภา กัน ตาย สิ้น จำ จะ ต้อง หลบ หลีก
 เข้า ไป สู่วัย อยู่ ใน เมือง เมา ชู่วิศร รอคไว้ ครั้ง หนึ่ง ก่ณ ภาย หลัง จึ่ง
 ค่อย คิก ถ้วน ค่อย ไป พระเจ้า ไททรงชองเต้ ได้ ทรง ฟัง ก็ ้วยสั่ง ให้ ล่า ฆอย
 กองทัพ เข้า อาไศรย อยู่ ใน เมือง ซินชกไป แม่ ทักษิณ ขุนนาง นาย ทหาร ที่มี
 ผู้มีชื่อ แจ่ม แฉง ก็ ข้อง กัน วิชา พระองค์ ตาม เส็จ เข้า ไป ใน เมือง มกเชียงเสี่ย
 ทหาร ขวน เหน้ทั้ง นั้น ก็ รุก ไล่ กระชั้น มา ซินชกไป แม่ ทักษิณ จึ่ง สั่ง ทหาร

• ประการใดที่ อวยซึ่งจึงพูด ว่า พวก ทหาร ชวน ตั้ง ถ้ยม ไว้ เข้ม แฉง ขช
 เสด็จ ท่าน กุณชื้อไป ทรวร กุ ชื่นเจิงเสี่ย ก้อน แล้วจึง คิดผัน ม่อน อูบยขึ้น
 สืบไป ชิดชุกไป แม่ ทฬ์ ไต้ พัง กั เหน ชอบ ด้วย พระเจ้า โทจงช้องเท้ จึง
 ครัส ว่า เรา จะ ไป เอง ทรวร กุให้ รั้ว ว่า พวก ชวน คิด อำน ประการ ไค ครัส
 แล้วก็เสด็จไป บน กำแพง เมือง ข้าง ทิศใต้ พร้อม ด้วย ชุนนาง นาย ทหาร
 ทั้ง ปวง ทอด พระเนตร-เคน พวก ทหาร ชวน ตั้ง ถ้ยม เมือง ไว้ เข้ม แฉง ก็ ตก
 พระไทย จึง ครัส ถาม ชุนนาง นาย ทหาร ทั้ง ปวง ว่า พวก ชวน มาก นึก
 หนา ทั้ง ค่าย เรียง รวย ถ้ยม เมือง ไว้ ดังนี้ กอง ลำเลียง จะ เอา เสี่ยง อาหาร
 มา ส่ง ก็ ไม่ได้ ถ้า ข้ำ นาน ไป คัก ครั้ง บี้ เสี่ยง อาหาร หมด คง มี ภา
 วน ทาย ทั้ง สิ้น ฤ ชุนนาง นาย ทหาร ทั้ง ปวง ไม่ รั้ว ที่ จะ กรวย ทูล ประการ
 • ไค ทก คลิ่ง อยู่ ทั้ง นั้น พระเจ้า โทจงช้องเท้ แล ชุนนาง นาย ทหาร มี ความ
 วิคต มาก นึก จึง เสด็จ ถัด มู ประทับ ยิง ที่ ภา ระ

๑ ฝ่าย จอเขี้ยทลน แม่ ทฬ์ ชวน ตั้ง ค่าย ถ้ยม เมือง มกเฉียงเสี่ย ไค
 สาม วัน จึง คุม ทหาร ยก ออก จาก ค่าย ไป ถึง เจิง กำแพง แล้ว ร้อง ว่า ให้ นาย
 ทหาร เมือง เข็ชองอาน ยก ออก มา ดอง ฝี่ มี อ กัน ก็ ไม่ ออก มา สู้รบ จะ ที่
 ทัก เข้า ไป ใน เมือง ข่า เสี่ย ไค สิ้น ทหาร ที่ รัคยา นำ ที่ เจิง เฐิล ก็ นำ ช้อ
 ความ ชื่น กรวย ทูล ตาม กั ย คำ นาย ทหาร ชวน มา ชวน รบ พระเจ้า โทจง
 ช้องเท้ ไค ทรวง พัง กั ตก พระไทย จน พระภักศิก ปรกติ จึง ครัส ถาม ชินชุกไป
 แม่ ทฬ์ ว่า บัด นี้ พวก ชวน ยก มา ทำ ทาย ว่า ถ้า เรา ไม่ ยก ออก ไป
 สู้รบ จะ ตี เมือง เข้า มา ข่า เสี่ย ไค สิ้น ท่าน จะ คิด ประการ ไค ที่ ชิน
 • ชุกไป กรวย ทูล ว่า ข่า ทรวง พระวิคต ข้ำพเจ้า จะ ชื่น ไป คู บน ทอ รบ คู ท่วง
 ที่ ก้อน ทล แล้ว ก็ กรวย บัง คุรม์ ธา ชื่น ม้า ทง ไป ยิง บน กำแพง เหน นาย
 ทหาร ชวน รุ่ ร้าง สูง ใหญ่ หนา แฉง หนวด แฉง คัว พัดล ภา เหม็อน ภา

สิงโต หมู ไก่ ไล่ หมวก แด เสือ เกราะ ทำด้วย ทองคำ ข้างหลังปัก
ธงแดง บอกว่าเป็นแม่ทัพใหญ่ ถือ ขวาน หนึ่ง อยู่ บน หลังม้า จะ

๑ ฝ่ายข้าง ขอเชิญ หลานแม่ทัพ ขวน ครั้น เหน ซินชกไป ยืนดู อยู่บน กำแพง
แต่ หัวเป็น นาย ทหารใหญ่ ก็ รู้ชัดว่า แม่ทัพ เมือง เชียงฮาน จึง ร้อง
เยาะเย้ย ขึ้นไปว่า เบี้ยชั่งต้อง เจ้า นาย ของ เราใจ คึก คั่นึกหนา ไม่ ยก
กองทัพ ไป ปราย ปราม เมือง เชียงฮาน กลัว อาณา ปรชชา ราชฎี จะ ได้
ความ เกศกร้อน ควร ฎีกา โทงฮองเต้ เจ้าแผ่นดิน ถึง ไม่มี ความ เมก
ไพร่ บ้าน พลเมือง ยก กองทัพ มา ที่ เมือง ปักขวน ล่วง ค่าน เข้ามา
ฆ่า นาย ท่าน คาย เสีย หลาย คน จนถึง เมือง มกเอียงเสี้ยน ก็ สำคัญใจ ว่า
พวก ขวน กลัว อำนาจ ยก อพยพ ไป ทหมด แล้ว จึง รีบ ยก กองทัพ เข้า มา
อยู่ใน เมือง ยัก นี้ ถูก อุบาย ของ เจ้า นาย เราเหมือน เสือ ทิศ จีน จะ หนี
ไปข้าง ไท่นเถ่า ถ้า พวก ไพร่ พล แล ทหาร เมือง เชียงฮาน กลัว ความ ทาย
เร่ง จับ ตัว โทงฮองเต้ ผู้เป็น ต้น เหตุ ส่ง ออก มา แต่ โดย คี พวก ทหาร ทั้ง
ปวง ก็ จะ ไล่ รอด ชีวิต กลับ ไป บ้าน เมือง ถ้า ไม่ ส่ง โทงฮองเต้ ออก มา
พวก ขวน จะ ตี ทัพ กำแพง เมือง เข้า ไป จับ ชาว เมือง เชียงฮาน ฆ่า เสีย ให้ สิ้น
จีนชกไป ครั้น ได้ พัง ถ้อยคำ ขอเชิญ หลานแม่ทัพ เยาะเย้ย ถาก ทาง กับ ได้ เหน
ลักษณะ สมควร เป็น แม่ทัพ จึง พุค แก่ นาย ทหาร ทั้ง ปวง ว่า แม่ทัพ
ขวน คน นี้ มี ชื่อ เชี่ยวชาญ ท่าน ทั้ง ปวง อย่า ครั้น ปรมาท ทั้ง แต่ ยก
กองทัพ มา ต้าศึก กับ พวก ขวน เรา ยัง ไม่ได้ ออก สู้รบ เลย เวลา วัน
นี้ ตัว เรา จะ ออก สู้รบ เอง พุค แล้ว ก็ ลง จาก กำแพง ถือ ทวน ขึ้น มา
คุม ทหาร เบ็ด ประตู เมือง ทอด ตะพาน เรือ ก ข้าม คุ ออก ไป ขอเชิญ หลาน
แม่ทัพ ขวน เหน นาย ทหาร เมือง เชียงฮาน ยก ออก มา ก็ ข้อม้า เข้า ไป ใกล้
ร้อง ถาม ว่า นายทหาร ที่ ยก ออก มา นี้ แะ ไซ้ ไค ซื่อ ไว จีนชกไป ทอบ ว่า ตัว

เรา คือ แม่ทัพใหญ่ในเมือง เชียงตาน ยกกองทัพ มาปราบ ปราบเมือง
ปักสวน จะไ้ราบ เป็น นำกลอง ท่าน ยังไม่รู้ จักฤา จอเชื้อหลุน ไ้พึ่ง
ก็ ทิวเวา แล้ว ตอบ ว่า เจ้า นี้ ฤา ที่ ชื่อ เลื่อง ปรวากฎา เป็น นาย ทหาร เรก
ในเมือง เชียงตาน เวลา วัน นี้ คง จะ ไ้ เหน้ ผู้ มี มือ กัน พุค แล้ว ก็ ทรง
เข้าสู้รบ กับ ชินชกไป ๆ ก็ เหว ทวน บัด บ้อง ฮาวอ แล้ว พุค ว่า ทวน
ของเรา เล่ม นี้ ไม่ เคย ชำ ทหาร เรก ทิว เจ้า ชื่อ ไ้ ก็ เริง บอด มา จอเชื้อ
หลุน ตอบ ว่า เรา นี้ เป็น แม่ทัพใหญ่ ของ เบ็ชชะงั้งอั้ง เจ้า ไม่รู้ จักฤา
บอด แล้ว ก็ ชัก ม้า เจ้า รบ กับ ชินชกไป เป็น สามารก สอง นาย สู้ รบ กับ
ประมาต สาม สิบ เพลง ชินชกไป นั้น มี อายุ มาก สู้ กัลลัง จอเชื้อหลุน
ไม่ ไ้ ก็ ชัก ม้า เหน้ เข้า เมือง จอเชื้อหลุน ทิวเวา พลาจ วัง ทวาด ว่า จะ
หนี ไป ข้าง ไทเอน แล้ว ก็ ชัก ม้า วิ่ง ไป ไ้ ตาม ไป ชินชกไป หนี เข้า เมือง ไ้
ทหาร ก็ ชัก ทะพาน เหน้ บัด ปรวค เมือง เล็ย บันดา นาย ทหาร ทั้ง ปวง จึง พุค
ว่า แต่ ท่าน แม่ทัพ ออก ออกไป สู้ รบ ยัง เอา ไชย ชนะ ไม่ ไ้ ทิวเวา
จะ คิด ฮาน ประการ ไค ที่ ฮวยซี ไป ทลิม ไ้ พัง จึง เจ้า ไป คำ นัย แม่ทัพ แจ้ง
ว่า ข้าพเจ้า จอ ฮาษา ออก สู้ รบ กับ นาย ทหาร สวน อีก ศัก ครั้ง หนึ่ง ชิน
ชกไป ไ้ พัง อั้ง ตกถูก ทบ ฮวย ฮวย ฮวย ฮวย ฮวย ฮวย ฮวย ฮวย ฮวย ฮวย ฮวย
นาย ทหาร สวน คน นี้ มี ชื่อ แซ่ม แชน นัค แต่ ท่าน แม่ทัพ ออก สู้ รบ เอง ก็
ค้ำน ทาน ทหาร สวน ไม่ ไ้ เจ้า จะ ไป สู้ รบ กับ เขา อย่าง ไ้ ยิก ไ้ ไม่ เหน้ คว
เลย ชินชกไป ไ้ พัง ฮวย ฮวย ฮวย ว่า กล่าวกั เหน้ ฮวย ฮวย จึง สั่ง ทหาร ให้ เขา
หนึ่ง สี่ หมื่น เจ็ด พัน บ้าย ฮวย ฮวย ฮวย ฮวย ฮวย ฮวย ฮวย ฮวย ฮวย ฮวย ฮวย
เชื้อหลุน แม่ทัพ เหน้ แชน นัค สี่ หมื่น ว่า ฮวย ไ้ กับ ทหาร เหน้ นี้ จะ สู้
ไ้ ไ้ แล้ว ก็ สู้ ไ้ พล กลับ เข้า คำฮ ชินชกไป แม่ทัพ กับ นาย ทหาร
ทั้ง ปวง กลับ มา อั้ง ที่ ปรวค จึง ภา กัน เข้า ไป เหน้ ทวาท พุค ความ ตาม

ซึ่งก็สู้รบกันนั้นทุกประการ พระเจ้าไทจงฮ่องเต้ จึง ทวีต แก่ ซุนชงไป
 ว่า เวลา วันนี้ ท่าน แม่ทัพ ยก ออก สู้รบ กับ พวก ทหาร ฮวน หมายถึง
 จะ มี ไซยชุน อดับ พ่าย แพ้ ฆ่า ก็ เพราะ วิชา ของ เมา บัด นี้ พวก
 ฮวน จับ มัว ถึง สาม เดือน เสร็จ ings อาหาร ก็ เขา บาง จะ คิด อ่าง แก่
 ใจ อย่างไร ก็ ทวีต ยัง ไม่ ทน ซาก คำ เจ้าพนักงาน สำหรับ ร่าย เสร็จ ings
 อาหาร ก็ นำ ข้อ ความ ขึ้น กราบ ทูล ว่า เสร็จ ings อาหาร เขา บาง ลง เต็ม ซ้ำ
 จะ ร่าย ได้ อีก สัก เจ็ด ราตรี เท่านั้น พระเจ้า ไทจงฮ่องเต้ ได้ ทรง พัง ก็ ตก
 พระไทย พระภิกษุ คราว สดก ลง ทิน ที่ จุนนาง นาย ทหาร ทั้ง ปวง ภากัน
 เสียใจ ด้วย ไม่มี อนุบาย สิ่งใด จะ ได้ แก่ ใจ นี้ ดู ทา ถิ่น อยู่ พระเจ้า ไท
 จงฮ่องเต้ จึง ทวีต แก่ ซิมงกง ว่า ท่าน กุนซื่อ จะ คิด อย่างไร การ ครั้ง นี้
 สัน สติ ขัณณู นาย ทักษ นาย กอง ทั้ง ปวง แล้ว ไม่มี ผู้ใด จะ วิชา ออก ตี
 หัก ออก ไป โพร่ พล ทหาร จะ เข้า ออก ทราบ เสร็จ ings ก็ ไม่ได้ จะมี ภา กัน
 ตาย เสีย ฤา ซิมงกง กราบ ทูล ว่า การ ครั้ง นี้ เหลือ สติ ขัณณู
 ทแกแล้ว ทหาร จะ คิด อ่าง แก่ ใจ แล้ว แม้น เตะ บารมี ของ พระองค์ ยัง ไม่
 ถึง ที่ ฮิม จม เทพคา พ้า แล ดิน คง จะ ช่วย เป็น แท ใน ขณะ นั้น ก็
 เผลอ ธิศรวย บน อากาศ ป่วนปั่น ลั่น เสียง คัง เทม่อน พ้าซ่า พระเจ้า
 ไทจงฮ่องเต้ กับ จุนนาง นาย ทหาร ทั้ง หลาย ได้ ยิน เสื่อม ก็ ตก ใจ ต่าง คน
 แหงน คู้ เหน เมฆ ก้อน กลม ศรี คำ ลอย มา ทรง กลาง ที่ ชุ่ม นุ่ม แล้ว เป็น
 สาย ย้อย หยั่ง ลง ถึง แผ่นดิน ใน ล่า เหม นั้น เหน ปราบ ฤ เหมือน ฝูง คัง คาว
 จะ นับ ประมาณ ไม่ ถ้วน หาย สูญ ลง ไป ใน ไท แผ่นดิน พระเจ้า ไทจง
 ฮ่องเต้ กับ จุนนาง ทั้ง ปวง เหน เป็น ธิศรวย ซิมงกง กุนซื่อ จึง กราบ ทูล ว่า
 เกิด ธิศรวย ขึ้น คัง นี้ เพราะ ลานาก บารมี ของ พระองค์ กอง ทักษ
 เมา เหน จะ ไม่ อด อาหาร ตาย ด้วย เทพคา พ้า แล ดิน ช่วย คง จะ มี

เสาชิงช้า อาหาร อยู่ใน ไต คิน ทรง นี้ เป็น แม่ พระเจ้าไทจงฮ่องเต้ กับ ชุนนาง
 เหล่า นั้น ไต ฟัง จึง ถาม ชิมงกง ว่า ทำไม ท่าน จึง รู้ ว่า มี เสาชิงช้า อาหาร
 อยู่ใน ไต แผ่นดิน ทรง นี้ ด้วย เหตุ อย่างไร ชิมงกง หัวเราะ แล้ว กราบทูล ว่า
 เมื่อ ครั้ง ต้น แผ่นดิน ถึง ลัทธิ กึ่ง ตัว เป็น โผนุ คิก ทำ คิก สงคราม แต่
 ลัทธิ นั้น ประพฤติ การ ไม่ เป็น ยุติธรรม ลุ่ม หลง ไป แต่ ด้วย การ สัตว์ จึง
 เสนอ ให้ เกิด คัง คาว คาย เสาชิงช้า อาหาร ใน ยุง ผาง ของ ลัทธิ ไป เสีย สิ้น บัดนี้
 เกิด อิศวรย เทน เมฆ ปรากฏ เป็น รูป คัง คาว ยั้ง ลง มา ถึง ดิน แล้ว หาย
 ไป ใน แผ่นดิน เข็ม ช้าง อ่อง เจ้า เมือง บักฮวน โลก มาก หยาก ได้ สมบัติ
 บ้าน เมือง แผ่นดิน ถึง จน พระองค์ เสด็จ ออก กองทัพ มา ปราย ปราย ประการ
 หนึ่ง ก็ เป็น บุญ บารมี ของ พระองค์ ด้วย เทพธิดา พี่ แด่ ดิน ช่วย จึง บิน
 คาน ให้ เทน เมฆ เป็น รูป คัง คาว หยั่ง ลง มา ใน แผ่นดิน ทรง นำ ที่ ชุนนวม
 ซึ่ง เกิด อิศวรย กังนี้ ชะรอย ว่า จะ มี เสาชิงช้า อาหาร อยู่ใน ไต คิน ด้วย
 ไพร่ บ้าน พล เมือง ไต้ ชาว คิก เมื่อ พวก ฮวน ออก มา ที่ เมือง บักฮวน ต่าง คน
 ทกใจ จึง ไต่ ส่ง เข้า ไว้ เป็น เป็น นัน คง ทระองค์ จง วยสั่ง ให้ ไพร่ พล
 ชุก ลง ไป ทรง เมฆ เป็น รูป คัง คาว หยั่ง ลง มา นั้น เกิด ไม่ ฤก หนัก ทอก
 คง จะ ได้ เสาชิงช้า อาหาร เช่น แม่ พระเจ้าไทจงฮ่องเต้ ได้ ทรง พัง วยสั่ง ให้
 ทหาร ชุก คิน ทรง เมฆ หยั่ง ลง มา นั้น ฤก ไต้ สอง ศอก เสศ เทน เสาชิง
 อาหาร มี เป็น อัน มาก จึง ช่วย กัน จน ขึ้น ตาม บัน ดา ชุนนาง นาย ทหาร
 ทั้ง ปวง เทน ก็มี ความ ยินดี พระเจ้าไทจงฮ่องเต้ ก็ พระไทย ยิ่ง หนัก ชิมง
 กง จึง พูท ว่า พวก ทหาร ฮวน กัง ล้อม ไว้ ครั้ง นี้ เข็ม แฉง หนัก หนา เสาชิง
 - อาหาร ของ เรา ก็มี บัรยวด ครั้น เรา จะ ภา กัน หนึ่ง อยู่ เช่น นี้ เสาชิง
 อาหาร ที่ ชุก ไต้ ใน ไต คิน นั้น ทมต ลง มี ภา กัน ออก คาย สิ้น ฤก จะ กัง
 ให้ ผู้ ไต้ คี ทัก ทหาร ฮวน ออก ไป ขอ กองทัพ เมือง เข็มชาน ไต้ ยก มา ช่วย

โดยเร็ว จึง จะ ออก จากที่ ล้อม ได้   พุค แล้ว ก็ ถาม นาย ทหาร ทั้ง ปรวง ว่า
 ผู้ใด จะ ฆ่า ตัด หัก ออก ไป ขอ กองทัพ เมือง เชียง อาณา มา ช่วย คุ้ม คุ้ม ตาม มณฑล
 ขุนนาง นาย ทหาร พร้อม กัน   ทัพ ฟัง ตั้ง นั้น ก็ ไม่มี ผู้ใด รั้ง ฆ่า ตัด หัก
 จึง กราบ ขอร้อง พระเจ้า ไททรง องค์ เต็ม ว่า   ซึ่ง จะ ให้ ไป ขอ กองทัพ มา ช่วย ครอง นี้
 ก็มี อยู่ แต่ เทียบ ทักษิณ คน เดียว   จะ ตี หัก ออก ไป ได้   นอก จาก นั้น ไม่
 เห็น มี ผู้ใด   ขอ พระองค์ จง รั้ง ส่ง ให้ เทียบ ทักษิณ ไป เสด็จ   พระเจ้า ไททรง
 ชั่ง องค์ ได้ ทรง ฟัง   คริสต์ แก่ เทียบ ทักษิณ ว่า   การ ครอง นี้ ก็ สำคัญ หนัก
 หนา   ผ่าน จง ฆ่า ตัด หัก ออก ไป ขอ กองทัพ เมือง ทอง   ให้ ยก มา ช่วย
 ศักดิ์ ธรรม   กำ มั่น ออก จากที่ ล้อม ได้   กลับ ไป ย้ำ เมือง ความ
 ชอบ ของ ท่าน ทาที่ เปรี๊ยะ มิ ได้   จะ ตั้ง แก่ง ให้ ตาม สม ควบ   เทียบ ทักษิณ
 ก็ กราบ ขอร้อง ว่า   ข้าพเจ้า จะ รั้ง รั้ง ฆ่า ตัด หัก พวก ขน ออก ไป เอง   แต่
 ต้อง เขา บุญ ยาว มี ของ พระองค์ เป็น ที่ ฟัง   ก็ คง ไม่ เป็น อันตราย   พระ
 เจ้า ไททรง ชั่ง องค์ ได้ ทรง ฟัง ก็มี พระไทย ยินดี   จึง ทรง เจ้ยม ชั่ง ครแล้ว มอบ
 ให้ เทียบ ทักษิณ   ก็ อวย บัง คม ลา   มาก แก่ง ตัว ถือ ขวาน ขึ้น มา เบ็ด ปรวง
 ออก ไป   พระเจ้า ไททรง ชั่ง องค์ ได้ ขุนนาง นาย ทหาร ทั้ง ปรวง ก็ ถาม ไป ส่ง
 ครอง เทียบ ทักษิณ ออก จาก เมือง แล้ว   นาย ทหาร ที่ รักษา ปรวง ก็ บัง ปรวง
 เมือง ไว้ นั้น คง   พระเจ้า ไททรง ชั่ง องค์ ได้ เสด็จ ขึ้น ไป ทอด พระเนตร อยู่ บน กำแพง
 พร้อม รั้ง ขุนนาง ทั้ง หอถาย   ๖

๐ เทียบ ทักษิณ นั้น ครั้น ออก จาก เมือง ผูก เชียง เทียบ แล้ว   ขัน มา รั้ง ไป
 ทอด ทหาร ขน ที่ ตั้ง ล้อม เมือง อยู่ นั้น   เห็น มี นาย ทหาร ขึ้น มา ทรง มา จึง ทรู
 กัน เข้า ล้อม ไว้ จะ รั้ง ตัว ได้ ได้   เทียบ ทักษิณ ก็ รั้ง รั้ง ที่ หัก ออก จาก ที่ ล้อม
 แล้ว ขัน มา รั้ง ออก ไป   พวก ทหาร ขน ขึ้น ที่ สอง แทน   ก็ ทรง เข้า ล้อม
 ไว้   ยัง รั้ง ไป แจง ความ แก่ จง เจ้ยม ทั่ว แม่ทัพ ว่า   มี นาย ทหาร ผู้ ครอง

ลี้ทัก ออก จาก ที่ ล้อม ชั้น ต้นไต้ บั้น มี พวก ข้าราชการ ชั้น ที่ สรง ตั้ง ล้อม
 ทหารผู้ นั้น ไว้ จอเขียนตลุนไต่ ฟัง ก็ถือ ทวน ชั้น ม้า คุม ทหาร ชวน ออก
 จาก คำ รื้อ มา เทียบากิม นาย ทหาร เมือง หลวง เทน ทหาร ชวน ล้อม
 ไว้ ก็ตรงเข้าไล่ฆ่าฟัน ทหาร ชวน เหล่า นั้น แดก กระจัด กระจาย หนีจาก
 กิม ออก จาก ที่ ล้อม ชั้น สองไต้ ขัน ม้า รื้อ ไป ภาย จอเขียนตลุน คุม ทหาร ตรง
 มา จอเขียนตลุน เทน เทียบากิม จึง คิด ว่า นาย ทหาร แดก คน นี้ บังอาจ หนัก
 หนา ลี้ทัก ออก มา ไต่ ถึง สอง ชั้น คง จะ กลับ ไป เมือง เชียง อาน ขอ
 กอง ทักษิ ให้ออก มา ช่วย ไหวง ช้อง เต้ เปน แน่ เวา จะ ต้อง จับ ตัว นาย ทหาร
 แดก มา ไต่ กาม ไต่ ความ แฉ้ว จึง จะ ฆ่า เสียบ คิด แฉ้ว ก็ คุม ทหาร เข้า ล้อม
 ล้อม เทียบากิม ไว้ เทียบากิม ขัน ม้า ฆ่า ฟัน ทหาร ชวน จะ ก็ หนี หนี หนี หนี
 ไปได้ จอเขียนตลุน แม่ม ทักษิ ก็ ขัน ม้า ตรง เข้า สู้ รบ กับ เทียบากิม เปน สามารถ
 ๑ ฝ่าย เจียงเองเตงผู้ วิเศษ เติม ที่ ยัง ไม่ สำ เร็จ เปน เชื้อน วิชา ไหว
 ชอง อีตยา ไส รวย กัน กับ เทียบากิม เหมือน ที่ นั้น ่วม บิดา มารดา กัน เจียง
 เองเตง นั้น เปน คน สัก ชือ สุจริต ประพฤติ กว สังก ไค ก็ เหน ยุกติ รววม จึง ไต่
 กำเนิง เปน เชื้อน เวลา วัน นั้น เจียงเองเตงผู้ วิเศษ นั้น อยู่ ยัง ที่ สำ นึก นั้น ไม่
 สบายใจ จึง พิจารณา คุ ใน ทาง ขววม แฉ้ว ว่า พระเจ้า ไหวง ช้อง เต้ ยก
 กอง ทักษิ ไล่ ปราย ปราย เมือง บักชวน ถูก คุ ขยาย ของ เฒะมึง อั้ง พ้อ ลอง
 ไต่ เข้า ตั้ง อยู่ใน เมือง มก เขียง ล้อ พวก ชวน ล้อม ไว้ แน่นหนา พระเจ้า
 ไต่จง ช้อง เต้ ก็ ขุนนาง นาย ทหาร ทั้ง ปวง ตก อยู่ใน ที่ ล้อม ทน ทน ขววม
 บัก นี้ ใช้ ให้ เทียบากิม ขุนนาง ผู้ ใหญ่ ก็ หนี ออก ไป ขอ กอง ทักษิ เมือง เขียง
 ลอน ให้ออก มา ช่วย ก็ ไล่ ฟัน ออก ไล่ ไม่ ได้ ด้วย พวก ทหาร ชวน มาก
 ผู้ มือ แฉ้ว กำเนิง เข็น แฉ้ว เข้า สู้ รบ กัน ทาน ไว้ ถ้า เมา ไม่ ไป ช่วย ล้อม
 เทียบากิม คง คาย เจ้า แฉ้ว คน นั้น ถึง กับ ขุนนาง ทั้ง หลาก ก็ จะ ทน ทน ขววม

ข้า นาน จำ จะ ต้อง ไป ช่วย เทียกาภิรม ให้ ออกจาก ที่ ล้อม จะ ได้ ไป ขอ กองทัพ
เมือง เชียงตาน มา ช่วย พระเจ้า ไทจง ช้อง เต๋ โดยเร็ว ครั้น คิด เห็น กัง นั้น แล้ว
เจ็ยเองเตงผู้ วิเสศ ก็ ออกจาก ที่ สำนักนี้ เตะ ขึ้น บน อากาศ ทรง มา ยัง
เมือง บักชวน เหน เทียกาภิรม กำลัง สู้รบ อยู่ จึง ลอย ลง คอย ท่วง ที่ จะ ช่วย
เทียกาภิรม ให้ ออกจาก ที่ ล้อม ๖

๑ ฝ่าย เทียกาภิรม สู้รบ กับ เจ็ยเจ็ยหลุน ได้ หัก เพลง ทาน กำลัง เจ็ยเจ็ย
หลุน ไม่ ได้ จะ จับ ม้า หน้า ไป ก็มี แต่ พวก ชวน ตั้ง สกัก อยู่ ทุก ทิศ คิด ว่า
ตัว คง ตาย ด้วย ฝีมือ ชวน จึง รั้อใจ ไม่ เป็น อัน สู้รบ เจ็ยเจ็ยหลุน แม่ทัพ ได้ ที่
เอา กระบอง ตี ถูกลง หลัง เทียกาภิรม ตก ม้า ลง สลอบ ไป ทหาร ชวน ก็ ตู๋ กัน
ทรง เข้า มา จะ จับ ตัว เทียกาภิรม ได้ ได้ ใน ขณะ นั้น เจ็ยเองเตงผู้ วิเสศ ลอย
ลง คอย คู้ ท่วง ที่ อยู่ จึง บิน ทาน เป็น เมฆ หมอก มี คด ล้อม มา พวก ชวน
มิได้ เห็น หน้า กัน แล้ว ก็ เป็น ลม พายุ พัด หอบ เอา เทียกาภิรม กับ ม้า ลอย
ออกไป จาก ที่ ล้อม เจ็ยเจ็ยหลุน เหน ครั้น นั้น คิด รั้อ รวอ ใจ จึง ถาม
ทหาร ชวน ว่า ประดา ค หน้า หน้า เหตุ ไฉน นาย ทหาร เมือง เชียงตาน
จึง หนี ไป ได้ ทหาร ชวน ตอบ ว่า พายุ ลม หอบ ไป ทั้ง คน ทั้ง ม้า ไม่ แจ้ง
ว่า ไป ทิศ ไหน เจ็ยเจ็ยหลุน ว่า นาย ทหาร เมือง เชียงตาน คน นี้ เหน จะ
มี เวท มนตร์ จึง หาย ตัว ไป จาก ที่ ล้อม ได้ คง กลับ ไป เมือง เชียงตาน ขอ
กองทัพ ให้ ยก มา ช่วย พวก เรา อย่า วิทก ข้อ นั้น ไม่ เป็น ไว ทั้ง ล้อม
ไว้ ให้ กวัก ขัน อีก สอง สาม วัน ก็ จะ ภา กัน ตาย สิ้น พุค แล้ว จึง คุม ทหาร
กลับ เข้า ค่าย ๖

๑ ฝ่าย เจ็ยเองเตงผู้ วิเสศ บิน ทาน เป็น ลม พายุ หอบ เทียกาภิรม กับ ม้า
ออกจาก ที่ ล้อม ไป ถึง ท่า นเงิน มังกรน เจ็ยเจ็ย หลุน เมือง เชียงตาน ก็ วาง
เทียกาภิรม กับ ม้า ลง วิม ชาย ฟ้า แล้ว รั้อ รวอ ว่า ท่าน เทียกัก กง จุน นาง

ผู้ใหญ่นั่น ชนเถิด   เทียบกาก็มี นั้น เวลาเมื่อ ถูก ที่ ด้วย กระบอง ตกม้า สลอบ
อยู่ กลาง ที่ ล้อม   ก็ สำคัญ ว่า ทัว ค่าย   ครั้น ได้ ยืน เสียง คน เรือก จึง ล้ม
ตา ชน ตู   เหน มี คันไม้ แลภูเขา   ข้าง นำ นั้น เล่า ก็ เป็น ตำน   กัย เหน
ผู้ วิเศษ เติบ มา ยืน อยู่ ทรง หน้า แล้ว ทิวเวระ   เทียบกาก็มี เหน ตั้ง นั้น จึง ถาม
ว่า ท่าน เป็น เชื้อน ฤ เพลน ทหาร ยม พยาธ ใช้ ให้ มา เอา ทัว ข้าง เจ้า   เจือ
เองเอง คอบ ว่า เรา เป็น ผู้ วิเศษ มา ช่วย ชีวีทร ท่าน คอก   เทียบกาก็มี ถาม
ว่า ท่าน เป็น ผู้ วิเศษ   ข้าง เจ้า ตาย แล้ว จะ ช่วย ให้ เป็น ชิน ได้ ฤ   เจือ
เองเอง ว่า เรา ช่วย ได้ แค่ คน เพลน   บัด นี้ ท่าน ยัง ไม่ ถึง กำหนด ตาย   จึง ได้
มา ช่วย ชีวีทร ไว้   จะ ให้ กลับ ไป เมือง เชียงชาน   ขอ กง ทัพ พก ไป ช่วย
พระ เจ้า โทจง ช้อง เก้ โดย เร็ว   เทียบกาก็มี ว่า ข้าง เจ้า ตาย มา เป็น ผู้ คำน กุญ มีง
กวน อยู่ ที่ นี้   จะ ให้ ไป เมือง เชียงชาน อย่างไร ได้   เจือ
เองเอง ว่า ท่าน ข้าง นำ นั้น เรือก ว่า ท่าน จัน มีง กวน   ท่าน จะ ไป เมือง เชียงชาน   ไม่ใช่
เมือง ผู้ คอก   เทียบกาก็มี ได้ พัง ก็ คิด ตู รั ทิว ว่า ยัง ไม่ ตาย   จึง พุค จำ พวก
ทหาร ชวน ทบ ที่ ข้าง เจ้า ใน ที่ ล้อม   สำคัญ ว่า ตาย เสีย แล้ว   นี้ หาก ว่า
ท่าน ช่วย จึง ได้ รอด ชีวีทร มา จน ถึง ที่ นี้   ก็ ทิว ของ ท่าน แซ่ แล ซ้อ ไร อยู่
บ้าน เมือง โท   จง บอกร ให้ ข้าง เจ้า ทราบ   ผู้ วิเศษ บอกร ว่า เรา ชื้อ เจือ
เองเอง   ท่าน จำ ไม่ ได้ ฤ   เทียบกาก็มี ได้ พัง ก็ ล่า ฤ ชิน ได้   จึง คอบ ว่า พี่
เจือ
เองเอง   ทั้ง แแต่ จาก ไป ช้า นาน ไม่ ได้ ช้าว คราว   เห็นว ความ ก็ ไม่ ภย พี่
น้อง ทั้ง สอง ภากัน วิทก ถึง อยู่ ทุก เวลา   วัน นี้ ได้ มา ภย กัน ก็ เป็น บุดู
ตนก
กนา   เคิม ที่ ท่าน จาก ไป สำหนักัน ฮา ไศรย อยู่ ที่ ไท   จึง ไม่ มา ทำ ราชการ
ให้ มี ยศ ภาศ กิด กัวย กัน   ท่าน ก็ จาก ไป ช้า นาน   ข้าง เจ้า เหน ว่า หนุ่ม
กว่า แแต่ ก่อน มา ดิ่ง จำ ไม่ ได้   เมื่อ ขณะ ทหาร ชวน ที่ ข้าง เจ้า ตก ม้า ท่าน
มา ช่วย ข้าง เจ้า อย่างไร   จึง ออก จาก ที่ ล้อม มา จน พ้น ตำน แปะ เหลียง

ควนไต้ จึงเล่าให้ข้าพเจ้าฟัง เจ้เองเองก็แจ้งว่าเค็มที่เมื่อจากกัน
 ไป เราขอประธาจารย์ที่เป็นเชื่อนผู้วิเศษ ก็จูงชวนไต้ไปเป็นเชื่อน
 ด้วยกัน ครั้นเราไปเป็นเชื่อนแล้ว แจ้งว่าพระเจ้าไททรงช้องตักยอก
 ทักไต้ไปปราบปรามเมืองชู้ชวาน ถูกอุบายต้องล้อมอยู่ในเมืองมกเคี้ยง
 เลี้ยวจึงมาช่วย แล้วก็เล่าความตามซึ่งไต้ช่วยออกจากที่ล้อมนั้น
 ไต้ฟังทุกประการ เทียบากิมไต้ฟังก็มีความยินดีนัก คุณเข้าลงคำนับ
 เจ้เองเองผู้เป็นเชื่อนแล้ว เจ้เองเองก็หายตัวลอบลมกลลับไปที่อยู่
 ตามเดิม เทียบากิมจึงขึ้นม้าตรงไปเมืองเชียงชาน ฯ๒

๑ ฝ่ายพระเจ้าไททรงช้องตักยอกขุนนาง นายทหารทั้งปวง ชวนกัน
 ชูย่นกำแพง ขุนนาง นายทหารเหล่านั้นเห็นเทียบากิม ตัก ทศพร ฮวน
 ออกไป ประเดี๋ยวใจไม่เห็นเทียบากิมก็ชวนกันวิตก จึงพูดว่าเทียบ
 กากิม ตัก ทศพร ฮวน ออกไป ครั้งนี้ ไม่สงสัยว่าจะร้ายคือประการใด แต่
 เทียบากิมหายไปแล้วนี้ พวกข้าพเจ้าวิตกนัก ด้วยเทียบากิมอายุมากแล้ว
 ทั้งเป็นขุนนางมาแต่ครั้งแผ่นดินก่อน ไม่ควรที่ท่านผู้มั่งคั่งชื่อพูด
 จำถากถางไต้ไป ขอของทัพเมืองเชียงชานยกมาช่วย นายทหารอื่น ๆ
 มีกรมไป จักหาผู้ใดสักคนหนึ่งที่จะไต้ ผู้มั่งคั่งจึงพูดว่าท่านทั้ง
 ปวงอย่าเป็นทุกข์ เทียบากิม ตัก ออกไป ครั้งนี้มีเชื่อนผู้วิเศษ มาช่วย
 ย้านนี้จะมีถึงท่าน จึงมีกรมลงเลยไปเมืองเชียงชานแล้ว ๆ พระเจ้าไท
 ทรงช้องตัก ไต้ทรงฟังก็ตรัสถามผู้มั่งคั่งว่า เหตุไฉนท่านจึงรู้ว่า มีเชื่อน
 มาช่วยเทียบากิม ออกจากที่ล้อมไต้ ผู้มั่งคั่งไต้ฟังก็กราบทูลว่า ข้าพเจ้า
 ทวระดู คำว่า เห็นว่ามีเชื่อนมาช่วยเทียบากิม ออกจากที่ล้อมทรง
 ไปเมืองหลวงแล้ว พระองค์อย่าทรงพระวิตกเลย พระเจ้าไททรงช้อง
 ตัก ไต้ฟังมีพระไทยยินดี เสียดกลลับมาอยู่ที่รัก ขุนนาง นายทหาร ทั้ง

ปวงก็ถามเสด็จมายังที่ชุมนุม ปลูกษาการที่จะตัดออกไป กับ
ตั้งหน้าคุยถ้ากองทัพเมืองเชียงฮาน ยกมาช่วย อยู่ทุกเวลา ๖๖

๑ ฝ่ายเทียบากิมรีบเดินไปทั้งกลางวันกลางคืน ถึงเมืองเชียงฮาน
เห็นชายผู้หนึ่งเดินมา รุ่งสว่างสูงใหญ่ ชายประมาณได้ สิบ หก ปี ยังไม่มี
หนวดหน้าแดง ใส่เสื้อทวมกศรีแดง เดินมาด้วยกำลังเมา สุก
สีลา ล้มลง แล้วลุกขึ้นหันหน้ามาดู เห็นก่อนสีลาใหญ่ ก็เอามือ
จ้วงก้อนสีลาออกขึ้นใส่ปาก หัวเราะ หลางพูดว่าสีลาก้อนนี้ทำให้เราล้ม
เรา จะแยกเอาก้อนสีลา นี้ไปใช้ที่บ้าน พูดแล้วก็แยกก้อนสีลาเดินไป
เทียบากิมได้ฟังกับได้เห็นดังนั้น จึงคิดว่าเด็กคนนี้มีกำลังมากหนัก
หนา สีลาโตใหญ่หนักประมาณได้สักพัน ชั่ง ก็ยกขึ้นได้โดยสบาย
ตัวเราถึงเป็นผู้อยู่ใหญ่มีกำลังมาก จะยกสีลาก้อนนี้ก็ไม่ไหว เด็ก
คนนี้มาแต่ข้างไหน ซึ่งมีกำลังมากจริง จำเราจะเข้าไปดูให้ใกล้
คิดแล้วก็ซุ่มม้าตัวงเข้าไประยะนั้น กำลังแยกก้อนสีลา เห็นเทียบาก
กิม ทรงมา ก็ร้องทวาดว่าผู้ใดยังฮางหนักหนา ซุ่มม้าเดินมาทางนี้ ยัง
ไม่ลงจากหลังม้า มาคำนับเราเสียโดยที่ชอกเล่า เทียบากิมได้ฟังก็โกรธ
จึงร้องทวาดว่า เรานี้เป็นบุตรของผู้ใดยังฮางหนักหนา . พูดจา
ทอแย่มาก . ไม่รู้จักชุมนุม ผู้ใหญ่ยังไม่หลบหลีกไปเสียให้พ้น จะ
มาหาความตายดู เด็กนั้นได้ฟังก็โกรธร้องทวาดว่า ยังจะมาฮวดฮ้าง
ว่าเข่นขุนนางผู้ใหญ่ . แม้นเป็นขุนนางนายทหารจริงแล้ว เราจะไข
สีลา นี้ไป ถ้าวัยได้ จึงจะเชื่อ ถ้าวัยไม่ได้เราจะทุบตีเสียให้ตาย
พูดแล้วก็โยนก้อนสีลามาดวงหน้าเทียบากิม ๆ หลบทัน ก้อนสีลา
นั้นถูกม้า ๆ กระโดดขึ้น เทียบากิมตกม้า ก้อนสีลา ก็กลิ้งอยู่กลาง
ถนน เทียบากิมตกใจกลัวเด็กจะนำอินทราษ จึงพูดว่าเราเป็นขุนนางผู้

๐6/05/2565

ใหญ่ ที่ตั้งเรียกว่า ทุฎกิดกง เจ้าจำไม่ได้ฤๅ   เถื่อนั้นได้ฟังก็ตกใจ
 จึงวิ่งเข้าไปคุกเข่าลงคำนับ   แล้วแจ้งว่าข้าพเจ้าจำท่านหาไม่ได้ ขอ อดโดย
 เสียเถิด   เถื่อนถามก็ถามว่า เจ้าเป็นบุตร ของ นาย ทหาร ผู้ใด   เถื่อนั้น
 แจ้งว่า บิดา ข้าพเจ้าชื่อ ทวนจำเขียน   ที่ตั้ง เรียกว่า เถื่อนกิดกง ชูนาง นาย
 ทหาร รักษา พระองค์   บิดานี้ ตามเสด็จไป ปรายปราย พวก บั๊กฮวน   ทวีข้า
 พเจ้าชื่อ ทวนหลิม   เถื่อนถามว่า เจ้า เป็น บุตร ของ ทวนจำเขียน คอก ฤๅ   เจ้า ยัง
 เด็ก อยู่ ไม้ ฐู่ จักผิด แล ชอบ ประการใด   ไป เพ็ชว เสพสุวา ที่ ไทหนมา จน
 มินเมา   ทำ ท่วงที เหมือน ถีบไฟ   ช่าง ไม่ อับ ขาย กับ ผู้ คน เขา บ้าง เลย
 ทวนหลิมว่า เวลา วัน นี้ บุตร ชูนาง นาย ทหาร ที่ อายุ วัน รวด คราว กัน   จัก
 ชวน ข้าพเจ้า ไป ที่ บ้าน ท่าน ทา   เลี้ยง สุรา สาบาน เป็น พี่ น้อง กัน   แล
 ก็ กลับ มา ภาย ท่าน ทา เจ้า   ข้าพเจ้า ขอ ถาม ถึง บิดา ของ ข้าพเจ้า ไป สู้รบ
 กับ พวก ฮวน แพ้ ชุนะ ประการ ไດ บ้าง   เถื่อนถามก็ บอก ว่า เต็ม ที่ ยก กอง ททัพ ไป
 ถึง ค่าย   บิดา ของ เจ้า เจ้า สู้รบ กับ นาย ทหาร ฮวน   บิดา เจ้า เสีย ที่ นาย
 ทหาร ฮวน ช่นาตาย เสีย แล   ทวนหลิม ได้ ฟัง สำคัญ ว่า จริง ก็ ระวัง ได้   เถื่อน
 ถามก็ ห้าม ว่า อย่า ระวัง ให้ เลย ตา จะ เล่า ให้ ฟัง   บิดา เจ้า ยัง ไม่ ทัน ตาย
 กำลัง สู้รบ   นาย ทหาร ฮวน ถือบ จะ เสีย ที่   ม้า ของ ตา นี้ ี่ ทำ เร็ว นึก
 จับ ทรง เข้า ช่วย บิดา เจ้า หนี   ช่นา พัน ทหาร ฮวน ตาย   บิดา เจ้า จึง ได้
 รอด ชั่ว ทร มา ได้   ทวนหลิม ได้ ฟัง ก็ หยุด ระวัง ให้   ถาม ว่า บิดานี้ ยก กอง
 ททัพ กลับ มา แล ฤๅ ประการ ไດ   เถื่อนถามก็ ว่า จะ ยก กอง ททัพ กลับ มา อย่าง
 ไว ได้   พระเจ้า ไทจงฮ่องเต้ กับ ชูนาง นาย ทหาร ทั้ง ชวง อยู่ใน เมือง มก
 เชียงเสีย   พวก ฮวน ล้อม ไว้ ทหลาย ชั้น   กวด ฉั้น เข็ม แขนง นึก   จึง ระวัง
 สั่ง ให้ ตา ฉ่นา พัน ออก มา ขอ กอง ททัพ ยก ไป ช่วย   เจ้า จึง ระวัง กลับ ไป บ้าน
 เคย เร็ว   จัก ตา มี แล เครื่อง สาคาว ฐู่ ไว   เวลา พุ่ง นี้ จะ ได้ ช้อม ผู้ มือ

ที่ สนาม ถ้าผู้ใดมีมือเข้ม แแรง จะให้ เป็น แม่ทัพ คุมไพร่ พล ทหาร
 ยกไปช่วยเจ้า นาย ของเรา ได้ทันที การ ทวนหลิม ไ้ พัง ก็ ดีใจ จึง พู
 ว่า ท่าน ตา จะให้ ข้าพเจ้า กับ พวก พี่น้อง ทั้งหลาย ไป ปราย ปราม เมือง บั๊กชว
 พวก ข้าพเจ้า คง มี ความ ยินดี ทุก คน เทียบากิม ไ้ พัง ก็ จึง มา ชวน ทวน
 หลิม ตรง มา เข้า เมือง เชียงฮาน แล้ว ทวนหลิม ก็ ตา เทียบากิม แยก ทาง
 กลับ ไป บ้าน เทียบากิม เดิน ตรง ไป ถึง ประตุ วัง ใน ขณะ นั้น ลี้
 ไ้จ้อ ราชบุรุษ ผู้ สำเร็จ ราชการ แผ่นดิน เสด็จ เข้า ข้าง ใน ชุมนาง ผู้ใหญ่ ผู้
 น้อย กลับ ไป บ้าน ลั้น ยัง เหลือ อยู่ แต่ ชุมนาง เจ้าพนักงาน แจ้ง ว่า เทียบ
 อากิม ชุมนาง ผู้ใหญ่ กลับ มา ก็ เข้า ไป คำ นัย แล้ว ถาม ว่า ท่าน ไป
 ปราย ปราม เมือง บั๊กชว เวียง วัลย ยก กองทัพ กลับ มา ฤ เทียบากิม ไ้
 พัง จึง ตอบ ว่า ราชการ ทัพ ยัง ไม่ สำเร็จ พระเจ้า ไ้จ้อ ของ เด รบสั่ง ให้
 เรา ถือ หนังสือ มา รงนำ เอา ข้อ ความ ขึ้น กราบ ทูล ลี้ ไ้จ้อ ให้ ทรง ทราบ
 เชิญ เสด็จ ออก เทียบากิม เป็น การ วัลย อยู่ เจ้าพนักงาน ไ้แจ้ง คัง นั้น แต่ ไม่ ทราบ
 เหตุ การ สิ่งใด จึง ไป หา ชันที ไ้ นำ ข้อ ความ เข้า ไป ทูล ลี้ ไ้จ้อ ว่า
 เทียบากิม หลุด กักตม ถือ หนังสือ กลับ มา ขอ เชิญ เสด็จ ออก ว่า ราชการ
 ลี้ ไ้จ้อ ไ้ พัง จึง เสด็จ ออก วัลยสั่ง ให้ หา เทียบากิม ตลุกแกง เข้า มา เล่า
 เทียบากิม เข้า ไป ถึง นำ ที่ นั้ง ถวาย บังคม แล้ว ลี้ ไ้จ้อ ก็ เชิญ ให้ นั้ง ตาม
 สม ควร ทวีต ถาม เทียบากิม ว่า พระบิดา ของ เรา เสด็จ ยก กองทัพ ไป
 ปราย ปราม เมือง บั๊กชว ไ้ ไ้ชยชนะ ฤ ประการ ไ้ มี วัลยสั่ง ให้ ท่าน
 กลับ มา ด้วย เหตุ อย่างไร เทียบากิม กราบ ทูล ว่า พระเจ้า ไ้จ้อ ของ เด
 เสด็จ ยก กองทัพ ไป ถึง เมือง บั๊กชว เติมน้ำ มี ไ้ชย ชนะ ที่ ไ้ค่าน ทั้ง ทำ
 คำบด ภาย หลัง พวก ชวน ทำ กด อูบอา ภา กัน หนี ไป กองทัพ ฝ่าย เรา
 เข้า คัง อยู่ใน เมือง มก เชียงเสี่ย พวก ท้าว ชวน มาก มาย หลาย สิบ หมื่น

กลับ มา ทั้ง ต้อมเมืองไว้ แน่นหนา กวดขันทั้ง สี่ทิศ แล้ว ยกเจ้า ประจักษ์
 คัมภีร์ จะ เข้า ใน เมือง ทุก เวลา ขึ้นชกไป แม่ทัพ ยก ออก คำน ทาน สู้ ทหาร
 ชวน ไม่ได้ สิ้น อุบาย ตจมา คืด จึง ต้อง แขนง ทนังสี่ เมือง เจอน บ้าย
 ทุเลา รม ชุนนาง ทั้งปวง ก็ไม่ รู้ ที่ จะ คด ประการใด พระเจ้า โทจง ชอง เค
 จึง รัยสั่ง ให้ เจ้าพเจ้า รม ผ่า พัน ออก มา ขอ กอง ททัพ ไป ช่วย ทูล แล้ว ก็
 ทียบ ทนังสี่ รัยสั่ง ออก ภาย สัต โทจ้อ รัย ทนังสี่ มา นึก นึก ออก ทวง
 อำน ก็ จำ ได้ ว่า เป็น ฉาย พระหัด ของ พระบิดา มี มา ขอ กอง ททัพ ถูก
 ท้อง กัม คำ เทียบ กามิ ทูล ครั้น ทราบ ความ แล้ว จึง ทวีส ว่า บัดนี้
 พระบิดา เรา ตก อยู่ใน ที่ ต้อม มี รัยสั่ง ให้ มา ขอ กอง ททัพ ออก ไป ช่วย
 ชุนนาง นาย ทหาร ก็ ไป ตาม เสด็จ ใน กอง ททัพ ทลวง คมค แล้ว การ ครั้ง นี้
 สำคัญ หนักหนา ซ้ำ อยู่ ไม่ ได้ จะ ต้อง ให้ บุตร ชุนนาง นาย ทหาร ที่ รุน ทุม
 ช้อมมือ ที่ สนาม ถ้า ผู้ใด มี สติ บัญญา มี อี๋ แซง ควร จะ บังคับ
 บัญชา ว่า กล่าว ทหาร ได้ ก็ จะ ตั้ง ให้ เป็น แม่ทัพ คุม โพร่ พล ยก ไป ช่วย
 พระบิดา ทวีส แล้ว จึง รัยสั่ง ให้ เทียบ กามิ กับ ชุนนาง เจ้าพนักงาน ไป จัด
 การ ช้อมมือ ที่ สนาม ใน เวลา พุ่ง นี้ ชุนนาง เจ้าพนักงาน ก็ ไป กระเทว้อม
 การ ความ รัยสั่ง

๐ เทียบ กามิ ออก จาก พระราชวัง จึง แวะ ไป ที่ บ้าน นาง ไทสี่ชุกยีน
 ภรรยา พ้อเสง ซึ่ง ตาย เสบ เมื่อ ครั้ง ก่อน ภย พ้ออิน คน ทำหับ ไข่ ของ
 นาง ไทสี่ ชุกยีน จึง พูค ว่า เจ้า จง เข้า ไป บอก แก่ นาย ว่า เรา มา ส่า จะ
 ปลูก ษา ราชการ พ้ออิน ก็ เข้า ไป แจ้ง แก่ นาง ไทสี่ชุกยีน ว่า เทียบ กามิ
 หัก กัก กอง ชุนนาง ผู้ใหญ่ มา ทา ทำน บัด นี้ มา รัย อยู่ ข้าง นอก นาง ไทสี่
 ชุกยีน ได้ พ้อ กับ รัย ออก มา เชิญ เทียบ กามิ เข้า ไป ข้าง ใน จัก ให้ นัง โดย
 ส้มควร คำนี้ ก็ น ตาม อรวม เนียม แล้ว ตาม ว่า ทำน ตาม เสด็จ ไป ไร่ าย

ของพ่อทง ก็ ตายใน การ คัด บัด นี้ ข้าพเจ้า เหน อยู่ แต่ พ่อทง คน เดียว
 อายุ น้อย นึก ยัง ทำ ราชการ สนอง พระเดช พระคุณ ไม่ได้ ท่าน จึง ช่วย ทูล
 บิ๋อง กั้น ขอ โทษ พวก ข้าพเจ้า ไว้ คัด ครั้ง หนึ่ง เด็ด พุค แถ้ว ก็ ร้อง ใต้ เที้ย
 กากิม ห้าม ว่า จะ เสว้า โศก ไป ทำ โม เว จะ ช่วย ทูล ใต้ ธยา วิทก เลย
 แต่ บุทร สอง คน นั้น ไป ช้าง โคน เถ่า นาง ไทว สี่ ชู ทอน พุค ว่า ข้าพเจ้า จะ
 แจง ใต้ ท่าน ทราบ ทั้ง แต่ ท่าน ทั้ง ปวง ทาม เส็ค ยก กอง ทัพ ไป ปราย
 ปราม เมือง ชัก ชวน ทาม ยันดา พวค ถูก หลาน เถล่า นี้ ก็ ไป ชัก ช้อม ผี มี
 กัน ที่ งาม จัก แยก ย้าย กัน เปน สอง กอง แล้ว มี ขง ยี่ หัก คล ช้าง
 เว็อก ว่า ชิน ตั้ง กอง หนึ่ง ไชว ตั้ง กอง หนึ่ง ผี หัก เพลง ธา วุช อยู่ ทุก
 เวลา ภากัน ไป แต่ เจ้า กลับ มา จน คำ เที้ย กากิม ใต้ พัง จึง ทาม ว่า
 ชิน ตั้ง ไชว ตั้ง สอง กอง นั้น เหตุ ผล อย่างไร นาง ไทว สี่ ชู ทอน ก็ แจง ว่า
 กอง ไชว ตั้ง นั้น คือ บุทร ของ ไชว เกง ของ สอง คน บุทร ของ ถิน เกียน ชื่อ
 สอง คน แถ บุทร ของ เสง เกียน ชื่อ สอง คน รวม กัน ตก นาย เปน กอง
 หนึ่ง เว็อก ว่า กัก ไชว ตั้ง กอง ชิน ตั้ง นั้น คือ บุทร ของ ชิน ซก ไป คน
 หนึ่ง บุทร ของ ท่าน คน หนึ่ง บุทร ข้าพเจ้า คน หนึ่ง บุทร ของ ทวน ซี่
 เขียน สอง คน รวม กัน ห้า นาย เปน กอง หนึ่ง จึง เว็อก ว่า กัก ชิน ตั้ง
 เที้ย กากิม ใต้ พัง จึง ตอบ ว่า ถ้า กระนั้น ขอ ใต้ กัก ไชว ตั้ง แปะ แก่ กัก ชิน ตั้ง
 ใต้ นาง ไทว สี่ ชู ทอน พุค ว่า เค็ด เถล่า นี้ ช้อม ผี มี อยู่ ทุก วัน ถ้า
 แม้น รู้ ว่า จะ ใต้ ยก กอง ทัพ ไป คง คีใจ นึก ถึง จะ ห้าม ก็ ไม่ พัง เที้ย ก
 กิม ว่า จะ ต้อง ลา ไป ก่อน ถ้า เค็ด กลับ มา ถึง แม้น รู้ เหตุ การ จะ รบ ทวน
 วุ่น วาย พุค แถ้ว ก็ ลา ออก จาก บ้าน นาง ไทว สี่ ชู ทอน เค็น ตรง ไป ถึง บ้าน
 ของ ทวี นาง พวย สี่ ชู ทอน ภรรยา เหน เที้ย กากิม สามี่ กลับ มา ก็ ยิน ใต้
 ทอน วัล เข้า ไป ช้าง โน แล้ว จึง ทาม ว่า การ คัด สำเว็ง กลับ มา ฤ ประการ

ไท เทียบากิม ก็แจ้ง เรื่อง ราชการ ทัพให้ฟัง แล้วถามภรรยาว่าบุตร
ของเราไปข้างไหน นางพวยสีชุกอิน จึงเล่าว่า ไป ซักซ้อมฝีมือ
ที่สนาม ทั้งกัน เป็น กัก เป็น เหล่าให้ฟัง ทุก ประการ ะ

๑ ฝ่าย เทียบากิม บุตร เทียบากิม ไป ซักซ้อมฝีมือ กับ พี่ น้อง เหล่า นั้น ที่
สนาม ครั้น เวลา เชย็น ต่าง คน กลับไป บ้าน ของ ตัว เทียบากิม มา ถึง
บ้าน เห็น เทียบากิม นิตา กลับ มา ก็เข้าไป คำนัย เทียบากิม เห็น เทียบากิม
บุตร จึง ถาม ว่า ตั้ง แค บิดา จาก ไป เจ้า ไท ฝึก ทัก เพลง ฮารุช ขวาน
ข้าง ฤ เปลา เวลา พุ่ง นี้ เจ้า ะ ไท ไป ซักซ้อม ฝีมือ ที่ สนาม ถ้า ผู้ ไท
ฝีมือ เข้ม แขง ก็ ะ ไท เป็น แม่ ทัก คุณ โพร พล ทหาร ไป ปราย ปราม พวก
ฮอน ช่วย พระเจ้า ไท ทรง ช้อง เท ก็ ขุนนาง นาย ทหาร ทั้ง ปม กลับ มา
เทียบากิม ไท ฟัง ก็ ยิน เค้ จึง ทลข ว่า ข้าพเจ้า ฝึก ทัก เพลง ฮารุช ขวาน ไว้ เข้ม
แขง พุค แล้ว จับ ขวาน ขึ้น ว่า เพลง ให้ บิดา คุณ เทียบากิม เห็น ถ้า ทาง
เทียบากิม ว่า ก็ รู้ ว่า ไม่ เข้ม แขง ะ

๑ ฝ่าย พ้องทง กลับ มา ถึง บ้าน ก็ ลง จาก มา เข้า ไป คำนัย นาง ไท วดี
ชุกอิน มารดา แล้ว พุค ว่า วัน นี้ ข้าพเจ้า ไป ซักซ้อม ฝีมือ ที่ สนาม แจ้ง ความ
ว่า พระเจ้า ไท ทรง ช้อง เท ก็ ขุนนาง นาย ทหาร ทั้ง ปวง เจ้า อยู่ใน เมือง มก เชียง
เสีย พวก ฮอน ตั้ง ล้อม ไว้ แน่นหนา จึง มี วิบ สั่น ไท หลุก หลิก มา ขอ กอง
ทัพ ไป ช่วย เวลา พุ่ง นี้ เจ้า ะ ซักซ้อม ฝีมือ ที่ สนาม เลือ ก ทา แม่ ทัพ ะ
ไท คุณ โพร พล ทหาร ไป ปราย ปราม พวก ฮอน ข้าพเจ้า รู้ เหตุ การ แล้ว จึง
มา แจ้ง ให้ มารดา ทราบ บัด นี้ เจ้า นาย เรา มี ทุก ข จำ ะ ต้อง ไป ช่วย เวลา
พุ่ง นี้ ข้าพเจ้า ะ ไป ซักซ้อม ฝีมือ เขา ที่ แม่ ทัพ ให้ จง ไท นาง ไท วดี ชุกอิน ไท
ฟัง พ้องทง บุตร แจ้ง ความ ทั้ง นั้น ก็ ทำ เป็น ไม่ รู้ แกล้ง ทลข ว่า เจ้า เขา
อะไร มา พุค ถ้า จริง ตั้ง นั้น ที่ ไท ความ ะ เรียบ อยู่ มารดา ก็ ะ รู้

เจ้าชายเรา ขก กองทัพไป ปราม เมือง บั๊กฮวน ครั้งนี้ ก็ได้ข่าว อยู่
 เนื่อง ๆ ว่า กองทัพฝ่ายเรา ศึก ศึก ท่านได้ ถึง ทำ ค่ายต ทหาร ฮวน
 ปรวาชัย พ่ายแพ้ ไป เหตุ ไฉน เจ้า จึง รู้ ว่า หลูก๊กกง มา ขก กองทัพ ให้ออก
 ไป ช่วย พ้อง พง พท ว่า ความ เรือง นี้ จริง แน่ แล้ว พี่ ชินทวนงก เถ่า
 ให้อาชีพเจ้าพี่ อึ้ง มี ผู้ บอก แก่ ข้าพเจ้า ว่า ท่าน ทา หลูก๊กกง มา ที่ บ้าน
 บอก มารดา ว่า ให้อาชีพเจ้าไป ซ้อมฝีมือ ใน เวลา พุ่งนี้ จะ ได้ เป็น แม่ทัพ
 ที่สอง ยกไป ช่วย กำจัด พวก บั๊ก ฮวน ข้าพเจ้า แจ้ง ความ แล้ว มารดา
 ยอ้าอำพราง เลข นาง ไทวสีชุกยิน จึง พท ว่า การ เช่น นั้น คดตฤ มารดา
 ไม่รู้ ทวีเจ้าเล่า อายุ ยังเยาว์ อยู่ พวกพี่ น้อง ทั้ง ปวง นั้น เขามัวอายุ
 มาก กว่าเจ้า ทั้ง บิดาเขา ก็ต้อง ล้อม อยู่ใน เมือง มกเชียงเสี่ย ความที่
 เขา จะ ไป ช่วย ทวีเจ้า บิดาไม่มี แล้ว มิได้ กังวล เกี่ยวข้อง เหมือน
 เจ้าเขา อายุ ของ เจ้า ยังน้อย พี่ผู้ กสอน เพลง อาวุธ ฝีมือ ไม่ เข้มแข็ง
 ปรวากัน คนนี้ผู้ จะ อุปถัมภ์ แลที่ พี่ก็ไม่มี เจ้า จะ ไป อย่างไร ได้ ก็
 แม่น มี วิสัย มาให้ เจ้าไป จริง แล้ว ท่าน ทา หลูก๊กกง คง บอก ให้อาชีพ
 ู้ การ เรือง นี้ เสน จะ ไม่ ได้ รับสั่ง ให้ เจ้าไป คดก เจ้า ยอ้าไป เลย พ้อง พง
 ใต้ พุ่ง จึง ว่า ทำไม มารดา พท เช่น นั้น ดึง ข้าพเจ้า อายุ น้อย ก็จริง แต่
 จำนวน ใน การ อาวุธ ต่าง ๆ ตาม บันคา พี่ น้อง เหล่า นั้น ฝีมือ ข้าพเจ้า ไม่
 ได้ แม่น ถึง เมือง มกเชียงเสี่ย แล้ว ผู้ที่ จะ อุปถัมภ์ ถมไป เจ้า นาย ของ
 เรา เป็น พี่ พง อยู่ ทั้ง ซึงค เมื่อ ไป ตาม ทาง ท่าน ทา หลูก๊กกง ก็ไป ด้วย จะ
 วิดก ทำไม ข้าพเจ้า ขอ ลา มารดา ไป ใต้ ไค นาง ไทวสีชุกยิน ใต้ พุ่ง
 คัง นั้น ก็ร้อง ใต้ ห้าม ปราม เถ่า ไร พ้อง พง ไม่ เชื่อ พุ่ง ครั้น พ้อง พง ไป นอน
 แล้ว นาง ไทวสีชุกยิน นิ่ง ร้อง ใต้ เป็น ถูก ขอยู่ . จึง ใต้ ทา พ้อง อิน คน
 กิ่งทวีไป ใต้ ครั้ง พ้อง เสง สามิ ยัง อยู่ เข้า มา พ้อง อิน เหน นาง ร้อง ใต้ คติ

สงไสย จึง คำนิมิต ว่า ท่าน สุทธิมนได้ข้าพเจ้ามา ด้วย ข้อ ความ สิ่งใด นาง
 ไครสสุทธิมน พูด ว่า การ ทั้ง ปรองเจ้า ย่อมมี อยู่ เชื้อ วงษ์ แม่ พ่อ ผู้ ตั้ง แต่
 ยี่แถม นิตา สามี ของ เรา สัจ ชื่อ อาณา เจ้า นาย จน ทวี ทาย ลง ด้วย กัน ทั้ง
 สิ้น บัด นี้ เรา มี บุตร อยู่ คน หนึ่ง อุตมา เลี้ยง มา ปรารถนา จะ ได้ สืบ กระ
 กุล ต่อ ไป ก็ ครั้ง นี้ เจ้า นาย ของ เรา มี ทุก ขว วัย สั่ง ให้ มา กระเกณฑ์
 ทาม บันดา บุตร ชุนนาง นาย ทหาร ไป ทด ลอง ผู้ มี อ่อน ที่ สยาม จะ เลือกล
 เอา ผู้ มี อ่อน แข็ง ทั้ง แข่ง เป็น แม่ ทักษิณ ไป ช่วย พระเจ้า ไทจง ช้อง เก่ง ปราย
 ปราม สัก ดู ให้ เวิ้ง ขว ร้อย บุตร ของ เรา อายุ น้อย การ คัด สงคราม ยัง
 ไม่ เคย จะ ไ้ ไป กับ เขา อย่างไร ได้ เราก็ ได้ หุด จา ชี แข็ง ปรียบ ทอด
 ฝาก ท่าน ตก ถูก กกง ชุนนาง ผู้ ไทใหญ่ ได้ ช่วย ทูล บัง อิ่น ว่า บุตร เรา ยัง เขา
 นึก เหน จะ ทำ คัด สงคราม สนอง พระเดช พระคุณ ไม่ ได้ ก็ ยัง ไม่ แจ้ง
 ว่า จะ ไป รด ปรการ ใด แต่ พ่อ ของ บุตร เรา ใจ เข็ม ทาญ นึก ห้าม ปราม
 คัด ทำไร ก็ ไม่ เชื่อ ฟัง จะ ไป ได้ ไ้ เรา จึง ให้ ทา เจ้า เจ้า มา ปรกษณา การ
 จะ คัด อ่อน อย่างไร คิ จึง จะ ไม่ ให้ พ่อ ของ บุตร เรา ไป พ่อ อิ่น ว่า ข้าพเจ้า
 มี อูบยา อยู่ อย่าง หนึ่ง เวียง ว่า อัม บัง เกย แปล ว่า อูบยา ห้อง มี ค เวลา
 คำ วัน นี้ ท่าน จง ใช้ คน สนิท ลอบ เข้า ไป ใน ห้อง นอน ของ พ่อ ของ บุตร ท่าน
 แล้ว บัด นำ ท่าง เอา กระดาษ จุก ช่อง ฝา เหยี่ย ให้ มี ค มี ค อยู่ เหมือน
 เวลา กอด คั้น อย่า ให้ พ่อ ของ รู้ ว่า สว่าง ก็ คง ไม่ ไ้ ไป ชี มี ผู้ มี อ
 ครั้น แจ้ง ว่า ที่ แม่ ทักษิณ แก่ ผู้ อื่น เสีย แล้ว ที่ ไทจง จะ ไป เมือง บั กษณ
 ข้าพเจ้า รู้ จัก ใจ บุตร ของ ท่าน อยู่ นาง ไครส สุทธิมน ได้ ฟัง ก็ เคน ชอบ
 จึง สั่ง ให้ บ่าว คน สนิท ไป ทำ การ ตาม อูบยา ของ พ่อ อิ่น ทุก ประ การ ๖๖

๖๖ ถ้าย พ่อ ของ ครั้น ลา มารดา ออก มา แล้ว ก็ สั่ง พ่อ อิ่น กับ บ่าว ไ้ ไร เหล่า
 นั้น ว่า จง ช่วย กัน จัก นำ แด แคว้ง สาทวารู ไร่ ให้ พ่อ อิม รุ่ง ชื่น เข้า เรา จะ

ไป ทศ ของ ฝีมือ ที่ สนาม ทั้ง แล้ว ก็ เข้า ห้อง นอน ครั้น รุ่ง ชื่น เข้า ลัก
 ไทจ้อ จึง ออก จาก พระราชวัง เสด็จ มา ยัง สนาม พ้อม ทั่วย ชุนนาง ผู้ใหญ่
 ผู้น้อย แด นาย ทหาร คนมั่ง ปรัง ชุนนาง เจ้าพนักงาน ก็ กระจ เทียม การ
 ไว้ เสรี ลัก ไทจ้อ ทอด พระเนตร เหน นาย ทหาร แต่ง คัว มา ปรัง พ้อม พ้อม
 จึง ทวี ว่า ครั้ง นี้ พระบิดา เรา กับ ชุนนาง นาย ทหาร ผู้ใหญ่ ยก กอง
 ทัพ ไป ปราย ปราย เมือง ชักชวน ถูก อุบาย ท้อง ล้อม อยู่ใน เมือง มก เรือง เสียบ
 จึง มี รมสัง ไทท่าน หลีก ถอด มา เล็ดลอด แม่ ทัด คุณ โพร พล ยก ไป กำจัด
 พวก ชวน ช่วย พระองค์ ให้ ออก จาก ที่ ล้อม ถ้า ผู้ใด มี สติ ชาญฉลาด ฝีมือ
 เข้ม แแรง ก็ จะ ทั้ง ให้ เปน แม่ ทัพ มอช ทรา อาญา สัตถ์ ได้ ใน ขณะ นี้ เชิญ
 ท่าน ทั้ง หลาย ทศ ของ ฝีมือ กัน เกิด ตาม บันดา บุตร ชุนนาง นาย ทหาร
 ทั้ง ปรัง ได้ พัง รมสัง ก็ ทราบ บังคม ชัน มี ถือ ฮาวู ท่าง ๆ เทือก หงู
 ถือ ขวาน ชัน มี ถู มา กลาง สนาม ร้อง ขอก เทือก กาม บิดา ว่า ขวาน
 ของ ชัน เจ้า คม นึก ไม่มี ผู้ใด ค้าน ทาน ที่ แม่ ทัพ คง เปน ของ ชัน เจ้า
 ถิ่น เหลง บุตร ของ ถิ่น เชน ช้อ ก็ ชัน มี ถู มา ร้อง ว่า ท่าน แซ่ เทียบ ย่า
 ไททนาย ที่ แม่ ทัพ เลย เอา ไว้ ได้ แก่ เรา ผู้ ฝีมือ เข้ม แแรง เกิด บิดา เรา
 ช้อ ถิ่น เชน ช้อ คัว เรา ช้อ ถิ่น เหลง ท่าน ไม่ รู้ จัก ฤา เทือก กาม บิดา ของ
 เทือก หงู นั้น ดู อยู่ กับ ลัก ไทจ้อ ไท พัง ดัง นั้น จึง พูกว่า ย่า แย่ง จึง กัน จึง
 ทศ ของ ฝีมือ ดู ถ้า ผู้ใด เข้ม แแรง คมี สติ ชาญฉลาด ที่ แม่ ทัพ ก็ ได้ แก่ ผู้ นั้น
 พูแล้ว พยัก หน้า ใจ ที่ แก่ เทือก หงู ผู้ บุตร แล้ว ยก มือ ทำ ถ้า แนะ นำ กระ
 บวน เหลง ขวาน เทือก หงู เหน บิดา ทำ ถ้า ก็ เข้าใจ ใน ที่ จึง พูแก่ ถิ่น
 เหลง ว่า ท่าน แซ่ ถิ่น ฝีมือ ท่าน เชน นั้น คอด เรา รู้ อยู่ จึง ยอม ได้ เรา
 เปน แม่ ทัพ เสีย โดย ที่ เกิด ถิ่น เหลง ทอม ว่า พี่ เทือก หงู ไม่ ต้อง พู มาก
 มา รุ้ รม กัน ดู ก็ คง ไท เหน คี เทือก หงู พู ว่า บิด นี้ รมสัง ไท เล็ดลอด ทา ผู้ ทั

เข้มแข็ง ต้องสู้รบของผีมือกัน ขวานของเราเล่มนี้คมนี้ก็ฟัน
 ถูกตายก็ไม่มีโทษ ถิ่นเพลงตอบว่า พี่อย่าพูดมากไปเลย แม้นใคร
 แพ้ถึงตายไม่ต้องใช้ชีวิตรกันตลก พวกคังนั้นแล้วต่างคนขยี้มาเข้าสู่
 รบต้านทานกันได้ทกเพลง เทียบก็ดูได้ ที่เอา ขวานฟันไม่ออก ถิ่น
 เพลงเอา กระบอง วยไว้ ถิ่นเพลงกำลังน้อยดำถอยออกไป คิก อยู่ข้าง
 สนาม เทียบก็ดูว่า เพลง ขวาน รุก กระชั้นเข้าไป ถิ่นเพลงสู้ผีมือ เทียบก็
 ดูไม่ได้ ก็ขยี้มาหนี เทียบก็ถามเหินมีความยินดี บอกแก่ขุนนาง ทั้ง
 ปวงว่า เพลง ขวาน กระบวนนี้เราฝึกหัดให้เอง ขุนนางขุนนางผู้ใหญ่
 กับ ขุนนางเจ้าพนักงานเหล่านี้ก็ฟังก็หัวเราะ แล้วตอบว่า เพลง ขวาน
 ขวาน ของบุตรท่านก็จริงไม่มีผู้เสมอเหมือน พวกแล้วต่างคนนั่งดู อยู่
 เทียบก็ดูก็ขยี้มาไล่ ถิ่นเพลงไปไกลจะทัน ถิ่นเพลงโตนจวนตัวจึงร้องว่า
 พี่เทียบก็ดู น้อยสู้ผีมือไม่ได้ ขอมาให้พี่เป็นแม่ทัพแล้ว เทียบก็ดูได้
 ทั้งจิตใจ ตอบว่า อวคผีมือ เข้มแข็ง ทนถึ ทนหา ทำไมไม่แย่งพี่แม่ทัพ
 ให้ได้ พวกแล้วก็ขยี้มาตรงไปหาเทียบก็ถาม ร้องบอก ว่า ท่าน บิดา
 ข้าพเจ้ามีไชยชนะเอา ทรา แม่ทัพ มาได้ข้าพเจ้า เกิด โชวหงเหิน คังนั้นขยี้
 มาเข้า มา กลาง สนาม ร้องห้ามเทียบก็ดูว่า เจ้าจะแย่ง ทราแม่ทัพ
 ของเราไม่ได้ ตลก เทียบก็ถามได้ฟังก็เกลียดดู เหน่ บุตร โชวเตงฮอง
 ขยี้มาเข้า มา ร้องห้าม จึง บอกแก่ เทียบก็ดูผู้บุตร ว่า เจ้าจง ทค
 ของผีมือ กับ โชวหง ถ้าแม้นมัน พลาด พลั้ง ลง เจ้าจงฆ่าฟันเสียให้ตาย
 เทียบก็ดูได้ ฟัง บิดา สั่ง คำนี้แล้ว ขยี้ มา ตรง มา ร้อง ทรา ว่า อะไร
 กับผีมือเจ้าเราอยู่ ออก จง ขอมาให้เราเป็นแม่ทัพ แต่โดยคี่ จะตั้ง
 ให้เจ้าเป็น ที่ ทหารถือ ของ โชวหงตอบว่า จะ พูค มากไป ทำไมไม่ ตั้งการ
 มาสู้รบกันดู เกิด พวกแล้ว ก็ขยี้ มา ตรง เข้า ของผีมือ กับ เทียบก็ดู ๆ

ผู้ที่มี แล คำถึงไขวตรงไม้ไค้ ก็ล่า ถอยไป   เทียบากิม เหน บุคร ของ ตัวผู้
 เขาไม้ไค้   ก็ร้อง คำว่า เทียบิดตุงผู้ บุคร เป็น ทนัถ คนา   รุขคง จึง พุด
 แก่ เทียบากิม ว่า   กะระวน เพลง ขวาน ของ เทียบิดตุง ท่าน ว่า ไค้ สั้ง สอน ถัก
 ทัก กับ มีธ ท่านเอง   เหตุ ไฉน จึง แพ้เขา เล่า   เทียบากิม ไค้ พัง ก็ นึก
 ภายไม้ไค้ ตอน ประการใด   ฝัใจ โกรธ เทียบิดตุง บุคร ยิ่ง นึก   ไขวคง ไค้ ไชย
 ชนะ ก็ ชัย ม้า ไค้ เทียบิดตุงไป   เทียบิดตุงผู้ไม้ไค้ จึง ร้อง ว่าเรา ไม่เป็น แม่ทัพ
 แล้ว   ยอม ยกให้เจ้าเป็น   ไขวคง ก็ ชัย ม้า ทรงไป บอก เทียบากิม ว่า
 ท่าน ทา หลูกักกง จ้าพเจ้ามีไชยชนะ   ขอ ทวาแม่ทัพ ให้ จ้าพเจ้าเกิด   เทียบ
 อากิม ไค้ พัง ก็ นิ่งเสื่อ   ไม่หยางให้ พวก แซ่ไขว เป็น แม่ทัพ   ทวนหลิม
 เตน คง นั้น วับ ชัย ม้า ทรง ขึ้น ไป   ร้อง ทวาคว่า ไขวคง อย่า อวคอ้าง ว่าผู้มีธ
 เจมี แสง   ที่แม่ทัพ นั้น ของเรา ตก   มา ตก ของผู้มีธ กั้น ก่อนเกิด
 ไขวคง เหลียว ดู เหน ทวนหลิม บุคร ทวนเจมียืน   จึง ตอบ ว่า ทวนหลิม ผู้ นัถ
 ภายเจ้า ก็ นัถ   เพลง ทวน ยังไม่ชำนาญ   จะ มา แอ่ง จึง เป็น แม่ทัพ
 อย่าง ไค้   ทวนหลิม ตอบ ว่า อายุ มาก นัถ นั้น ชัย เกิด   แต่เรา มา
 อด คงผู้มีธ กั้น กู ก่อน   พุด แล้ว ชัย ม้า เข้าสู้ รบกับ ไขวคง ๆ   ก็ ชัก
 ม้า เข้า ค้ำน ทานสู้ กั้น ไค้ ทาเพลง   ไขวคง ผู้ที่มีธ ทวนหลิม ไม้ไค้   ก็ ชัย
 ม้า ล่า ถอยไป   ร้อง ว่าเรา ผู้ที่มีธไม้ไค้   ยอม ยกให้ เขาเป็น แม่ทัพ แล้ว
 ทวนหลิม   ตอบ ว่า ถ้า คงนั้นพี่   จึง ถอยไปให้ พัน   เทียบากิม เหน ผู้มีธ ทวน
 หลิม เจมี แสง   ว่องไว ก็ ยินดี   จึง พุด ว่า ทวนหลิม คน นี้ ผู้มีธ เจมี แสง
 ทั้ง คำถึง ก็มี มาก   เตน จะ เป็น เพื่อน กั้น กับ ถอน สิลลา ไค้   เวลา วัน
 นั้น จึง ยก ถอน สิลลา ขึ้น ไค้   เทียบากิม พุด สวรรเสัญ ทวนหลิม อยู่   ทวน
 หลิม ก็ ชัย ม้า ทรง เจ้า มา จะ ขอ ทวา แม่ทัพ   ไขวคง ถือ จ้าว ทรง เข้าไป
 กลาง สนาม   ร้อง ห้าม ทวนหลิม ว่า   ที่แม่ทัพ นี้ ควร เป็น ของ พี่ ตก

อายุเจ้ายังมีน้อยนัก ไม่สมควรจะเป็นแม่ทัพ ทวนหลิมตอบว่า ขวรมคาค
 คนเราฝีมือเข้มแข็งแต่เมื่อกำลังหนุ่ม ครั้นแก่ชราลงแล้วจะสู้ผู้ใดได้
 ถึงอายุเรานี้เขาก็ซังเด็ก แต่ทวนของเรานี้ฝีมือเข้มแข็งนัก มา
 ทศของฝีมือกันดู พวกเราก็ซังน้ำเชื้อ สู้รบกับไชวหลินได้สามเพลง
 ทวนหลิมเห็นฝีมือเข้มแข็งก็จริง แต่ยังไม่ทันเด็ก ท่านกำลังไชวหลินไม่ได้
 ไชวหลินเอาจ้าวพัน ทวนหลิมกำลังน้อย เอาทวนร้อยจ้าวไม่ไหว จ้าว
 ถูกศัตรูได้ความเจ็บปวดมาก ทวนหลิมร้องว่าสู้ฝีมือที่ไม่ได้ก็ซังน้ำ
 ถอยไป ไชวหลินจับม้าทรงขึ้นไป ร้องบอกเทียกาทิมว่า ท่านคา
 ข้ำพเจ้ามิใช่ชองชนะ ขอทราแม่ทัพให้ข้าพเจ้าเกิด ชินทวยเงกเทศตั้ง
 ขึ้นร้อยจับม้าทรงเข้ามา ร้องห้ามว่าอย่าเพื่อให้ความแม่ทัพก่อน จ้า
 พเจ้าจะเป็นแม่ทัพเอง ไชวหลินได้ฟังเห็ยว มาแทนชินทวยเงกบุตร ชิน
 ซุกไปแม่ทัพก็หัวเราะ แล้วพูดว่าเพลงทวนของเจ้ายังไม่เข้มแข็ง จะ
 เป็นแม่ทัพอย่างไรได้ ชินทวยเงกตอบว่าไม่เข้มแข็งก็ซังเด็ก เรา
 มาทศของศู คงได้เห็นก็กัน พวกเราซังม้าว่าทวนเจ้าสู้รบ ไชว
 หลินจับม้าเข้า ท่านทวนฝีมือเข้มแข็ง ว่องไวด้วยกัน ทั้งสองฝ่าย ไม่มี
 ผู้เสมอเหมือน ทวนมีนคาขุนนาง นายทหาร และผู้คน ทั้งปวงดูจนเพลิน
 สองนายสู้รบกันได้หลายสิบเพลงก็ยังไม่แพ้ชนะกัน จะ

๑ ฝ่ายพ่อทงถูกอุบายของพ่ออินนอนอยู่ในห้องมืด ครั้นเวลา
 สว่างแล้วก็ตื่นขึ้นเห็นมืดอยู่ สำคัญว่ายังไม่สว่าง จึงนอนเสี่ยอีก
 ทั่วพ่อทงยังเป็นเด็กไม่รู้กลอุบาย ครั้นนอนอีกก็ไม่หลับใจผูกพัน
 อยู่ที่สนาม นอนค้อยอยู่ช้านานเห็นมืดอยู่เช่นนั้น มีความสงสัย
 ว่าเหตุใดกลางคืนจึงได้มืด ยาวหนักหนาไม่สว่างเลย นอนว่าความ
 ใจไม่สบาย กระสับ กระส่ายอยู่ในห้อง ได้ยินเสียงประตูเหล็กแดงอ้ออึง

กับ คน เคน ทาง พุก กัน ว่า จะ ไป คุย ซ้อมผี มือ ทหาร ที่ สนาม หลวง พ้อง
 ได้ พัง ตั้ง นั้น สำคัญ ว่า ผัน จึง คน ขึ้น จาก ที่ นอน นิ่ง พัง ต่ได้ อื่น เสีย
 ม้า พ่อ แด่ กลอง คง สนั่น จึง นึก ว่า เรา เสีย ที่ แล้ว เขา ทด ลอง ผี มือ
 กัน ทั้ง แต่ เวลา กลาง คืน ไป เรา จะ นอน อยู่ ทำไม บ้าน นี้ แม่ ทักษิ
 วิได้ เสีย แล้ว ฤ ก็ วิ่ง แต่ง ทั่ว เสรี ทั่ว มา เบ็ด ประทุ ห้อง ประทุ นั้น
 พ่อ อื่น ใส่ กุญแจ เสบ เบ็ด ไม่ ออก พ้อง โกรธ กระชาก กุญแจ ทัก เบ็ด
 ประทุ ออก มา เคน เวลา เกือบ กลาง วัน ก็ แจ้ง ว่า ถูก อุบาย ห้อง มีก มี
 ความ โกรธ แค้น ข้าว โพร ยิ่ง นึก คำ ว่า เป็น อื่น มาก แล้ว ลอย ทวน ขึ้น ม้า ออก จาก
 บ้าน วิบ ซับ ม้า ทั่ว ไป ยัง สนาม ะ

๑ พ่อ อื่น ก็ นำ ข้อ ความ เข้า ไป แจ้ง แก่ นาง ไทว สู้ หิน ว่า พ้อง ทง บุตร
 ท่าน พัง ประทุ ออก มา ขึ้น ม้า ทั่ว ไป สนาม แล้ว นาง ไทว สู้ หิน ได้ พัง
 จึง พุก ว่า แม่ พ่อ นี้ ไม่มี วิชา นานา แฉฉวย ให้ เกิด บุตร เช่น นี้ มา ไม่ เชื่อ พัง
 พ่อ แม่ ห้าม เขา หยอก จะ ไป คาย เมือง ฮวน ก็ ตาม ที่ เขา เกิด พุก แล้ว
 มี ความ วิทก มาก นึก ะ

๑ ฝ่าย ซิน ทวย เงก กับ ไชว หลิน สู้ รม กัน หลาย สิบ เพลง จน เวลา
 กลาง วัน ไชว หลิน อ่อน กำ ลัง ลง สู้ ผี มือ ซิน ทวย เงก ไม่ ได้ ไชว หลิน
 ก็ ถ่า ถอย ไป ซิน ทวย เงก มีความ อึด คิ ซับ ม้า ทั่ว ไป ะ วับ ทวา ที่ แม่ ทักษิ
 ใน ขณะ นั้น ภอ พ้อง ทง มา ถึง สนาม เคน ซิน ทวย เงก ะ วับ ทวา ที่ แม่ ทักษิ
 ก็ ร้อง ห้าม ว่า พี่ แซ่ ซิน ที่ แม่ ทักษิ นั้น ได้ น้อง เป็น เด็ก ซิน ทวย เงก ได้
 พัง เหลียว มา ดู เหน พ้อง ทง ก็ หัวเราะ แล้ว พุก ว่า พี่ ผี มือ เข้ม เชน อายุ
 มาก กว่า น้อง ควร จะ เป็น แม่ ทักษิ ทัว ทั่ว อายุ น้อย นึก เป็น แม่ ทักษิ ไม่
 ได้ ออก พ้อง ทง ทอบ ว่า ถึง น้อง อายุ น้อย ก็ จริง แต่ ผี มือ เข้ม เชน ควร
 เป็น แม่ ทักษิ ได้ ซิน ทวย เงก ว่า น้อง พุก เช่น นั้น ไม่ ชอบ เรา มา ทด ลอง

๘๘.๖ ถิ่น ถ้าผู้ใด มีไชย ขณะ ที่ แม่ทัพ ไค่ แก่ผู้ นั้น พุท แล้ว ก็ ขยับ มา
 วิชา ทวน ออก มา ถาง สนาม พื่อทง จึง ขยับ มา วิชา ทวน เข้า สู่ วย กับ ขันทวย
 เเงด ไค่ คลาย เพลง ขันทวย งก ด้ มื่อ เข้ม แวง ค้ จวัง แต่ ไม่ ขำ นามู
 เพลง ฮา วุช ครอบ ทุก อย่าง สนิท แค เพลง ทวน อย่าง เค็ชว พื่อทง ด้ มื่อ
 เข้ม แวง ว่อง ไว ขำ นามู เพลง ฮา วุช ครอบ ทุก สิ่ง ขันทวย งก สู่ ด้ มื่อ พื่อทง
 ไม่ ไค่ ขยับ มา ถ้า ถอย ไป ร้อง ว่า สู่ ด้ มื่อ นอ้ง ไม่ ไค่ ที่ แม่ทัพ ขอม
 ไค่ แก่ นอ้ง แล้ว พื่อทง ไค่ พัง ก็ ยิน ค้ จึง ร้อง ว่า ตาม บัน คา ด้ มื่อ ทัง
 ปวง ถ้า ผู้ ไค่ ยัง ไม่ ยอม ง มา ทก ของ ด้ มื่อ ถิ่น แต่ ร้อง ว่า อยู่ คัง นี้
 คลาย ครัง ก็ ไม่ มี ผู้ ไค่ มา ทก ของ ด้ มื่อ นาย ทหาร ทัง ปวง สู่ ด้ มื่อ พื่อทง ไม่
 ไค่ ภา กั น เกรง ถล ด้ มื่อ ทัง สิ้น พื่อทง เตน ว่า ไม่ มี ผู้ ไค่ สู่ ด้ มื่อ แล้ว
 ก็ ขยับ มา ทรง ไป นำ ที่ นัง ออก เทีย ภา กั ม วิชา ทวน ทา ขำ พเจ้า มี ไชย ขณะ
 นาย ทหาร ทัง ปวง ขอ ทวา แม่ทัพ ไค่ ขำ พเจ้า เกิด เทีย ภา กั ม นั้น ไค่
 วิชา ทวน ไค่ สอ ด้ มื่อ ยิน ไค่ ว่า จะ ถอน ด้ มื่อ ไม่ ไค่ พื่อทง ถอง ไป ทฬ ครัน
 เตน พื่อทง มี ด้ มื่อ เข้ม แวง ไม่ รู้ ที่ จะ แก่ ไช ประการ ไค่ จึง สั่ง ให้ แก่ง
 ด้ มื่อ วิชา ทวน ทัง เจ้า พน ักงาน ก็ จัก เกร็ง แก่ง ด้ มื่อ ที่ แม่ทัพ มา ไค่ พื่อทง ๗
 แก่ง ด้ มื่อ ไค่ สอ ด้ มื่อ ที่ แม่ทัพ แล้ว คุค เข้า ลง คำ นับ วิชา ทวน ทัง สอ
 ไค่ จอ ถอก พระ เตน เตน พื่อทง ด้ มื่อ เข้ม แวง ด้ มื่อ มี พระ ไค่ ยิน ค้ จึง วิชา ทวน
 ทัง ไค่ พื่อทง เปน แม่ทัพ มอช ทวา ฮา ญา สัท ด้ มื่อ ไค่ พล ไค่ ใน ขณะ นั้น
 แล้ว วิชา ทวน ทัง ว่า ท่าน ง ยก ถอง ด้ มื่อ ไป ปราย ปราม เมื่อง ยัก ฮวน วิชา ทวน
 ยิน คา เรา ให้ เสก ด้ มื่อ มา โดย สดวก ความ ชอบ นั้น คา ที่ เปรี ยบ มิ ไค่ ท่าน
 ด้ มื่อ ถอง ด้ มื่อ ไค่ ครัง นี้ ขอ ไค่ มี ไชย ขณะ แก่ ขำ คัก สัก ด้ มื่อ เกิด พื่อทง
 ทวา บัง คม วิชา ทวน ทัง เปน ที่ แม่ทัพ แล้ว ก็ มี ความ ยิน ค้ เทีย ภา กั ม จึง พุท
 ด้ มื่อ ไค่ จอ ว่า การ ครัง นี้ สำ คัญ ด้ มื่อ จะ ค้อง วิชา ทวน ยก ถอง ด้ มื่อ ไป วิชา ทวน

เร็ว ขอ พระองค์ จง วยสั่งให้ ชุณนาง นาย ทหาร ทั้ง ปวง ครอบงำไพร่
 พล มาพร้อมกัน ที่ สนาม ในเวลา พุธ นี้ จะ ได้ จัด การ ยก กอง ทักษิไปให้
 ทันท่วงที ลี้ภัย ไท้อ จึง ทวีต สั่ง บุตร ชุณนาง นาย ทหาร เหล่า นั้น ให้ ครอบ
 ครอบงำไพร่ พล มาให้ พร้อมกัน ที่ สนาม ในเวลา พุธ นี้ สั่ง เสรี เสรี ดลย
 เจ้า พระราชวัง

๑ พวก ชุณนาง ต่าง คน กลับ ไป บ้าน ของ ทวี พ้อง นั้น ครั้น ได้ เป็น
 แม่ ทักษิ สม คับ คึกไว้ มีความ ยินดี เป็น ที่ สุด ้วย กลับ มา บ้าน แจ้ง
 แก่ นาง ไทวีสุทธิยนิ มารดา ว่า ข้าพเจ้า ได้ ที่ แม่ ทักษิ แล้ว เวลา รุ่งเช้า
 จะ ยก กอง ทักษิไป ปรวบ ปรวม พวก ชวน มารดา อย่า โกรธ ข้าพเจ้า เลย นาง
 ไทวีสุทธิยนิ ได้ พึ่ง ก็ โกรธ ยิ่ง นึก จึง คำ ว่า ลูก อะไร เช่นนี้ สั่ง สอน เต่า ไร
 ไม่ เชื่อ พึ่ง มารดา ได้ ห้าม ว่า อย่า ไป เป็น แม่ ทักษิ เลย พวก ปักชวน
 ฝีมือ เข้ม แขง มาก ทวี เจ้า อายุ มี นึก ที่ โทษ จะ สูญ พวก ชวน ได้ มารดา
 จะ อด อด สัก หน่อย บู้ แด บิดา ของ เจ้า ทาย อย่างไร เจ้า รู้ ฤ ภา ไม่ พ้อง
 ทอบ ว่า เมื่อ ขณะ นั้น ข้าพเจ้า ยัง เด็ก อยู่ ไม่ รู้ เว้ง รว บู้ แด บิดา ทาย อย่างไร
 ไทวีสุทธิยนิ ได้ พึ่ง บุตร ภา ม ก็
 ร้อง ไล่ พดาง พุด ว่า บู้ แด บิดา ของ เจ้า นี้ ฝีมือ เข้ม แขง มาก ยัง
 ทาย ด้วย ความ สัจ ซื่อ ท่อ แผ่น ถิ่น พ้อง ใด พึ่ง จึง ้วย ให้ ภา ม มารดา
 ว่า บู้ แด บิดา ของ ข้าพเจ้า ทาย เพราะ ฝีมือ ผู้ ไท นาง ไทวีสุทธิยนิ ทอบ ว่า ถ้า
 เจ้า ไม่ เป็น แม่ ทักษิ ไป ฝิ่ง ปักชวน มารดา จะ บอด เล่า ให้ พึ่ง แต่ ครั้ง
 นี้ เจ้า จะ คุม ไพร่ พล ไป ปรวบ ปรวม พวก ชวน ช่วย พระเจ้า ไทจง ฮ่อง ทั
 มารดา จึง บอด เล่า ไม่ได้ พ้อง ว่า ทำ ไท มารดา จึง พุด เช่น นั้น นิ โสย
 เกิด มา เป็น ชาย ขาด ทหาร ก็ ต้อง แก่ แค้น แทน บิดา ให้ ึ่ง ใด ภา ม
 จึง บอด เล่า ให้ เข้าใจ แล้ว จึง ค่อย ยก ไป ช่วย เจ้า นาย เว ท่อ ภาย หลัง นาง

โศกสหัสชิน จึงพูดว่า ถ้าเจ้ามีจิตคิด จะแก้แค้น แทนบิดาแน่แล้ว เวลา
 พุ่งนี้เจ้า ยก กองทัพไป ปราย ปราม พวก ชวน งาม เทียกาทิม ตู เด็ด
 คงได้ รุ่ง เรือง รวาว พื่อทง โค ฟัง ก็ไม่ สบายใจ ตา มารคา ไป เสน
 ควัน รุ่ง ชื่น เข้า บุตร ชุนนาง นาย ทหาร เหล่า นั้น ทั้ง คน แต่าง ทวี กือ ฮา วุ
 ชน มา ไป พรหม กัน ยัง ที่ สนาม คอย ก็ แม่ ทัพ

๑ ฝ่าย พื่อทง ภท สว่าง ก็ แต่าง ทวี กือ ตรา อาญา สิบ ที่ แม่ ทัพ แล ทวน
 ชน มา ทรง ไป ยัง สนาม บุตร ชุนนาง นาย ทหาร เหล่า นั้น ภา กัน มา คำ นัย
 แม่ ทัพ ทู ๆ นาย พื่อทง เชน นาย ทหาร มา คอย อยู่ พรหม กัน ก็ ยิน ดี
 จึง จัก ไพร พล ที่ ชำ นาญ ใน การ ตัก สาม สิบ ห่ม น เป็น แม่ ทัพ ไหญ่ จัก ให้
 เทียกาทิม เป็น ที่ เวียน ธอง นาย ทหาร คูม ไพร พื่อ สาม พัน เป็น กองทัพ นำ
 จัก ให้ ไชว ทลิน ไชว ทอง สอง คน พื่อ นี ธง เป็น กอง ล่า เลียง จัก การ เสรี
 พรหม ไป ทวี เครื่อง ส ทรวุช ต่าง ๆ ภา ได้ ฤกษ ที่ พื่อทง แม่ ทัพ
 กือ เทียกาทิม ซึ่ง เป็น ที่ หลก กัด กง ชุนนาง ผู้ ไหญ่ ก็ ยก กองทัพ ออกจาก เมือง
 เชียง ธาน เคน ทรง ไป ยัง เมือง บัก ชวน ครั้น เคน กองทัพ ไป ได้ วัน หนึ่ง
 จวน เวลา พลบ ค่ำ พื่อทง แม่ ทัพ สั่ง ให้ ตั้ง ค่าย ภา ทหาร เทียกาทิม
 ก็ ให้ จัก ไทะ แล ส่า มา เลียง กัน ตาม ชวม เนิม พื่อทง อู่ ภา จึง ถ้อย คำ
 ของ มารคา จึง คำ นัย เทียกาทิม แล พุด ว่า ข้าพเจ้า จะ จอ งาม ข้อ ความ
 ท่าน ตา สัก เรือง หนึ่ง เมื่อ วัน ข้าพเจ้า ยี่ ตรา เป็น ที่ แม่ ทัพ แล แล้ว จึง ตา
 มารคา จะ ยก กองทัพ ไป ปราย ปราม พวก ชวน ช่วย พิระ เจ้า ไท ทรง ธง เต ออก
 จาก ที่ ล้อม มารคา ห้าม ข้าพเจ้า ไม่ ให้ เปน แม่ ทัพ ยก ไป เมือง บัก ชวน ข้า
 พเจ้า ไม่ พัง มารคา จึง ร่ำ ร้อง ให้ เล่า ความ ได้ พัง ว่า บู้ แล บิดา ของ
 ข้าพเจ้า ก็ ตาย เพราะ เจริง ราชการ ด้วย ความ สัจ ซื่อ ต่อ แผ่นดิน ข้าพเจ้า จึง
 งาม ว่า บู้ แล บิดา ตาย เพราะ มือ ผู้ใด จะ ยก กองทัพ ไป แก้ แค้น แทน บู้

แถม บิคาเสีย ก่อน แล้ว จึง จะ ไป ช่วย พระเจ้าไทจงฮ่องเต้ มวยกาไม่
 ออก ให้ข้าพเจ้ามา ถาม ท่าน ก็คง จะ แจง ขอ ท่าน จง ชี้แจง ได้
 ข้าพเจ้า ทราบ เด็ด เห็นการก็มี ได้ ฟัง จึง ตอบ ว่า ข้าพเจ้า มี จิตร์ คิด จะ
 แก้มัน แตน บู้ แล บิคา นั้น ค้แล้ว บู้ แล บิคา เจ้า ทาย เพราะ มือผู้ใด ทา-
 ก็ รู้ อยู่ เต็มใจ แต่ การ คีต ครั้ง นี้ สำคัญ น้อ เจ้า ได้ เป็น แม่ ทัพ ชัน
 ใหม่ ๆ ครั้น ทา จะ ออก เล่า ให้ ฟัง เจ้า ก็ ตกๆ ของ แต่ การ แก้มัน
 แตน บู้ แล บิคา ไม่ เป็น อัน สู้ รบ คีต สงคราม เจ้า จง คิด อาน ที่ จะ ปราย
 ปรวม พวก ชวน เสีย ก่อน เด็ด ถ้า เวร คีต แล้ว ทา จะ ออก เล่า ให้ เจ้า ไจ
 ฟ้อง ทง ได้ ฟัง ไม่ รู้ ที่ จะ ทำ ประการ ไท ครั้น เลี้ยง กัน เสวัง แล้ว ค่าง คน
 ไป ที่ ชุม นุ่ม รุ่ง ชัน เจ้า ก็ ยก กอง ทัพ เคน ไป ยัง ค่าง งัน มึง กวน จะ •

๑ ฝ่าย พ้อตยอิน หน้า ขาว วิมี ฝัก แดง ตา พิกัด อายุ ประมาณ เก้า ปี
 กำลัง มาก ถือ ลูก คู่ มี สอง มือ เป็น ฮาวู ไม่ มี ผู้ใด ถำน ทาน พ้อตยอิน
 นั้น เป็น บุตร พ้อตยอิน คน ใจ ขง นาง ไทวสี สุทยอิน มา แค้น มิ
 สุทยอิน เห็น พ้อตยอิน มี กำลัง มาก จึง เอา มา เลี้ยง เป็น บุตร ที่ สอง รักษา ไคร
 เหมือน บุตร ของ ตัว แต่ บันดา บุตร ชุนนาง นาย ทการ ทั้ง ปวง สู้ ฝ่ มือ
 พ้อตยอิน ไม่ ได้ พ้อตยอิน เทียว ทูบ ตี ข้า เจ้า บ่าว ชุนนาง แล ราชฎร ชาว บ้าน อยู่
 เนือง ๆ คน เหล่า นั้น ก็ ชวน กัน มา ฟ้อง ค่อ นาง ไทวสี สุทยอิน มิ ได้ ซาก
 นาง ไทวสี สุทยอิน มี ความ วิทก ก็ จะ เกิด ความ จึง เอา ตัว พ้อตยอิน บุตร
 จำ ชัง ไว้ ใน ห้อง แล้วย บีก ประทูล ใส่ กุญแจ เสือ ถึง เวลา ก็ ให้ ทูต ึ่งสาว
 ใจ เขา อาหาร ไป ส่ง ให้ ถิน ไม่ ให้ พ้อตยอิน ออก จาก ห้อง พ้อตยอิน ผู้ ี่ มี ใจ
 รักษา ไคร พ้อตยอิน มาก น้อ เคย เข้า ไป เชื้อม พุก จา เล่น ทุก วัน มิ ได้ ซาก
 พ้อตยอิน ต้อง ชัง อยู่ใน ห้อง ประมาณ คีต เดือน เสก •

๑ ครั้น อยู่มาเวลาวันหนึ่ง ทญิงสาวใช้ สอง คน เขา จนมกัย ทาน้ำ เขา
 ไปส่ง พ้อตยีน ที่โน้ห้อง พ้อตยีนเห็น สาวใช้ เอาจนม เจ้า มาส่ง ก็ยีนก็
 จึงถาม สาว ใช้ว่า สอง สาม เวลา แล้วไม่ เห็น พ้อตยีน ผู้พี่ เข้า มา เยี่ยม
 เรบ บ้าง เลย มีเหตุ สิ่งใด ๆ ทญิงสาวใช้ ก็เล่า ความให้ฟัง ว่า • เก็บ
 พระเจ้า ไททรงช้องเค้ ยก กอง ทัพไป ปรวบ ปรวม พวก บั๊กชวน บั๊ก นี้ ต้อง ถ้อม อยู่
 ในเมือง มกเชียงเสื่อ จึงรับสั่งให้ ทญิงสาว มา ขอ กอง ทัพยกไป ช่วย ลี้คี่
 ไทจ้อ รับสั่งให้ บุตรขุนนาง นาย ทหาร ทั้ง ปรวง ไป ทด ลงมือ ที่ สนาม
 ถ้าผู้ใด มีฝีมือ แขง ก็ตั้ง ให้เป็นแม่ ทัพ บั๊ก นี้ พ้อตยีน พี่ ของ ท่าน
 ได้เป็น แม่ ทัพ ยกไป ปรวบ ปรวม พวก ชวน ไท สาม วัน แล้ว พ้อตยีน ได้ฟัง
 จึงทอบว่า ทำไมไม่ บอกให้ รู้ เสียแต่ก่อน เราทอยากไป ชม่า พวก ชวน
 นก พุคแล้ว หัก ใช้ กุญแจ เสีย จับถูก คุ้ม ข้าง ตะมิช เติม ออก จาก ห้อง
 สาวใช้ ห้าม ว่า อย่า ไป ไม่ได้ คอก • ชุตยีน มารดา ท่าน จะ ที่ เขา พ้อตยีน
 ไม่ฟัง เติม ออก จาก บ้าน ไป สาวใช้ จึง มา แจ้ง แก่ นาง ไทวสี ชุตยีน ว่า
 พ้อตยีน บุตร ท่าน หนี ตาม พ้อตยีน ไป แล้ว นาง ไทวสี ชุตยีน ได้ ฟัง ก็ดำ สาว
 ใช้ว่า เพราะ พวก เจ้าไป พุค ขึ้น พ้อตยีน บุตร เราจึงได้ รู้ หนี ตาม
 พ้อตยีน ผู้พี่ ไป จะ ทำ ประการใด คี่ พุคแล้ว ก็สั่ง พ้อตยีน พ้อชุน พ้อหิคน ใช้ ให้
 ไป ตาม พ้อตยีน บุตร เรา กลับ มา พ้อตยีน พ้อชุน พ้อหิ คำนับ ลา ออก จาก
 บ้าน รือ ตามไป ะ

๑ ต้าย พ้อตยีน หนี ออก จาก บ้าน ทรง ไป ถึง ประคูเมือง เว็อก ว่า กวาง
 ไทคี่มิ่ง จึง ออกไป มอก ประคู กำแพง พ้อตยีน ไม่เคย มา เต็ยว นอก
 เมือง ก็ไม่รู้ว่า จะ ไป ทาง ไทน เต็ยว น เว็อน อยู่ ผู้ คน เติน ไป มา
 ที่รู้ จัก พ้อตยีน จึงถาม ว่า ท่าน จะ ไป ข้าง ไทน พ้อตยีน ทอบว่า เรา จะ ไป
 ชม่า พวก บั๊กชวน เจ้า เกล่า นี้ เติน พวก ชวน ๆ ไม่ใช่ เติน พวก ชวน

เขา จะ ทุบ ที่ เสี้ย ให้ ตาย พวก เหล่า นั้น ตอบ ว่า พวก ข้าพเจ้า เป็น ชาว
 เมือง เชียง อา น พ่อ หยิน ก็ ถาม ว่า พวก บั๊ก ฮวน อยู่ ที่ ไหน เล่า พวก เหล่า
 นั้น บอก ว่า เมือง บั๊ก ฮวน ไกล นึก ทวี ท่าน ยัง เกิด อยู่ เหน จะ ไป ไม่ได้ กอ
 พุก ขวัก คำ พ้อ เทก พ้อ ชุ น พ้อ พี้ คน ไซ้ ตาม ไป ทิน เหน พ่อ หยิน ยืน อยู่ กว้าง
 บอก พ่อ หยิน ว่า ท่าน ฮู หยิน มารดา ไกรธ นึก จง กลับ ไป บ้าน ทั่ว กัน
 เกิด พ่อ หยิน คอย ว่า พวก เจ้า จะ ภา กัน มา คา ที่ ตาย ฤ คน ไซ้ ใ้
 ฟัง ก็ กลับ ใจ ก็ บอก ว่า ฮู หยิน มารดา ของ ท่าน ไซ้ ใ้ ข้าพเจ้า มา ตาม ท่าน
 จะ ว่า พวก ข้าพเจ้า เสี้ย ทำ ไหม พ่อ หยิน ว่า ถ้า พวก เจ้า จะ ใ้ กลับ ไป บ้าน
 ใ้ ใ้ แล้ว ก็ จะ ทุบ ที่ เสี้ย ให้ ตาย ถ้า พวก เจ้า ภา เรา ไป หา พื่อ พง
 เรา จึง จะ ไม่ ทำ ฮัน ทวาย คน ไซ้ ตอบ ว่า ท่าน จะ ใ้ พวก ข้าพเจ้า ไป ทั่ว กว้าง
 แท่า คน ทาง จะ ไป เมือง บั๊ก ฮวน นั้น ไกล นึก ท่าน จง กลับ ไป หา ฮู หยิน มารดา
 ท่าน ทั่ว กัน ก่อน ขอ เงิน ทอง ไป ซื้อ เสี่ยง ยิง ตาม ทาง แล้ว จึง ไป
 ทั่ว กัน พ่อ หยิน ว่า ถ้า ตั้ง นั้น เรา จะ คอย อยู่ ที่ นี้ เจ้า จง ภา กัน กลับ
 ไป บอก มารดา แล้ว ขอ เงิน ทอง มา ซื้อ เสี่ยง ยิง บ้าง คน ไซ้ ว่า เสี่ยง
 ไป ทั่ว กัน เกิด พ่อ หยิน ว่า ถ้า เรา ไป ทั่ว เจ้า แม้น มารดา ทน วง เมื่อน
 เรา ใ้ ไม่ ใ้ ไป จะ คิด ฮัน อย่างไร คน ไซ้ จึง ว่า ถ้า ตั้ง นั้น ท่าน จง
 หนี ไป ก็ จะ ใ้ พ่อ หยิน ว่า เรา จะ คอย อยู่ ที่ นี้ เจ้า จง กลับ ไป แกร้
 แท่า มารดา เกิด คน ไซ้ ใ้ ฟัง ภา นั้น จะ ว่า กล่าว ก็ กลับ พ่อ หยิน จะ ทำ ฮัน ทวาย
 จึง ชวน กัน กลับ มา แกร้ ความ แกร้ นาง ไทว สี่ ฮู หยิน ว่า พวก ข้าพเจ้า ตาม ไป กอ
 บุกร ท่าน แล้ว ฮัน วอน ใ้ กลับ มา ถ้า ไม่ กลับ มา กลับ จะ ใ้ พวก ข้าพเจ้า ไป ทั่ว
 จึง ใ้ ใ้ พวก ข้าพเจ้า มา แกร้ แท่า ท่าน ขอ เงิน ไป ซื้อ เสี่ยง ยิง ตาม ทาง
 นาง ไทว สี่ ฮู หยิน ใ้ ฟัง ก็ ไม่ รู้ ที่ จะ คิด ประการ ไท จึง พู ก ว่า ลูก ะ ไว ไร ไร
 ใ้ ว่า กล่าว ไม่ เสี้ย ฟัง เมื่อ เขา จะ ไป ใ้ ใ้ ก็ ตาม ใจ เขา เกิด พู ก แล้ว

คอยเงิน มาส่งให้พ่ออิน ถ้าซื้บ สัก พ่อเอก พ่อขุน พ่อท้าว เจ้าทั้งสี่ จง
 ภาพ่ออิน บุตรเราไป เรี่ยว ตาม หา พ่อ ทง ทาง อื่น อย่าให้ภย ปะ พี่ ชาย
 คักสี่ห้า วัน พวกเจ้า ช่วยกัน ซัก ชวน ได้ คัก มา พ่ออิน พ่อเอก พ่อขุน
 พ่อท้าว คนใจ ทั้งสี่ รวยเงิน แล้ว คำนับ ลา ตรง มา ยัง นอกกำแพง เมือง เชียง
 อาณ พ่ออิน เห็น พ่ออิน กับ คน เหล่า นั้น มา จึง ถาม ว่า ได้ บอ ก มาร
 คา เรา ฤา เปล่า พ่ออิน ทอบ ว่า บอ ก มาร คา ท่าน แล้ว มาร คา ท่าน ได้
 เงิน ทอง มา ซื่อ เสมอ ง ก็น ก็บให้ พวก ข้าพเจ้า ระวัง ระวัง ท่าน ไป พ่ออิน
 ได้ ฟัง ก็ ยิน ดี จึง พู ก ว่า ท่าน จง ภา เรา ไป ให้ ภย ปะ พี่ พ่อทง รง ไท้ คน ใจ
 ทั้งสี่ รง พู ก ว่า ถ้า ไป ไม่ ภย ปะ พี่ ของ ท่าน คัก สี่ ห้า วัน เรา ชวน กัน
 คัก ไป บ้าน เกิด พ่ออิน พู ก ว่า ถ้า พวก เจ้า แกล้ง ภา เรา ไป ไม่ ภย พี่ พ่อทง
 เรา จะ ทบ ที่ ให้ คาย เลี้ย ทั้ง สิ้น คน ใจ ได้ ฟัง จึง คิด ว่า จะ ท้อง ภา ไป ให้ ภย
 ปะ รง จะ ไท้ คิด แล้ว ก็ ชวน กัน เติ น ไป

๖

๑ ฝ่าย เทียนส่อง หนวย ทหาร กองทัพ นำ คุม ไพร พล สาม พัน เติ น ไป
 ถึง ค่าย งัน มิ่ง กวน ก็ เร่ง วิบ กองทัพ เติ น ไป ข้าง หน้า เขา มิว พวน ชวี กอง
 ทัพใหญ่ เติ น ตาม กองทัพ นำ ไป

๖

๑ ฝ่าย เชียนเทียนส่อง เป็น บุตร ของ เชียนลง สิ้น แต่ ครั้ง เติ น ก็น ชู ย ถึง
 เมื่อ ขณะ นั้น หล่ เชียน เป็น กษัตริย์ วิบ สั่ง ให้ หล่ สติ มิน ไท้ จ้อ กับ ขุน นาง
 นาย ทหาร ยก กอง ทัพ ไป ปราย ปราม ข่า คัก นาย ทหาร ของ หล่ สติ มิน ไท้ จ้อ
 จับ เชียนลง สิ้น ได้ ภู กั ย ถล อ ม ให้ สาท ภา กั กั เรียบ ลง สิ้น ไม่ ยอม หล่
 สติ มิน ไท้ จ้อ จึง สั่ง ให้ ข่า เชียนลง สิ้น เลี้ย เชียน เทียนส่อง บุตร ของ เชียน
 ลง สิ้น มี ใจ เจริ ม แค้น ชิ่ง นั ก คิด จะ แก่ แค้น แทน บิดา ได้ รง ไท้ ทั้ง
 แต่ นั้น มา เชียน เทียนส่อง จึง ช่ง สม ไพร พล ที่ ค่าย บ เขา มิว พวน ชวี ทั้ง
 ตัว เป็น ไท้ ของ มี ไท้ ของ รง อยู่ คน หนึ่ง ชื่อ ยิว เต ก ผี มี อ เจม แขง สาณ

เป็นพี่น้องกัน กับ เขียนเทียนเส็ง มีไพร่ พล อยู่สาม ร้อยเศษ คอย
 คู้ปล้น ผู้คนเดินทาง อยู่เนื่อง ๆ เวลา วัน นั้น ขุนวิเทศ โคธอง รอง แจ้ง ว่า
 มี กองทัพ เกิด มาทาง หน้าเขา ก็คุมไพร่ พล ออก สกัด ทางไว้ เทียบ
 กอง นายทหาร ก็พ นำ คุมไพร่ พล เกิด มาทาง หน้าเขา เห็น พวกโจร ออก สกัด
 ทางไว้ ก็ขับม้า ขึ้น หน้าทหาร ร้อง ทวาด ว่า พวก โจร เหล่า นี้ บังอาจ
 หนักหนา ลึน ทาง กองทัพเราไว้ด้วย เหตุผล ประการใด ขุนวิเทศ นายโจร
 ทอขอ ว่า ไส้ ๆ เกิด มาทาง หน้าเขา ของ เรา ก็ต้องเอาเงินค่า ทาง
 มาเสียให้เราก่อน จึง จะ ปลดปล่อยไป เทียบก็ทูล ว่า เรา จะ ยก กองทัพไป
 กำกัด พวก ชุก ชวน จะมาเอาเงิน อะไร กับเรา ถ้า พวก เจ้า กลัว ความ
 คาย จึง สาสึกก็เสีย โดยดี จะได้ออกไป ปรวาม ปรวม พวก ชวน ด้วยกัน ถ้า
 ไม่ยอมเรา จะฆ่าเสียได้ สิ้น ขุนวิเทศ นายโจร ได้ฟัง ก็โกรธ ขับ ม้า ทรง
 เจ้า รมหาชวานพั้น เทียบก็ทูล ก็เอา อาวุธ ยี่สิบ ปีศู ร้อย กัน เป็น สามารถ
 ทา แล้ ชื่นระ กัน ไม่ ขุนวิเทศ นั้น จำนาญ เกาทัณฑ์ โกลี ไ้เท้า กับ ครั้น
 เห็น เทียบก็ทูล มีมือ เข้มแข็ง ก็ถี่ย เกาทัณฑ์ โกลี ไป ลูก ริมหู เทียบก็ทูล โสคติ
 โขด เทียบก็ทูล ตกใจ ได้ ความเจ็บ ปวด มาก ก็ชัก ม้า กลับ ขับ หนี มา
 ขุนวิเทศ ไม่ไล่ ความไป คุมไพร่ พล กลับ มาเขา มีพวกพัว ตามเดิม เทียบ
 ก็ทูล กับไพร่ พล หนี กลับ มา ประมาณ ทาง ได้ สามลี้ ภาย กองทัพใหญ่
 เกิด มา เทียบก็ทูล ทรง เข้า ไป แจ้ง ความ ตาม ชี้ร์ สู้รบ ปรวาชไชย ทัพองแม่
 ทัพ ฟังทุก ประการ ฟ้องทง ได้ฟัง ก็โกรธ เร่ง วิบ กองทัพใหญ่ เกิด มา ถึงเขา
 มีพวกพัว จึง ขับ ไพร่ พล บุกรุก เข้าไป ขุนวิเทศ คุม ทหาร ออก มา
 ร้อง ทวาด ว่า ถ้า จะ ยก กองทัพไป ก็เอาเงินค่า ทาง มา ให้เรา หนี้น เหว่ชอน
 จึงจะได้ไป ฟ้องทงแม่ทัพ ได้ฟัง ก็โกรธ ร้อง ว่า พวกโจร เหล่า นี้ บังอาจ
 หนักหนา มา กัน ทาง กองทัพเรา จะเอาเงินค่า ทาง ไม่ กลัว ความ

๗๓
 ตายๆ ง่ายๆ งาม ยอม สาทักก็เสีย โดยดี จึง จะ รอด ชีวิต อยู่นะ
 ไค่ ฟัง หัวเราะ แล้วพูด ว่า ไค่ต้อง เหน้ เจ้า ยัง เป็น เก๊ก นึก พุท ขา ของ อา เจิน
 หัว จะ มา ตา ที่ ตาย ฤ พุท แล้ว ก็ จับ ม้า ทรง เข้า ไป เขา ขวาน พัน พ้อง
 เอา ทวน บั้ง บั้งไว้ สู้รบ กัน ไค่ สิบ เพลง อยู่นะ แยก สู้ มือ พ้อง ไม่
 ไค่ จึง ถีบ เกาทัณฑ์ มา ทรง นำ พ้อง ๆ เหน้ ก็ หลบ ถิ่น แล้ว จับ
 ม้า กระชี่น เข้า ไป เอา ทวน แทรง ถูก ทาม้า ของ อยู่นะ เจ็บ ปวด ยิ่ง นึก ม้า
 นั้น ไค่ ไค่ ไป อยู่นะ ตก ม้า ลง พวก ทหาร ของ พ้อง จึง ทรู กัน เจ้า
 จับ อยู่นะ ไค่ ไค่ พวก ไจเร เหน้ ไค่ ต้อง ร้อง เสียง ที่ ก็ ตกใจ แยก ไค่ ถีบ
 ม้า ยัง เจ้า ม้า พวน ขิว แจ้ง ความ แก่ เขื่อน เทียน เสี่ยง ไค่ ต้อง ไค่ ใหญ่ ว่า อยู่นะ
 ๗๓ ไค่ ไค่ ต้อง ร้อง เสียง ที่ แก่ กอง ทัพ เขา จับ หัว ไป เขื่อน เทียน เสี่ยง ไค่ ฟัง ไค่ ไค่
 ยิ่ง นึก ฆวย ฮาวู ชัน ม้า คุม ไพร พล รือ มา พ้อง แม่ ทัพ กับ เทือก กิม
 ชัน คู อยู่นะ เทือก กิม เหน้ เขื่อน เทียน เสี่ยง จับ ม้า ทรง มา หน้า ตา หน้า กอ
 จึง คิด ว่า นาย ไจเร คน นี้ รูป ร้าง หน้า ตา แล ลักษณ เหมือน กับ เขื่อน กง กิม
 เมื่อ ครั้น แผ่นดิน ชุข ถึง มิ ไค่ ผิด เลย คิด แล้ว ก็ ชัน คู อยู่นะ ครั้น เขื่อน
 เทียน เสี่ยง คุม ไพร พล มา ถึง จึง จับ ม้า ทรง เข้า สู้รบ กับ พ้อง ๆ
 เอา ทวน บั้ง บั้งไว้ ๗๓ ร้อง ทวาด ว่า พวก เหล่า นี้ ยัง อาจ คน ก็ หม่า เหว
 ๗๓ กอง ทัพ มา ก็ จะ เอา เงิน ค่า ทาง หัว เล่า เหว จะ ชำ เสี่ยง ให้ สิ้น เขื่อน
 เทียน เสี่ยง ตอบ ว่า ไค่ ต้อง ร้อง น้อย ของ เหว มา ยืม เงิน ทอง เมื่อ ไม่ ไค่ ก็ แล้ว ไป
 ทำไม จึง จับ เอา ไค่ ต้อง น้อย เหวไว้ ๗๓ ร้อง ปล่อบ มา โดย ดี หัว จึง จะ รอด
 จาก ความ ตาย พ้อง ไค่ ฟัง ก็ หัวเราะ แล้ว ตอบ ว่า เจ้า นี้ ไม่ รู้ จิต มือ
 ทวน ของ เหว ผู้ ชื่อ พ้อง บ้าง เลย ฤ เขื่อน เทียน เสี่ยง ไค่ ฟัง ก็ ไจเร จึง
 ๗๓ ร้อง ทวาด ว่า เจ้า นี้ เปน บุกร ของ พ้อง เสี่ยง เมื่อ ครั้น แผ่นดิน ชุข ถึง นั้น ฤ
 พ้อง ตอบ ว่า บิดา ของ เหว ชื่อ พ้อง เสี่ยง หัว เหว ชื่อ พ้อง เป็น ที่ แม่ ทัพ เจ้า รู้

จักแล้วทำไมจึงไม่สนิทก็เสียโดยที่กล่าว เขียนเขียนเสียงรู้ว่าพี่ของแม่
 บุตรพี่สงก็โกรธยิ่งนัก จึงร้องว่าเป็นบุตรพี่สงก็ค้แล้ว บิดาของ
 เจ้าฆ่าบิดาเราตาย เจ้ากับเราเป็นคู่สาเหตุใหญ่ด้วย เรามาตั้งช่อง
 สุมไพร พอสอยถ้าเจ้าอยู่ช้านาน วันนี้มากบเจ้าก็เป็นบุญของบิดาเรา
 จะไต่ฆ่าเอาหัวใจเจ้า ออกเส้น แก้แค้นแทนบิดาให้จงได้ ถ้าแก้แค้น
 แทนบิดาไม่ได้แล้ว เราขอสาบานไว้ ไม่เกิดเป็นคตทุก ๆ ซาก พี่ของ
 ไต่ฟังกิ่งอื่น อยู่ไม่รู้ เหตุ การสิ่งไร จึงคิดว่าเป็นบิดาเราไม่ได้ฆ่าพัน พวก
 ไจรเลย เหตุไหนนายโจร จึงว่าเราเป็นคู่สาเหตุ บิดาเราฆ่า
 เขาตายด้วยข้อ ความ อย่างไร ก็ไม่รู้ จำจะต้องถามคุณก่อน คิดแล้ว
 จึงถาม นายโจร ว่า เจ้ากับเรามีข้อ พยายามสิ่งไร กัน เขียนเขียนเสียง
 ทบว่าเจ้าไม่รู้ ฤจะเล่าให้ฟัง บิดาเราซื้อเขื่อนลงสิน เดิมไต่
 สาบานเป็นพี่น้องกันกับ บิดาเจ้า สืบมาภายหลัง บิดาเราตายในเนื้อมือ
 บิดาเจ้า เรามีใจแค้น จึงมาตั้งช่องสุมไพร พอสอยเขาฆ่าพว
 ขว ทนายจะแก้แค้นแทนบิดา ครั้นสืบมาแจ้งว่าพี่สงบิดาเจ้า
 ด้วยความแค้น ยังไม่หาย บัดนี้มากบ ประทุรของคู่พยายามจะชิงสื่อ
 อย่างไรได้ จะต้องฆ่าเอาหัวใจของเจ้า มาเส้น แก้แค้นแทนบิดา
 เราจึงจะตายแค้น พี่สงให้ฟังก็หัวเราะแล้ว ทบว่า การเช่นนั้น ออก
 ฤพี่แค้นเขียน อย่าถือโทษเราไม่รู้ เหตุ การจริง ๆ วันนี้เป็นบุญคนที่
 ตนาไต่ มากบประกัน บิดาเราทั้งสองเสียก็ตายเสียแล้ว จะถือโทษ
 กันอย่างไร ขอรมน้อมมี มาแต่ บูราณ สองเมือง รบ ฟังกันต่างคน
 ทำการ อายา ช่วยเจ้า นาย บิดาของพี่ หลากถ้าเสียที่ตาย ก็เป็นเคราะห์
 กรรมของตัวเอง จะมาผูก พยายามกัน นั้นไม่ควร พี่สง ตกใจของ คุณเกิด
 เขียนเขียนเสียงไต่ ฟังกิ่งโกรธ ร้อง ทวาดด้วย เสียง อันทั้ง ว่า บิดาเจ้า

ข้า บิดาเรา ทาย จะไม่ได้แก้แค้น อย่างไร จะ พุก จาก ดอย เกล็ดอื่น เสียไม้
 ได้ พุก แล้ว ก็ ขับม้า ตรง เข้าไป เอา กระบอง ที่ พัดทอง ๆ เอา ทวน บั้ง ถิ่น
 กระบองไว้ พุก ว่า ไม่ ควร จะ มา ผูก พยายาม ถึง เพื่อง นี้ เดิม ที่ บิดา เจ้า
 จับ เอา พี่น้อง ของ บิดา เรา ไป สอง คน พี่น้อง ข้าง บิดา เรา ทั้ง สอง ทาย ใน เนื้อ
 มือ บิดา เจ้า ไซ้ จะ มี สิบหก คู่ แต่ เจ้า ข้าง เดียว เมื่อไร ต่าง คน ก็มี สิบหก
 อยู่ ด้วย กัน ไหน ๆ ก็ ทาย ไป ทั้ง สอง ฝ่าย แล้ว ไม่ ควร จะ ผูก พยายาม
 โกรธ แค้น ไป ช่วย กัน ปราย ปราม พวก ฮวน เอา ความ ชอบ มี ศักดิ์
 เขียน เทียน เสียง กำ ลัง โกรธ มี ได้ เชื้อ พัง ตรง เข้าไป เอา กระบอง ที่ พัดทอง ๆ
 ก็ บ้าน ทาน ลูบ กัน ได้ หลาก เพลง เขียน เทียน เสียง สู้ มี พัดทอง ไม่ได้
 ขยับ จะ ขับม้า หนี พัดทอง ขับม้า เข้า ใกล้ เหนได้ ที่ ก็ คว่า จับ ทัว เขียน เทียน
 เสียง ได้ ส่ง ให้ ทศพร คุม ทัวไว้ จึง ส่ง ให้ ทิ้ง ค่าย มัน หนัก กอระ ทพ อยู่
 วิมี เจร มัว พวน ชั่ว เสรี แล้ว ก็ ให้ คุม ทัว เขียน เทียน เสียง เข้า ไป ใน ค่าย
 ถาม ว่า พี่ เสียดัก เรา จับ มา ได้ จะ ไป ปราย ปราม พวก ฮวน ด้วย กัน ฤ จะ
 คิด ประการ ไค เขียน เทียน เสียง ได้ พัง จึง คิด ว่า ทัว เรา นี้ เดิม ที่ คมมาย
 ว่า จะ แก้ แค้น แทน บิดา กลั ให้ เขา จับ มา ได้ ครั้น จะ ไม่ เชื่อ พัง เขา ก็
 จะ ข่า เสียดัก ที่ ไท จะ ได้ แก้ แค้น แทน บิดา เรา จำ จะ ค้าง ยอม ตาม
 คำ เขา ก่อน ถ้า ได้ ท่วง ที่ เมื่อไร เรา จึง จะ แก้ แค้น แทน บิดา เมื่อ นั้น คิด
 แล้ว จึง ทอบ ว่า ท่าน จับ ทัว ข้าง เจ้า ได้ แล้ว ไม่ ข่า เสียดัก นั้น บุญ คุณ หนัก
 หนา ข้าง เจ้า จะ ยอม ไป ปราย ปราม พวก ฮวน ด้วย พัดทอง ได้ พัง เขียน
 เทียน เสียง พุก จาก เหน กิวิยา ไม่ สนิท จึง คิด ว่า เขียน เทียน เสียง ยิง ผูก ไจ เจีย
 คง จะ คิด แก้ แค้น ได้ จง ได้ ครั้ง นี้ เจ้า ที่ หน จึง จำ ไจ ยอม สลา พัก ก็
 เพราะ กลัว ความ ทัพ 5๐๕ เรา จะ เชื่อ พัง ถ้อย คำ ไม่ ควร จำ จะ ให้ เขียน
 เทียน เสียง สาธาน เสียดัก ก่อน จึง จะ เป็น ที่ เชื่อ พัง คิด แล้ว จึง พุก ว่า ซึ่ง พี่

ยอมไป ขวามขวาม พวกชวน ท้วย กัน นั้น คีนัก แต่ น้อง ยังไม่วางใจ ที่ จง
 สาขานให้เห็น ความสรี คัก หนอย เกิด จึง จะไว้ ใจไว้ เขียนเทียบเสียง
 คอบ ว่าทำไม ท่าน แม่ ทัพ พุ่ต เช่น นั้น เกิด มาเป็น ชาย ซากิ ทหาร แล้ว
 พุ่ต กลัย กลอดได้ ๆ ซึ่ง ขำพเจ้า จะ คิด ประทุม รุ๊ว ยัน ท่าน อย่าได้ สงไสย
 แม้น ท่าน ไม่เชื่อ จะ สาขาน ให้ ทั้ง นี้ไป ถัก คัก รุ๊ว ต่อ ท่าน แล้ว จอให้
 ขำพเจ้า ตาย ใน เนื้อ มือ ขำ คัก เกิด พื่อทงได้ พื่อทงก็ ยี่ ได้ จึง ภา เขียนเทียบ
 เสียง ไป คำนี้ เทียกาถิม แล้ว เล่า ความให้ พัง เทียกาถิม ก็มี ความ
 ยินดี พื่อทง จึง ซัก นำให้ เขียนเทียบเสียง รุ๊ว จัก กับ พี่น้อง ทั้ง ปวง ยัง คำดัง
 พุ่ต จา กัน อยู่ ะ

๑ ฝ่าย ยูอิเวตก ต้องมัต อยู่ใน คำย เทน เขียนเทียบเสียงผู้ เป็น ไคญ์
 ยอมสาศิภักดิ์ แล้ว จึง ร้อง ว่า พี่ เขียนเทียบเสียง น้อง ต้อง มัต อยู่ ดังนี้
 จะ คิด ประการ ไค เขียนเทียบเสียงได้ พัง จึง พุ่ต แก่ พื่อทง ว่า ยูอิเวตก
 นั้น เป็น คน รัทมิ ใจไว้ ได้ สาขาน เป็น ที่ น้อง กัน กับ ขำพเจ้า ท่าน จง
 ยก โทษ เสีย คัก ครั้ง หนึ่ง เกิด พื่อทง พุ่ต ว่า เป็น คน รัทมิ ใจไว้ ได้ สาขาน
 เป็น พี่ น้อง กับ พี่ ก็ เหมือน เป็น พี่ น้อง ของ เรา ด้วย กัน จึง สั่ง ให้ แก่ มัต
 ยูอิเวตก ออก แล้ว จัก โทะ แล สุรา มา เลียง เขียนเทียบเสียง กับ ยูอิเวตก แล
 นาย ทหาร ทั้ง ปวง ครั้น หนึ่ง โทะ เสร็จ แล้ว ต่าง คน ก็ คำนัย ลาไป นอน
 พื่อทง จึง คิด ว่า เขียนเทียบเสียง กับ ยูอิเวตก นี้ ยังไว้ วางใจ ไม่ได้ แม้น
 จะ ให้ อยู่ ใกล้ เคียง กับ เา ก็ คง จะ คิด รุ๊ว ขึ้น สัก เวลา หนึ่ง เป็น แน่
 จำ จะ ให้ คน ทั้ง สอง นี้ คู่ มทวาร เป็น กอง ทัพ นำ ไป เสีย ให้ ไกล จาก เรา จึง ไม่
 ต้อง ระวัง คัก คัก ดังนี้ แล้ว ครั้น รุ่ง ขึ้น เช้า พื่อทง ก็ สั่ง ให้ เขียนเทียบเสียง
 กับ ยูอิเวตก ว่า พี่ ทั้ง สอง จง คู่ มไฟว์ ทล สาม พัน เป็น ทัพ นำ ยก ไป คอบ
 กอง ทัพ ไคญ์ อยู่ ที่ ท่าน แปะ เหลียง กวน ถัก ของ ทัพ ไคญ์ ไป ถึง จัก ลู๊ว

ต่อไป เขียนเทียบเสียง กับ ยูอิเวเตก รัช คัม สั้ง แล้ว ก็คุม ทหาร สุภาพ พัน
ยก ออก จาก ค่าย เป็น กอง ทักษิ นำ เค้น ไป ๖

๑ ฝ่าย จอเซี่ยหลิน แม่ทัพ ของ เปียะฉงซ้อง ตั้งแต่ เกิด อีศักรวย เป็น
ลม พายุ ทอบ เทียบเท่า กับ นาย ทหาร เมือง เซียงฮาน ออก จาก ที่ ล้อม ทาย
ไปได้ จึง คิด ว่า นาย ทหาร คน นี้ คง จะ กลับ ไป เมือง เซียงฮาน ขอ กอง
ทัพ ออก มา ช่วย จำ เรา จะ ค้อง จัด ให้ นาย ทหาร ไป ทิ้ง สกั๊ก อยู่ ท่าน แปะ
เหล็ก กวน เป็น คัน ทาย คิด แล้ว ก็ จัด ให้ ภัทลุงเงง นาย ทหาร มา อยู่ รักษา
ท่าน แปะ เหล็ก กวน ไว้ เจ้ม แฉง ๖

๑ ฝ่าย เขียนเทียบเสียง กับ ยูอิเวเตก เป็น นาย ทหาร กอง ทักษิ นำ คุม โพร
พล สาม พัน ยก เค้น ไป ได้ สาม วัน ถึง ท่าน แปะ เหล็ก กวน เขต รแดน
เมือง บัดสวน ก็ ตั้ง ค่าย มั่น ลง ไว้ ยูอิเวเตก จึง คุม ทหาร ทรง ไป นำ ท่าน รัช
ชวน พวก ชวน ให้ ออก รบ ทหาร ชวน ก็ ไป แจ้ง แก่ ภัทลุงเงง ผู้ รักษา ท่าน ว่า
กอง ทักษิ เมือง เซียงฮาน ยก มา ชวน ให้ ออก รบ ภัทลุงเงง ผู้ รักษา ท่าน นั้น
รูป ร่าง สูง ใหญ่ หน้า ตาคู ร้าย ผู้ มี ชื่อ เจ้ม แฉง อาวุธ สำหรับ ก็อ นั้น
โล่ เหล็ก กว้าง ขาว สี เหล็ก ยม มี เหล็ก แทะลม บัก เวียง อยู่ เป็น อัน มาก ถ้า
ฆ่า คิด พัน แทง ด้วย ทวม แดง จ้าว ก็ เอา โล่ รัช จ้าว ทวน ก็ ด้ เหล็ก แทะลม
ที่ โล่ ชัก ไม่ ออก ทวน จ้าว หัก หมัด ไม่ มี ผู้ใด ต้าน ทาน ครั้น ภัทลุง
เงง ได้ ฟัง ทหาร ชวน มา แจ้ง ความ ก็ หัว เวระ พุด ว่า พวก เหล่า นี้ ภา กัน มา
ทาท ที่ ค่าย ฤ พุด แล้ว แทะง ทวี ถึง โล่ เหล็ก ชน มี คุม โพร พล ออก
จาก ท่าน ทรง มา ถึง ที่ รัช ยูอิเวเตก เห็น จึง รัช ทวาด ว่า นาย ทหาร
ชวน ที่ มา นี้ ชื่อ ไร ภัทลุงเงง ได้ ฟัง ก็ หัว เวระ พุด ว่า เรา เป็น
นาย ทหาร ใหญ่ ชื่อ ภัทลุงเงง เจ้า นาย ของ เรา ให้ รักษา ท่าน แปะ เหล็ก
กวน เจ้า ไม่ รู้ จัก ฤ ยูอิเวเตก ทอบ ว่า นาย ทหาร เช่น นี้ ไม่ มี ชื่อ ปรากฏ

ยัดนี้เรา ยก กองทัพ มา จะฆ่าฟันพวก บั๊กชวณเสียบให้สิ้น ปรวาม บ้าง
 เมืองให้รบ เช่น นำ กอง ถ้าเจ้ากลัว ความตาย จง ยอม สำนึกภักดี
 เสียโดยดี ชี คร จึงจะ อดอยู่ได้ ถ้าขัด ขัน ประการใด เรา จะ
 ฆ่าฟันเสียบเดี๋ยวนี้ ถิตลุดยั้งงได้ พัง ก็โกรธ นึก ชิบม้า ตรงเข้าสู้ รบ กับ
 ยูอิเวกเป็น สามารก ยูอิเวกเอา ขวาน ฟัน ถิตลุดยั้งงเอา โล่เหล็ก รับ
 แล้วก็ บั๊ก ขวาน ของ ยูอิเวก หลุด จากมือ กระเด็น ไปไกล ยูอิเวกเสียบ ที่
 ถิตลุดยั้งงเอา โล่เหล็ก ที่ ถูก ศีรษะ ยูอิเวก แผลตก คาย เขียนเทียบเสียบ ขึ้น
 ม้า อยู่ นำ ค่าย เหน้กันั้น ก็ร้องไห้ มี ความ โกรธ นาย ทหาร ชวณ ยิง
 นึก จึง ชิบม้า ตรงเข้าสู้ รบ กับ ถิตลุดยั้งงได้หลาย เพลด เขียนเทียบ
 เสียบเขา ทวน แทง ถิตลุดยั้งงเอา โล่เหล็ก รับ บั๊ก ทวน ของ เขียน
 เทียบเสียบ หลุด จากมือ กระเด็น ไป ถิตลุดยั้งง เชนโต้ ที่ ก็เอา โล่เหล็ก ที่
 ถูก เขียนเทียบเสียบ ตก หัก คาย โพร่ พล เกล่า นั้น เหน นาย ทหาร กองทัพ
 นำ ค่าย ทั้ง สองคน ก็ตกใจ แดก กระจัดกระเจาย ภา กั้น หนี กลับ มา ถิตลุด
 ยั้งง นาย ทหาร ชวณ หัวเวาะ แล้ว พูกว่า นาย ทหาร เช่นนี้ ก็เอา มา เป็น จัฟ
 นำ ค่าย สู้ รบ กัน แ่ เล็ก น้อย ยังไม่ ทน เชน้อย คาย เสียบ ทั้ง สอง คน
 พุด แล้ว คุณ โพร่ พล กลับ เข้า ค่าย จัก การ วิชา มัน คง อยู่ตาม เกิม ๗๘
 ๑ ฝ่าย พ่อทง แม่ทัพ จักให้ เขียนเทียบเสียบ กับ ยูอิเวก คุณ โพร่ พอ
 เป็น กองทัพ นำ ยก กองทัพ ล่วงไป แล้ว จึง ยก กองทัพ โดญ เดิน ตามไป
 ได้ สองเวลา โพร่ พุด ที่ แดก หนี กลับ มา ภย กองทัพ โดญ ก็เข้าไป
 แจ้ง ความ แก่ แม่ทัพ ว่า ผู้ วิชา ค่าย แปะ เกลียงกรม ชำ นาย ทหาร กอง
 นำ ค่าย เสียบ ทั้ง สองคน แล้ว พังทง ได้ พัง ก็ตกใจ จึง พูกว่า นำ เสียบ
 คาย เขียนเทียบเสียบ ตก หัก คาย ยัง กำลั้ง หนี อยู่ ผู้ มีมือ ก็เข้ม แขง เหตุ
 โดญ จึง มา คาย ใน เชน้อย มือ พวก ชวณ ไม่ ควร เสย พุด แล้ว ก็ เชน กองทัพ

ไป อีกวันหนึ่ง ถึงบ้าน แป๊ะเหล็งยกวน พ้อทงตั้งให้ตั้ง ค่ายมัน ลงไว้
 ครั้นรุ่งขึ้น เจ้า บุนนาค นาย ทหาร มา ชุมชุม พ้อทงกัน ที่ โนน ค่าย พ้อทงแม่
 ทพ จึง พูกว่า ท่านผู้ใด จะ อามาคุม ทหารไป ชวน พวก ชวน วยได้บ้าง
 เทียบหูจึง รัย ว่า จ้าทเจ้า จะ อามาไป เอง พ้อทงว่า พี่ เทียบหูจะ อามาไป
 ก็ดีแล้วแต่ ต้อง ระวัง ตัว อย่า คุมมัน แก้ว มาคิด คิด อาน สู้ วยได้ เข้ม แขนง
 เทียบหู คำนี้ รัย คำสั่ง แล้ว ก็ แล้ง ตัว ถือ ขวาน ขึ้น มาคุม ทหาร ออก จาก
 ค่าย ไป นำคำน แป๊ะเหล็งยกวน ระวัง ชวนได้ ผู้รักษาบ้าน ออก สู้ วย พวก
 ทหาร ชวน ก็ ไป แล้ง แก้ว เทียบหูจึง รัย ว่า กองทัพ เมือง เชียงฮาน ยก มา ชวน
 วย เทียบหูจึง รัย ได้ พ้อทง พูว่า พวกนี้ จะ มา หา ที่ ค่ายอีก พูแล้ว
 ก็ แล้ง ตัว ถือ ได้ เหล็ก ขึ้น มาคุม ไฟ พด ออก จาก บ้าน รัย ไป ถึง ที่ วย
 เสน นาย ทหาร เมือง เชียงฮาน ได้ เสือ เถาะ หมวก ทอง คำ ฮาย ประมาณ
 ยี่สิบ ยี่เสก ถือ ขวาน อยู่ บน หลังม้า จึง ซับ มาคุม ไฟ พด บุกรุก เจริ
 ไป เทียบหูอยู่ บน หลังม้า เสน นาย ทหาร ชวน หน้า ตาติด ถือ ได้
 เหล็ก เป็น ฮาวู ถู ทหาร บุกรุก เข้า มา ก็ ซับ มา ขึ้น ไป นำ ทหาร ระวัง
 ทวาด ว่า บัดนี้ เรา ยก กองทัพ มา ปราบ ปราบ พวก บั๊กชวน เพดง ฮาวู
 ขวานเรา เข้ม แขนง ระวัง ใจไม่มีผู้ใด เสมอ ถ้า เจ้า ถือ ความ คาย ก็ มา ยอน
 สาทิภคิน รัย โขย เว้ แม้มัน ซัก ขึ้น อยู่ คง ทำ ้วย ขวาน ของ เรา ได้ ้วย
 เทียบหูจึง รัย ว่า อย่า พูมาก ไป เลย แล้ง โขย รัย รัย มา เทียบหู
 ยอก ว่า ตัว เรา นี้ เป็น นาย ทหาร เอก ของ พ้อทงแม่ รัย เรา สู้ เทียบหู
 เป็น บุตร เทียบกาภิม ฉิดา เรา เป็น ที่ หลูก กัก กง ชุน นางผู้ โดน ของ พระเจ้า โข
 รัย รัย รัย เจ้า ไม่ รู้ จัก ฎ พูแล้ว ซับ มา คง เข้า ไป เหา ขวาน ฟัน เทียบหู
 รัย รัย ก็ เขา ได้ เหล็ก รัย เป็น ประดาไฟ ออก ขวาน สักอัน ถือ ้วย เทียบหู
 ก็ เขา ได้ เหล็ก ค่าย ้วย เทียบหู เหา ขวาน รัย ท่าน คำสั่ง เทียบหูจึง รัย ไม่ได้

ง่ามมือ หน้า ทั้ง สองข้าง โลหิตไหลเจ็บ ปวด จึง ขยับมา คั้น ถิตลุดึงเง หัวเราะ
พูดว่า จะ มา ตา ที่ ตาย อีก แล้ว ก็ ยืน คุ อยู่ มิ ได้ กลับ เข้า บ้าน จะ

๑ ฝ่าย เที้ยกิด หงุด กใจ ขยับ มา หน้า เข้า ค่าย แจ้ง ความ ตาม ซึ่ง ได้ สู้ รบ
ปราย โขย ให้ แม่ ทพ พึ่ง ทูต ประการ พ้อ ทง ไต้ พึ่ง ก็ โกรธ จึง ทาม นาย
ทหาร ทั้ง ปวง ว่า ผู้ใด จะ รับ อายา สู้ รบ กับ นาย ทหาร ฮวน ไต้ ย่าง จีน
ทวยเงก รือ ว่า ข้าพเจ้า จะ อายา ออก สู้ รบ เอง พ้อ ทง ไต้ พึ่ง ก็ ยืน ถี จึง
สั ทวยเงก คุม ทหาร ออก ไป สู้ รบ จีน ทวยเงก รับ คำ สั่ง แล้ว คำ นัย ฉา
มา แด่ง คัว ถี ทวน ชัน มา คุม ทหาร ออก จาก ค่าย ถิตลุดึงเง เหน
นาย ทหาร คุม คุม โพร พล มา รูป ร้าง คล้าย จีน ซก ไป จึง ร้อง ทาม ว่า
นาย ทหาร ที่ มา นี้ เป็น บุตร ของ จีน ซก ไป แม่ ทพ ฤ จีน ทวยเงก ตอบ ว่า
เจ้า รับ ถี ชือ เวา แล้ว จึง ยอม สวาท กิด ก็ เสีย โขย ถี จึง จะ รอด ชี วิกร ถี
จีน สู้ รบ คง ตาย เคียว นี้ ถิตลุดึงเง ไต้ พึ่ง ก็ โกรธ ก็ ขยับ มา ทรง เข้า สู้
รบ จีน ทวยเงก ขยับ มา เข้า ไป เอา ทวน แด่ง ถิตลุดึงเง เอา ได้ เหล็ก
รับ สอง นาย สู้ รบ กัน ได้ แปร เพลง จีน ทวยเงก ท้าน ทาน กำ ลัง แด่ง มี มือ
ถิตลุดึงเง มิ ได้ ก็ ขยับ มา คั้น ถิตลุดึงเง เข้า ค่าย แจ้ง ความ ให้ แม่ ทพ พึ่ง
พ้อ ทง ไต้ แจ้ง ว่า พ่าย แพ้ มา ก็ มิ ความ วิกร จึง พูท ว่า การ ศัก สงคราม
แพ้ แด่ง ชนะ เป็น คู่ กัน เรา ยก กอง ทพ มา ครั้ง นี้ ปรวด มา จะ ชั่ว
พระเจ้า ไทจง อ่อง เค้ ออก จาก ที่ ล้อม แต่ คำน ทัน ก็ ถี ไม่ แด่ง ทำ อย่าง
ไร จึง จะ ไป ถึง เมือง มก เชียง เสีย เล่า เรา จะ ต้อง ออก สู้ รบ เอง ศัก ครั้ง
พูท แด่ง คัว ถี ทวน ชัน มา คุม โพร พล ออก จาก ค่าย นาย ทหาร ทั้ง
หลาย ก็ ภา กัน ตาม แม่ ทพ ออก ไป สัน พ้อ ทง คุม ทหาร ทรง มา ไต้ จะ ถึง
ที่ รับ ถี แด่ง โพร พล เป็น บิด ชัย ขวา ทั้ง เป็น กระบวน ถิตลุดึงเง เหน
ทั้ง นั้น ก็ ขยับ มา ทรง มา ร้อง ว่า นาย ทหาร ที่ คุม โพร พล มา นี้ ชือ ไต้

แซ่โร พ่อกอง ทอม ว่าเราเป็น นายทหาร สำคัญ วิชา พระองค์ บิดาเรา
 เป็น ขวตักกกง ขุนนางผู้ใหญ่ ชื่อ พ่อเซยสวย ตัวเราชื่อ พ่อกอง เป็น แม่ทัพ
 ที่สอง ยก มาช่วยเจ้า นายของเรา เจ้าไม่รู้ จักเรา ฤๅ ฤๅ ฤๅ ยิงเง
 นาย ทหาร ฮวนไค่ ฟัง ว่า เป็น พวก แซ่พ่อ ก็ ครั้น ครวาม จึง คิด ว่าพ่อกอง
 นี้ เหน จะ เป็น หลาน ของพ่อโง่ย ผู้มีชื่อ ทวนเซิมแจง นักปราชญ์ มา ชำนาญ
 เมื่อ ครั้ง ถัดกัน ซุยเอียงเก้ ยก กองทัพ มา ปรวาม ปรวาม บั๊กฮวน ทิศเหนือ นี้
 ภายหลัง บุตร ของพ่อโง่ย ชื่อ พ่อเสง กับ ซินตง ที่ เรียก ว่า ซินซกไป นั้น
 ก็ได้ ยก กองทัพ ปรวาม ปรวาม เมืองเรา ซ่าแม่ทัพ ของ เจ้า นาย เรา ทาย
 พวก แซ่พ่อ นี้ เพลง ทวนเซิมแจง นัก ทา ที่ เปรียบไม่ได้
 จึง เรา จะ ทาม ดูว่า พ่อกอง แม่ทัพ เป็น บุตร พ่อเสง ฤๅ มิใช่ คิด แล้ว
 ก็ ทาม พ่อกอง ว่า เจ้า เป็น บุตร พ่อเสง ฤๅ พ่อกอง ทอม ว่า นั้น แล บิดา ของ
 เรา ชื่อ เสียง ปราชญ์ ทั้ง ถ้วนกัน เจ้ารู้ จักแล้ว จง ยอม สัพพัตถ์ เสีย เกิด
 จึง จะ พ้น ความ ทาย ฤๅ ฤๅ ยิงเง ทอม ว่า ชื่อ เสียงแม่ ของเจ้า ปราชญ์ อยู่
 แต่ ที่ เมือง เซียงฮวาน บัดนี้ ทก มา เมืองเรา ก็ เป้าทั้ง นั้น จะ ทำไม
 ไครก็ได้ เราไม่กลัว ดอกง วิชา ชีวิต ของเจ้าไว้ ได้ ก็ เกิด พ่อกอง
 ได้ ฟัง ก็ โกรธ ซิบ ม้า ตรงเจ้า ไป เอา ทวน แทง ฤๅ ฤๅ ยิงเง เรา ได้ เหล็ก
 บั๊ก บั๊ก สู้รบ กัน หลาก สิบ เพลง ผู้มีชื่อ เซิมแจง ว่องไว ทั้ง สอง ฝ่าย ยังไม่
 แพ้ ชนะ กัน ต่าง คน ก็ ยุค รบ จึง พุค ว่า พ่อกอง ผู้ มีชื่อ เซิมแจง หนักหนา ไม่
 มี เสมอ เหมือน จะ สบายนไว้ เวลา วัน นี้ ถ้า เป้า ตัก ตี จะ เจ้าไม่ได้ ไม่
 ถอย เจ้า คำน พ่อกอง จึง ทอม ว่าเราก็ เหมือน กัน ถ้า ซ่า เจ้าไม่ได้ เรา
 ไม่ ถอย เจ้า ค่าย พุค แล้ว ต่าง คน เข้า สู้รบ กัน อีก ได้ ทำ สิบ เพลง ก็ ไม่
 แพ้ ชนะ กัน พ่อกอง จึง คิด ว่า ทหาร คน นี้ ผู้มีชื่อ เซิมแจง หนักหนา จำ จะ
 ต้อง ลวง แทง เสี่ยง ด้วย เพลง ทวน ที่ บั๊ก บั๊ก สอนให้ จึง จะ ได้ คิด

แล้วก็แก้ง ซ้อม มี่า ล่า ทนึ ไป ด้วย อุบาย   ฤทธิคุณเง นาย ทหาร สวน เตน
 พ้อทง ซ้อม มี่า ทนึ   ก็แก้ง ว่า เตน กล อุบาย   จึง ทวีระ แล้ง ร้อง ว่า พ้อทง
 เวน รู้ อยู่ คุชก   ว่า บู้ แล้ง บิศา ของ เจ้า เพลง ทวน พ้อ ทนึ ก็   ที่ จะ มา ทลออก
 เวน นั้น ไม่ ได้   เวน ไม่ ได้ ตาม ไป จะ ทำ ไม่ กับ ใคร   ถ้า ขำ นานู เพลง อวู
 ก็ สู้รบ กัน ซึ่ง หน้า จน ถึง แพ้ แล้ง จน   จึง จะ เรียก ว่า ฝีมื อ เข้ม แฉง พ้อทง
 เตน นาย ทหาร สวน รู้ เล้ ทล ไม่ ได้ ตาม   จึง ซ้อม มี่า กลับ เข้า สู้รบ กับ ก็
 ทลอยู่ เตน อีก ตล่าย สิบ เพลง   จน เวน เตน คำ ไม่ เตน หน้า กัน   ต่าง คน
 หยุค รบ   ฤทธิคุณเง จึง คุม ทหาร กลับ เข้า ค่าน   พ้อทง ก็ ยก ทหาร กลับ
 เข้า ค่าย   นาย ทหาร ทั้ง ปวง จึง พูท ว่า   วัน นี้ ท่าน แม่ ทพิ สู้รบ นาย
 ทหาร สวน จน ยิง คำ   ก็ เขา ไชย จน เตน ยัง ไม่ ได้   นาย ทหาร สวน ฝีมื อ
 เข้ม แฉง นี้   จะ คีท อ่น ประการ ไท คี   เทียถาก็ มี จึง พูท แก่ พ้อทง ว่า
 ผู้ วัทนร ค่าน แปะ เถลียง กวน นี้   ฝีมื อ เข้ม แฉง   ทั้ง สัก คีท ทนึ ทาง อยู่ คัง นี้
 ทำ ไม่ จึง จะ ไป ถึง เเม็ง มก เถียง สิบ ได้   พ้อทง ว่า จะ ทำ อย่าง ไว ได้   เวน
 พ้อทง นี้ ยก ออก ไป สู้รบ อีก อีก คีท ครัง ทนึ   จึง ค่อย คีท อ่น การ ค่อย ไป พูท
 แล้ง   ต่าง คน ก็ ไป เตน   •   จะ

๑ ครัน รุ่ง ชัน เข้า ฤทธิคุณเง คุม ทหาร ออก ราว ค่าน มา สวน รบ พ้อทง
 ก็ ไพร พล ออก ไป สู้รบ ไม่ แพ้ จน เตน   แต่ พ้อทง รบ ซ้อม เขียว อยู่ ถึง สาม
 วัน ก็ เขา ไชย จน เตน ไม่ ได้   ครัน รุ่ง ชัน วัน ที่ สี่ พ้อทง แม่ ทพิ กับ นาย ทหาร
 ทั้ง ปวง   พร้อม กัน นี้ ประการ ราชการ อยู่ ที่ ใน ค่าย   พ้อทง คีท ทฤก
 ครอง การ ไม่ ทลออก   คีท รัชใจ ไม่ สบาย ม่อย ทลไป   เตน เตน ว่า มี
 นาย ทหาร แต้ สอง คน รูป ร้าง ลักษณะ คี   เตน ทรง เข้า มา ใน ค่าย ถึง หน้า
 พ้อทง   แล้ง ก็ ร้อง ให้ ร่ำ ไร คำ ว่า   บุทท ทนึ   เตน นี้ ไม่ มี ฤทธิ
 ค่อย บู้ แล้ง บิศา ยั้ง เตน   บู้ แล้ง บิศา เพรว คน คีท ร่ำ ขำ นาน แล้ง   จึง

เปิด เผย เสีย ใจ ไม่ คิด แก่ แค้น   มารดา เจ้า คำ ว่า ห้าม ปองาม ไม่ ให้ มา
 ก็ ไม่ พัง   จีน จะ อวด อ่าง ว่า ผู้ มี ชื่อ แซ่ มั่ง แสง   จะ ช่วย ปราบ ปราบ พวก
 ชู้ ขวนหา ความ ชอบ ท่อ แค้น ก็นไป ทำ ไหม   ชู้ ทง ใจ พัง ก็ ตก ใจ   จึง
 ถาม ว่า ท่าน ทั้ง สอง มา แต้ ไท่น   ทำ ไหม จึง พู กว่า ชื่อนี้ เจ้า   นาย ทหาร
 แต้ ทั้ง สอง ก็ ทบ ว่า เจ้า จำ เรา ไม่ ได้ ฤ   เรา คือ บู่ ของ เจ้า ชู้ พ่อ ใจ
 คน นั้น บิดา ของ เจ้า ชู้ พ่อ เสง   บู่ แล บิดา ของ เจ้า ตาม เพราะ คน คิด ว่า
 นำ เสีย ขาย ชู้ วิศว ทนิก หนา   ไม่ มี ผู้ ไก่ ช่วย แก่ แค้น ทบ แต้   เรา มี
 ความ พยายาม นึก   จึง ตาม มา บอ กให้ เจ้า รู้   เจ้า จึง คิด แก่ แค้น แทน
 บู่ แล บิดา เสีย ใจ ใจ   เรา จึง จะ ไม่ มี ห่วง ท่อ ไป   พ่อ ทง ใจ พัง ก็ ระวัง ใจ
 พู กว่า ท่าน ทั้ง สอง เป็น บู่ แล บิดา จำ เจริญ คอก ฤ   การ เจริญ นี้ จำ เจ้า
 คิด จะ แก่ แค้น ทบ แต้ อยู่ ทุก วัน   ถาม มารดา แล เทีย กากิม ก็ ยัง ไม่
 ไม่ บอ ก   จำ เจ้า ไม่ รู้ จัก ผู้ ที่ ทำ ว่า ย ท่าน จึง ไก่ กว อยู่   บิด นี้ บู่
 แล บิดา มา ก็ ดี แล   จึง บอ กให้ จำ เจ้า ทราบ เจริญ   ผู้ ที่ ทำ ว่า ย นั้น
 แต้ ไร ชู้ ไก่   จำ เจ้า จะ ไก่ ไป แก่ แค้น ทบ แต้ บู่ แล บิดา เสีย ก่อน   ภาย
 ทลิ่ง จึง ยก กอง ทศ ไป ช่วย พระ เจ้า ไทจง ช้อง เก้ ออก จาก ที่ ล้อม   พ่อ ใจ
 จึง พู กว่า   พ่อ ทง ผู้ เป็น ทล่าน เจ้า มี จิตร คิด จะ แก่ แค้น แทน บู่ แล บิดา
 ก็ ดี แล   เจ้า จึง ถาม เทีย กากิม ดู เจริญ ก็ คง รู้ จะ แจ้ง   พ่อ เสง จึง พู กว่า
 พ่อ ทง ผู้ บุกร เจ้า คิด จะ ช่วย พระ เจ้า ไทจง ช้อง เก้ ส่นอง คน เจ้า นั้น   ชอบ แล
 แต้ นาย ทหาร ชวน ผู้ วิชา ท่าน แต้ แต้ ยง กวน นี้ ผู้ มี ชื่อ แซ่ มั่ง แสง นึก   ถ้า จะ
 เอา ไชย ชนะ บิดา จะ เขียน รูป อารุ ให้ ไว้   เจ้า ตก ใจ ของ ดู เจริญ   พู ก
 แล ก็ ส่ง กระจก วาด เป็น รูป เท้า ทัด ใจ ไก่   พ่อ ทง คำ นี้ ใจ ก็ ลืม เสีย
 ไว้   ชู้ ทง พ่อ ใจ กับ พ่อ เสง ก็ ขาย ไป   พ่อ ทง ตก ใจ ตัน ล้อม ตก ใจ ไม่ เหน

www.scribd.com

บัญชีบิณฑกักร้างว่าฉัน จึงคิดว่าบัญชีบิณฑกักร้างของเรามา. ฉันฉัน จะให้
 แก่แก่คน ทอขม แทน เหตุไฉน จึงไม่บอกตัวผู้ที่ทำร้าย สั่งให้ตามโทษ
 กากิม จำเรา จะอ้อนวอนถามคุณให้รู้จักตัวเสียในเดี๋ยวนี้ คิดแล้วก็สั่ง
 นายทหาร ทั้ง ปวงให้กลับไปอยู่ที่ อยู่เสียก่อน จึงให้คนใช้ ไปเชิญเทียบ
 กากิม มา แล้วร้องไห้แจ้ง ความว่า ข้าพเจ้านั่ง ตกใจ ทรง การ ที่ จะ สู้
 รบฆ่าศึก ไม่สบายใจ ก็ม่อขอลบไป ฉัน เสนอ ว่า บัญชี บิณฑกักร้าง
 พเจ้า มา บอก ว่า มีใจ เจ็บ แค้น ยิ่ง นึก จะให้ข้าพเจ้า ช่วยแก้แค้นให้จง
 ได้. ข้าพเจ้า จึง ถาม ว่า คุณ สาเหตุ นั้น ผู้ใด อยู่ที่ ไหน จะให้แก้แค้น
 บัญชี บิณฑกักร้าง ไม่ บอก สั่งให้ตามท่าน ก็คง จะ แจง ขอ เชิญ ท่าน บอก
 เล่าให้ข้าพเจ้า ทราบ เกิด เทียบกากิมได้ ฟัง จึง พูกว่า บัญชี บิณฑกักร้าง
 เจ้า ตาย ไป แล้ว ยัง ผูกใจ เจ็บ อยู่ จึง มา บอก ให้ บุรุษ ช่วยแก้แค้น ก็ ควร
 ที่ จะ มีใจ เจ็บ ร้อน ด้วย บัญชี บิณฑกักร้าง แต่ คุณ แปะ เหลียง กวน ยัง ตี ทัก เข้า ไป
 ไม่ได้. ทำอย่างไร เจ้า นาย เรา จึง จะ พ้น เนื้อ มือ ฆ่าศึก การ เรื่อง นี้
 สำคัญ นึก เจ้า จึง ตกใจ ทรง เสาใจ ขน ขนระ แก่ นาย ทหาร ขวน เสีย ก่อน เกิด
 ไป ถึง เมือง มก เชียงเสียบ แล้ว ทำ จึง จะ บอก ให้ เจ้า รู้ เย้า วิดก ไป เลย พื่อ
 ทง ทอบ ว่า ผ่าน พุด เช่น นั้น ไม่ได้ บัญชี บิณฑกักร้าง ของ ข้าพเจ้า มีความ โกรธ
 มาก นึก เมื่อ จะ ไป บอก ไว้ ว่า ถ้า ท่าน ทำ ไม่ ชี้ แจง ให้ ข้าพเจ้า ทราบ
 ก็ จะ ไป พื่อ ท่อ พระ ขา ยม ให้ มา จับ ตัว ท่าน ไป เป็น พยาน เทียบกากิมได้ ฟัง
 ก็ ตกใจ สำคัญ ว่า รจริง. จึง พูกว่า พี่ น้อง ทั้ง สอง อย่า ไป พื่อ ท่อ ยม พยาล
 ให้ จับ ตัว เรา ไป เลย เรา จะ บอก เล่า แก่ พื่อ ท่อ ผู้ หูดาน แล้ว พื่อ ท่อ ได้
 ฟัง ก็ ยินดี จึง ถาม ว่า เหตุ ผล อย่างไร เทียบกากิม สัก คน ใช้ ให้ ไป คอย
 ห่อ เหล็ด แหกลม ที่ ใส่ ปลาย ลูก เกาทัณฑ์ มา แล้ว ก็ ร้อง ให้ ส่ง ห่อ นั้น ให้
 พื่อ ท่อ ๆ รีบ มา แก่ คุณ เสนอ ห่อ เหล็ด แหกลม ที่ ใส่ ปลาย ลูก เกาทัณฑ์

วัยเจ็ดอัน จึงถาม ว่าคือเหตุผลอะไรเป็น ประการ ไท เทียมกามิ มอก ว่า
 บิดาของเจ้า นั้น ตาม ด้วยเหล็ก แผลม ปลาย เกาทัณฑ์นั้น บู่ของ เจ้า ตาม
 ทวน ขอ พ้องทงไค่ พั้ง ก็ ร้อง ไค่ ถามว่าผู้ที่ยัง บิดาข้าพเจ้า ด้วย
 เกาทัณฑ์ แล เอา ทวน ขอ เกี้ยว บู่ข้าพเจ้า นั้น อยู่ที่ไหน เทียมกามิ ว่าที่
 ฆ่า บู่ แล บิดา เจ้า ตาม นั้น ชื่อ ไชวเตงซง เป็น ขุนนาง นาย ทหาร วิชา พระ
 ธงก บัด นี้ ก็ ตั้ง ถัดม อยู่ใน เมือง มก เชียงเลียบ พ้องทงไค่ พั้ง จึง พุด ว่า
 บู่ แล บิดา ของ ข้าพเจ้า กับ ไชวเตงซง ก็ ทำ ราชการ อยู่ เจ้า นาย เดียว กัน เหตุ
 ไฉน ไชวเตงซง จึง ไค่ ทำ การ เช่น นี้ นำ สง โสย นัก เทียมกามิ ว่า เขา จะ เล่า
 ไค่ พั้ง • เดิม ที่ ชัยเชียงเค้ เป็น ไทญ ใน แผ่นดิน ทรง ราชสมบัติ ไม่ เป็น
 ยุติธรรม บ้าน เมือง เกิด ราษฎร ผู้ ที่มี ฝีมือ เข้ม แขง ต่าง คน ก็ ตั้ง ทัพ
 ขึ้น เป็น ไทญ ไชวเตงซง นั้น สามีภักดี อยู่ กับ ไทว เกียนเทก ณ เมือง เมงจิว
 ไทว เกียนเทก ตั้ง ทัพ ขึ้น เป็น แขนง ถัดลง แล้วยัง ยก กอง ทัพ เกี้ยว ปรวม
 ปรวม ทัพ เมือง ต่าง ๆ เลี้ย ทัพ ครั้ง มา ช่วย เสด็จ สิบวง กอง ทัพ พระ เจ้า ทั้ง
 ไค่ ไจ้ ทัพ ไค่ ไชวเตงซง นั้น ไป ตั้ง ชอง สุม วิ พล ไค่ มาก ยก มา ตี แวง
 ห้อย บัด ใน ขณะ นั้น พ้อง ใจ บู่ของ เจ้า เป็น ผู้ สำร่ง ราชการ อยู่ ที่ เมือง ห้อย บัด
 ไทว เกียนเทก กับ ไชวเตงซง ยก กอง ทัพ มา ตี เมือง ห้อย บัด บู่ของ เจ้า ช่วย
 ผู้ วิชา เมือง ทำศึก ยก ออก ช่วย ไชวเตงซง จึง ถัดม บู่เจ้าไว้ แล้วยัง
 เอา ทวน ขอ เกี้ยว บู่เจ้า ตาม ใน ที่รบ ครั้น ภาย หลัง ไชวเตงซง แต่ง อุบาย
 พ้อง ลง พ้อง เสด็จ บิดา เจ้า ไป ถึง แม่ น้ำ โอวนี ต่อ แล้วยัง ตั้ง ถัดม ไว้ ไชว
 เตงซง จึง ระวัง มิ ไร เกาทัณฑ์ ไป ถึง วัยเจ็ด ลูก ลูก บิดา เจ้า ตาม ทำ จึง เกี้ยว
 เอา เหล็ก แผลม ปลาย ลูก เกาทัณฑ์ เกาทัณฑ์ ห้อย ไว้ ปรารถนา จะ ไค่ ทุ จะ ไค่
 คิด แก่ แผ่น แขน บู่ แล บิดา ครั้น สืบ มา ไชวเตงซง เจ้า สามีภักดี ต่อ แผ่น
 ดิน ถึง ครั้น เขา จะ ยก เล่า ไค่ พั้ง เจ้า ก็ เห็น ว่า ยัง เกิด เล็ก อยู่ บัด นี้ เจ้า

ใหญ่ใหญ่โตขึ้น ควร จะแก้แค้น แทนปู่ แล บิดา ได้ แล้ว แต่ ไชยวงศ์
 ของเขา เป็น ถึง ถึง กักตวง ชุมนาง ผู้ใหญ่ เจ้า จะ คิด ทวง สิ่งใด ก็ ตก ถูก ของ
 กุ๊ก ก็ ตี ฟ้อง ทวง แกร่ง ความ ดี ถิ่น ตรี นั้น ก็ โกรธ ไชยวงศ์ ของ ยี่ง นึก จึง
 พุท ว่า ข้าพเจ้า จะ ชำ ไชยวงศ์ ของ แก่ แค้น แทน ปู่ แล บิดา ได้ จึง ได้ พระ
 เจ้า โทง ยี่ง มั่น เค็ม ทัก ก็ สบาย เป็น พี่ น้อง กับ บิดา ข้าพเจ้า ปู่ แล
 บิดา ของ ข้าพเจ้า มีความ ชอบ สืบ ๆ มา ถึง สาม ชั่ว ช่วย ท่าน บำรุง จน
 ไท่ วา สวม บัก การ งาน สิ่งใด ก็ ทวง ทวง อยู่ใน พระ โทง สั้น เหตุ โฉน
 จึง เขา คู่ พยาบาท ของ ปู่ แล บิดา ข้าพเจ้า มา ชุบ เลี้ยง ทั้ง แกร่ง ให้ เป็น ชุ
 นาง ผู้ใหญ่ ข้อ นี้ ไม่ ควร ถ้า ข้าพเจ้า ชำ ไชยวงศ์ ของ แก่ แค้น ไม่ ได้ ก็
 สบาย ไม่ ขอบ อยู่ เป็น คดี สืบ ไป

๐ ขณะ นั้น กอง ล่า นื่อง มา ถึง พวก ทหาร จึง เข้า ไป แกร่ง แก่ ฟ้อง
 แม่ ทพิ ว่า ไชยกลิน ไชยวงศ์ คุณ เสี่ยง ผัว ถึง แล้ว ฟ้อง ทัก ถึง พยาบาท
 คน กุ่ม ชุบ ในใจ ครั้น ไค่ ฟัง ทหาร ออก ชื่อ ไชยกลิน ไชยวงศ์ บุตร ไชยวงศ์
 ของ ก็ มีความ โกรธ คิด จะ แก่ แค้น ไชยวงศ์ ของ ให้ จึง ได้ จึง สั่ง ทหาร
 ให้ จับ ไชยกลิน ไชยวงศ์ สอง คน พี่ น้อง มัด มือ ไขว่ หลัง เข้า มา ใน ค่าย
 ทหาร ก็ ไป จับ เข้า มา ตาม สั่ง ไชยกลิน ไชยวงศ์ คำนับ ฟ้อง ทัก แม่ ทพิ แล้ว
 พุท ว่า ท่าน ใช้ ให้ ข้าพเจ้า สอง คน พี่ น้อง คุณ ล่า นื่อง ข้าพเจ้า ก็ เร่ง
 รัค จัก เสี่ยง อาทวน มา ส่ง ให้ ท่าน การ มิ ได้ ผิด พดั่ง สิ่ง ไค เหตุ โฉน ท่าน
 แม่ ทพิ ให้ จับ ข้าพเจ้า สอง คน พี่ น้อง มัด เข้า มา ครั้ง นี้ ฟ้อง ไค่ ฟัง ไม่ อา
 พุท ความ พยาบาท ชุบ นึก ตก ถูก ของ ทา ข้อ ผิด สิ่งใด ก็ มิ มี ไม่ รู้ ที่
 จะ ไค่ ทอบ ประการ ไค่ จึง พุท แก่ ไช ว่า เรา ยก กอง ทพิ มา ถึง ทลาย วัน
 แล้ว ไค่ สืบ กับ ชำ คิด เป็น หลาย ครั้ง กอง ล่า นื่อง ฟัง มา ถึง วัน นี้
 เกิด อวสาน นعيم นึก แต่ ครั้ง นี้ เรา จะ ยก โทง ไว้ ให้ เจ้า ทพิ สภา ทำ ราช กัาร

แก้ตัว จงคุยโพ่ พลไป สู้รบ กับ นาย ทหาร ฮวน ผู้ รักษา ท่าน ประเทสียง
 กวน ถ้าได้ ไชยชนะ มา ก็ แล้วยไป แม้น ปรไปไชย กลับ มา เรา จะ ชำ
 เสียบ ควัน สังกั้น นั้น แล้วยก็ได้ แก้ว มีค สอง คน ที่ นอง ออก ไชยกลิน
 ไชยทรง รวยคำ แม่ทัพ สังก คำนิย ลา ออก มา นอก ค่าย ไชยทรง จึง ถาม
 ไชยกลิน ผู้พี่ว่า เรา มีใคร มีผิด ประการใด เหตุ ไฉน พ่อทอง แม่ทัพ ไกรช
 แค้น นึก คง จะ มีสาเหตุ ในใจ สัก อย่าง หนึ่ง ครั้น จะ มา ฟ้น โดย ชึ่ง หน้า
 ก็ไม่ อาร ด้วย เรา ไม่มี ข้อผิด จึง แกล้ง ยังกับ ได้ ฟ้น กับ ข้าพเจ้า ไป สู้รบ
 กับ นาย ทหาร ฮวน ข้าพเจ้า ทราบ ชำ ว่า นาย ทหาร ฮวน นั้น มีมือ เข็ม แขนง
 นึก แต่ พ่อทอง เปน แม่ทัพ ยัง เติม ขี้ใจ๋ เรา ฤา จะ สู้รบ เอา ไชยชนะ
 ใต้ ถ้า พ่าย แพ้ เขา มา เรา พี่น้อง จะ นิภา กัน ทาย เสียดๆ ไชยกลิน ได้
 ฟัง จึง ร้อง ได้ พธาง พุก ว่า เจ้าคุณ ศรี หน้า พ่อทอง แม่ทัพ ไม่ ออก ฤา พี่
 มิใช่ ไรเงดา แต่ เตน ศรี หน้า ก็ ย่อม รั ว่า พ่อทอง มีใจ เรียบ แค้น เรา นึก
 แทช จะ ร้อง ได้ ภอ มา มา ถึง ก็ไม่ ถาม ว่า เสียบ ยอาหาร มาก น้อย เท่าไร สังก
 ใต้ ทหาร จับ เรา สอง คน พี่น้อง มีค แล้วย จะ เอา ตัว ไป ชำ เสียบ แก้ว แค้น
 แทช ผู้ แด บิดา เขา แต่ เรา ไม่ ผิด ประการใด เกรง ความ กระทบ
 ตี เกียม จึง แกล้ง พุก พช เซียน ไซ้ ให้ เรา ไป สู้รบ กับ นาย ทหาร ฮวน มี
 ไชยชนะ ก็ แล้วยไป ถ้า พ่าย แพ้ กลับ มา จะ ชำ เสียบ ซึ่ง การ เปน เช่น
 นี้ จะ ทำ อย่าง ไร ได้ ด้วย ทหาร แล โพ่ พล ทั้ง ปวง อยู่ใน เนื่อ มือ เขา แม้น
 เรา จะ ชัด ขึ้น ก็ คง ทาย ไม่รู้ ที่ ระ อุด ประการใด ที่ มีความ วิศก นึก
 ไชยทรง ว่า พี่ ธง่า วิศก เรา ไป สู้รบ กับ นาย ทหาร ฮวน กุดถน ถ้า มิใช่ เชนะ
 ก็ แล้วยไป แม้น พ่าย แพ้ กลับ มา ถึง พ่อทอง แม่ทัพ จะ พาด ไกรช ให้ ชำ
 ฟ้น พี่ ก็ ย่า ถัดๆ เรา สอง คน พี่น้อง ช่วย กัน ถั่ง เลียง ว่า การ ตัก
 สร ความ แพ้ แล ชนะ เปน คู่ กัน เรา มีใคร ผิด ประการใด จะ ทำ ไร เรา ได้ ไชย

ทลันว่าเจ้าพวกก็ถูกตั้ง อยู่ แต่พี่กลัวว่าเราจะไม่เชื่อฟัง ถ้าตั้ง
 นั้นเจ้าจงอยู่ที่หน้าค่ายก่อน พี่จะไปชวนผู้รักษาค่าย ออกสู้รบ คู่ฝีมือ
 ศักดิ์คงนี้เอง พวกแล้ว ก็คือ ขวัญขันม้าทรงไป ยิงหน้าค่าย แปะเหล็กยิงถวน

๑ ฝ่ายพ่อทองคงไว้ให้โชวคลินไชยทอง สองคนพี่น้องไป สู้รบกับนาย
 ทหารชวนแล้ว จึงบอกแก่เทียตาก็มีว่า บิดาข้าพเจ้าตั้งไว้เมื่อในขณะ
 นั้น ข้าพเจ้าลืม บอกแก่ท่าน ด้วยกำลังโหด บัดนี้ ข้าพเจ้าคิดขึ้นได้ บิดา
 เขียนรูปเงาทัศนทให้ไว้แล้ว บอกว่าถ้าจะเอาไชยชนะ แก่ผู้รักษาค่าย
 แปะเหล็กยิงถวน ก็ให้รูปเงาทัศนทโกที่ในกระตาคจึงจะมีไชยชนะ
 ข้าพเจ้ารับเอา กระตาครูปเงาทัศนทให้ไว้ในมือเสื้อ บัดนี้บิดาของข้า
 พเจ้าก็ตายไป พวกแล้วค้นดูในมือเสื้อได้กระตาคจริงเหมือนนั้น จึง
 เอามาคล้อยดูเห็นเป็นรูปเงาทัศนทโกเล็ก ๆ เทียตาก็เห็นดังนั้นก็
 อึ้งรวบใจ พ่อทองจึงถามว่าเหตุผลเป็นอย่างไร บิดาข้าพเจ้าจึงเขียน
 รูปเงาทัศนทให้ไว้ เทียตาก็ตอบว่า ฮาวุธอย่างนี้ ปลาดอก อยู่บิดา
 เจ้าให้ไว้ก็ใช้การได้ แต่ก่อน ๆ ทาได้เคยเหมือนกันกับบิดาเจ้าเคย
 ใช้ฮาวุธสิ่งนี้อยู่ ทาจะตกของดูก่อน พวกแล้วก็นั่งตกของ อยู่
 ควบหนึ่งจึงลักดูขึ้นได้ บอกพ่อทองว่าทานักได้แล้ว เดิมทีบิดาเจ้า
 เคยใช้เงาทัศนทโกเล็ก ๆ เช่นนี้ เห็นไว้ในเสื้อกระวาที่นำออก มัน
 สู้รบกับนายทหารผู้ใด ที่มีฝีมือเข้มแข็งเอาไชยชนะไม่ได้ บิดา
 เจ้าจึงเอาเงาทัศนทโกที่นำออกยิงไป ครั้งใด ก็ถูกนายทหารผู้นั้น คาย
 เอาไชยชนะได้ทุกครั้ง คือเงาทัศนทโกนี้เอง พ่อทองเห็นว่าเป็นเจ้าเอาไชย
 ชนะแก่ผู้รักษาค่าย แปะเหล็กยิงถวนไม่ได้ จึงมาบอกให้ พ่อทองได้ฟังก็
 เห็นด้วย จึงพูดว่า ข้าพเจ้าไม่เคยใช้ จะทำประการใดที่ เทียตาก็มี
 ว่าแต่ก่อนบิดาเจ้าได้ฝึกสอนให้ท่านบ่เคย ๆ คิดดูก็ยังมีได้อยู่บ้าง

คา จะฝึกหัดให้ น้อยทั้งสั่ง ทหาร ทวีรูป เคาทัณฑ์ใด เล็ด ๆ เคาใน
กระตาด เหมือน กัน กับ แขน ที่เขียนไว้ นั้น ครั้น ทหาร ทำมาได้แล้ว เทียบ
ตากิม ก็ฝึก สอน ให้พ่อทง ยิง เคาทัณฑ์

ระ

๑ ฝ่าย ไชวหลิน ชัย ม้า ทรง ไป ถึง หน้า ค่าย

ชวณ เอก รบ ฝึกดุษยิงเน แ้ง ความ ก็แบ่ง ทวี ดิช ไล่ ชัย ม้า
ชวณ ออก จาก ค่าย ทรง มา ไชวหลิน ชัย ม้า เข้าสู้รบ กับ ฝึกดุษยิงเน ได้ หัว เพลง
ไชวหลิน ทาน ผู้มีธ แล กำลึง ฝึกดุษยิงเน ไม่ ไ้ ด้ ชัย ม้า นั้น ภา เวลา เขียน
คำ ฝึกดุษยิงเน จึง ชัย ทหาร กลับ เข้า ค่าย

ระ

๑ ไชวหลิน ชัย ม้า ทรง เข้า ค่าย

แจ้ง ความ แก่ พ่อทง แม่ทัพ ว่า นาย
ทหาร ชวณ คน นี้ ผู้มีธ เข็ม แขนง นัก ข้าพเจ้า ไป รบ ผู้มีธ นาย ทหาร ชวณ
ไม่ได้ จึง ทิ้ง กลับ มา ท่าน จง ยก โทษ ข้าพเจ้า ไว้ คัก ครั้ง ครั้ง เกิด พ่อทง
ได้ ฟัง ก็ โกรธ ยิ่ง นัก คิด จะ พลาด ขว้า ไชวหลิน เสีย จึง พูกว่า ทั้ง แม่ทัพ
เรา ชวณ กอง ทักษ มา ถึง ค่าย แปะ เหยียด กวณ ได้ สู้รบ กัน หลาย คน ก็ ไม่ เคย
ปราไชช เจ้า ยก ออก ไป สู้รบ ครั้ง ครั้ง ก็ พ่าย แพ้ กลับ มา ทำให้ อัย
ชาย ชาย หน้า แก่ พวก ชวณ พุค แล้ว ก็ สั่ง ให้ ทหาร เอา ทวี ไชวหลิน ไป คัก
คี่ สะ เสีย ทหาร ก็ คัก กัน เข้า ไป จับ ทวี ไชวหลิน คุม ออก มา นอก ค่าย
ไชวทง เชน ทั้ง นั้น ก็ ตกใจ จึง เข้า ไป ใน ค่าย คำนับ พ่อทง แม่ทัพ แล้ว พูคว
ว่า ไชวหลิน ผู้ ชาย ข้าพเจ้า ยก ออก รบ โดย สุจริต ไม่ คัก ย่อ ธ้อ ต่อ
ฆ่า คัก การ ซึ่ง แพ้ แล ชวณ เชน อกรรมคา จะ ทำ อย่างไร ได้ ท่าน จง ยก
โทษ ไชวหลิน ผู้ ชาย ข้าพเจ้า ไว้ คัก ครั้ง ครั้ง เกิด พ่อทง ได้ ฟัง ก็ โกรธ จึง
พูคว่า กวณ คัก สง ความ นี้ สำคัญ นัก ถ้า มี ไชยชวณ มา ก็ ต้อง ปูน บำ เสน็จ
รางวัล ถ้า ปราไชช พ่าย แพ้ กลับ มา ต้อง ฆ่า พัน เสีย ความ อาญา คัก เจ้า
ยัง บังอาจ มา ขอโทษ อีก ๆ พวก ทหาร จง จับ ไชวทง คี่ เสีย คี่ สิบ ที่ ทหาร

ก็เข้า เจ็บไข้ ทรง รุก ดอง ต้มตามคำ แม่ ทักษิณี ไชวหง ถูก ตี เจ็บ ปวด โล
 ทิด โทส นัง ร้องไห้ อยู่ ทหาร ก็ คุม ทัว ไชวหง ลิน ไป ตัก ตีสระ แล้ว เขา ตี สระ
 กลับ เข้า มา ใน ค่าย ให้ พ้อทง แม่ ทักษิณี ไชวหง เหน้ ตี สระ ไชวหง นั้ ผู้ พี้ ก็ ร้อง
 ให้ ร่ำ ไร ไม่ รู้ ที่ จะ คิด ประการ ไค กลับ มา ค่าย ที่ ภาค ของ ทัว ตก
 ทรง ว่า เรา จะ อยู่ ก่อ ไป พ้อทง คง จะ ชำ เสี้ย เป็น แน่ ต้อง หนี เขา คัว
 รอก ก่อ น เด็ก คิด แล้ว ก็ เก็บ รวบ รวม ทพย สิ่ง ของ ภาค กำลัง เขา ไป ได้
 ครั้น เวลา คึก สงัด พวก ทหาร นอน หลับ ไชวหง เหน้ ได้ ที่ หนี ออก อาก
 ค่าย รีบ ไป ๖

๑ ฝ่าย พ้อทง ไค เหน้ ตี สระ ไชวหง นั้ จึง พุค แก่ เที้ย กากิม ว่า ข้าพเจ้า
 ชำ ไชวหง นั้ เสี้ย ได้ ค้อย คลาย โกรธ ลง หนี อยู่ หนึ่ง ถ้า ชำ ไชวหง เหน้
 แก่ แค้น แทน บู้ แล บิดา ไค เวลา ไค จึง จะ ทาย โกรธ เมื่อ นั้ พุค แล
 ก็ หนี หัก เภา ทิน ทา ไค ใน เวลา กลาง คึน ๖

๑ ครั้น รุ่ง ชัน เวลา เข้า ทหาร เข้า มา แจ้ง แก่ แม่ ทักษิณี ว่า ไชวหง เก็บ รวบ รวม
 สิ่ง ของ หนี ไป แล เวลา คึน นั้ แล พ้อทง ไค พัง จึง พุค ว่า ไชวหง หนี ไป
 ได้ ก็ ชั่ง เด็ก แล ก็ หัก บึง เภา ทิน ทา ไค ลึบ ไป ไค สาม วัน ก็ ขำ นั้ ขำ นานู
 แม่ นั้ ชำ ว่อง ไร ยิง ไป ที่ ไค ถมิ ได้ หนี เที้ย กากิม มี ความ ยิน คึ ยิง หนี
 จึง พุค แก่ พ้อทง ว่า ๖ มี เภา ทิน ทา ไค ทำ นั้ ว่อง ไร แม่ นั้ ย่า ตี แล จะ
 นอน ใจ อยู่ ทำ ไม เวลา รุ่ง นั้ จึง ยก กอง ทพย ไป ชวน นาย ทหาร พวก ชวน
 รับ เขา ไชย ชนะ เสี้ย ให้ ไค จะ ไค ยก กอง ทพย ไป หนี ชวน มก เข็ย เสี้ย ไค
 เว้ พ้อทง ไค พัง ก็ เหน้ ชอบ คัว ๖

๑ ครั้น รุ่ง ชัน เข้า พ้อทง แม่ ทักษิณี ก็ แต่ง ทัว เหน้ เภา ทิน ทา ไค ไว้ ที่ นำ ออก
 ถิ ทวน ชัน มี คุม ทหาร ออก จาก ค่าย เที้ย กากิม แล นาย ทหาร ทั้ง ปวง
 ก็ ตาม ไป พ้อทง แม่ ทักษิณี คุม ทหาร ทรง มา ถึง นำ ตำน จึง ร้อง ไป ว่า

แต่เราสู้รบ อยู่ ถึง สาม วัน ก็เอาไชยชนะกันไม่ได้ วันนั้น มาสู้รบให้
ถึงแพ้ผล ชนะ กัน เกิด ทหาร ชวน ไต่ ฟัง ก็ นำ เอา ช้อ ความ ไป แจ้ง แก่ ผู้
รักษา ท่าน . ก็ ดลยั้ง เนง รู้ ว่า แม่ทัพ เมือง เชียงฮาน มา ชวนรบ ก็ แต่ง
ตัว คือ ไต่ เหล็ก ชัน ม้า คุม ทหาร ออก จาก ท่าน ทิ้ง มา พ้อทง เหน้ ธิลลย
งั้นเง จ้ง พุท ว่า นาย ทหาร ชวน จะ มา ท้า ท้า ทาย ฤ พุท แล้ว ชัย ม้า ทรง
เข้าไป เอา ทวน แทง ธิลลย งั้นเง ก็ สู้รบ ท่าน ทาน ไต่ สี่สิบ เพลง มี ไต่
แพ้ชนะ กัน พ้อทง แดล้ง ทำ แพ้ ชัก ม้า หนี ธิลลย งั้นเง สำคัญ ว่า พ้อทง
จะใช้ กัด กระทบน เพลง ทวน ก็ ชัก ม้า อยุ่ไว้ ไม่ ไต่ ตาม จ้ง ร้อง ว่า พ้อทง
แม่ทัพ เจ้า จะ พ้อ ให้ เรา ไต่ ฤ เรา รู้ อยู่ เคย ว่า เพลง ทวน หลอด ตรง ของ เจ้า ที่
นุกิ เรา ไม่ คิค ตาม จะ ทำ ไม่ ไต่ ถ้า มี มื่อ จี จิง แล้ง เร มา สู้รบ กัน ด้วย
เพลง ฮาวู โคย สุจริ ท ศักิ สาม ร้อย เพลง . ที่ ว่า ผู้ ไค จะ มี มื่อ เจ้ม แง
กว่ากัน พ้อทง ชัย ม้า ลา ธิลลย ไป พลาง มี มื่อ หนึ่ง ซัก เกาทัณฑ์ ไค ออก
ถึไว้ เหน้ ธิลลย งั้นเง ไม่ ไต่ ตาม ม้า หุค ม้า อยุ่ ธิ ชัก ม้า หนี ถลย
มา ทรง หน้า ธิลลย งั้นเง แล้ง นึก ใน ใจ ว่า เกาทัณฑ์ ไค นี้ บิคา ไค มา
บอก ให้ ขั้ว เจ้า จะ ยิง ไป ขย ไค ถูก ทรง หน้า ออก นาย ทหาร ชวน เกิด นึก
แล้ง ก็ ยิง เกาทัณฑ์ ไค ไป ถูก หน้า ออก ธิลลย งั้นเง ตาย พ้อทง จ้ง ร้อง บอก
ไค ธิลลย ถากิม ยก กองทัพ มา ช่วย ติ หัก เอา ท่าน เทียถากิม ก็ คุม ทหาร ทรง
เข้า ช่วย พ้อทง ที่ ท่าน แปะ เหลียงถวน . พวก ทหาร ชวน เหน้ นาย ทาย ก็ ตก
ใจ เร รวน ไม่ เชน อัน สู้รบ กองทัพ เมือง เชียงฮาน ติ หัก ท่าน เข้า ไป ไต่ ไต่
ฆ่า พัน ทหาร ชวน ตาย บ้าง แดก หนี กระจัก กระจาย ไป บ้าง พ้อทง ที่ ท่าน
แปะ เหลียงถวน แดก แล้ง ยก กองทัพ เข้า ตั้ง อยุ่ ใน ท่าน เก็บ รวบ รวม
ทัพ พย สิ่ง ของ เสนิง ฮาหาร รัทไฟ พด อยุ่ คั้น หนึ่ง รุง ชัน เข้า ก็ ยก
กองทัพ ออก จาก ท่าน แปะ เหลียงถวน เถิน ทรง ไป ท่าน กิม หลงชวน

หนังสือ 06/05/2565

๑ ฝ่าย ดิถุยกิมเงรุษ ว่าง สูงใหญ่ หน้า ตา น้า กถัว ผู้มีชื่อแจ่มแจ้ง
 จมเขี้ยวทอน แม่ทัพ ใหญ่ให้มา อยู่ วิชา ท่าน กิมเหลงชวน เวลา วัน นั้น ดิ
 หลุยกิมเง ออก ว่า ราชการ พวก ทหาร ที่ แยก หนีไป แต่ ท่าน แปะเหลียง
 กวน ถึง ท่าน กิมเหลงชวน ก็เข้าไป แจ้ง แก่ ดิถุยกิมเง ผู้ วิชา ท่าน
 ตาม ซึ่ง ท่าน แปะเหลียง วิชา ท่าน คาย นั้น ทุก ประการ แล้ว บอกว่า บัค
 นี้ กอง ทักษ เมือง เชียงฮาน ยก บุกรุก เข้ามา เกือบ จะ ถึง ท่าน กิมเหลงชวน
 อยู่แล้ว ดิถุยกิมเง ใจ แจ้ง ความ ทั้ง นั้น ก็โกรธ จึง พูกว่า ดิถุยกิมเง
 เง ผู้ วิชา ท่าน แปะเหลียง กวน เป็น พันธ ของ เรา ผู้ มีชื่อ แจ่มแจ้ง เหตุ ไฉน
 จึง มา คอย ด้วย ผู้ มีชื่อ ทหาร แผ่นดิน ถึง นำ อีศจรวรอย ใจ หนักหนา ถ้า กอง
 ทักษ เมือง เชียงฮาน ยก มา ถึง . จะ แก่ แค้น ให้ ใจ ได้ พูกล่า แล้ว ก็ ส่ง โพร่ พง
 ให้ วิชา ว่า ที่ เจริญ เทิด ไว้ ให้ มีน คง . จะ

๑ ฝ่าย พ้อทง เคน กอง ทักษ มา ไล่ ตั้ จะ ถึง ท่าน กิมเหลงชวน ประมาณ
 ทาง หัว ลี้ ส่ง ทหาร ให้ ค้าง ค่าย มั่น คง ไว้ ครั้น รุ่ง จัน เข้า นาย ทักษ นาย
 กอง ทั้ง ปวง ก็ มา ประชุม พร้อม กัน พ้อทง แม่ทัพ จึง พูกว่า บัคนี้ เรา ยก
 กอง ทักษ ล่วง เข้า มา ถึง ท่าน ที่ สอง แล้ว ครั้น จะ ให้ ท่าน ทั้ง หลาย อาษา ไป
 สู้รบ ก็ เห็น ว่า พวก ปักชวน ผู้ มีชื่อ แจ่มแจ้ง จะ เอา ไซ้ ชูชนะ ยาก เรา จะ ต้อง
 ยกล ออก ไป สู้รบ เอง ท่าน ทั้ง หลาย จง ระวัง คุ้ม ทหาร ไว้ ให้ พร้อม
 เห็น ว่า ได้ ที่ ก็ เข้า ช่วย ตี ตลบ บอน . คง จะ ได้ ท่าน กิมเหลงชวน โดย สดวก
 นาย ทหาร ทั้ง ปวง ก็ เห็น ฝอย ค่าย ต่าง คน แ่่ง ตัว ขึ้น ม้า ก็ อารุช คุ้มม
 ไว้ พร้อม พ้อทง ไล่ เสือ เถาะ ก็ อทวน จัน ม้า คุม ทหาร แล โพร่ พล
 ออก จาก ค่าย ตรง ไป ยัง ท่าน พวก ทหาร ชวน เศษ กอง ทักษ เมือง เชียงฮาน
 ยก มา ก็ รีบ เอา ไซ้ ความ ไป แจ้ง แก่ ดิถุยกิมเง ว่า ทหาร แผ่นดิน
 ถึง ยก มา เป็น ยัน มาก เกือบ จะ ถึง ท่าน อยู่ แล้ว ดิถุยกิมเง ก็ แ่่ง

ตัวคือ จ้าวคุมไพร่ พล ออก จาก คำน พ้องทง เหน นาย ททาว ชวน รูป ร้าง สูง
 ใหญ่ หน้า ทา คุว้อคุม ททาว ออก มา ก็จับ ม้าเข้า สู้รบ ติหตุยก็มีงเงา
 จ้าวพื้น พ้องทงเอา ทวน วัล แล้ว บอก ว่า เรา ชื่อ พ้องทง แม่ทัพ ใหญ่ เจ้า
 ชื่อ ไว จง บอก มา ติหตุยก็มีง ตอบ ว่า เราฤ คือ นายโพททาวเอก ผู้ มีมือ เข้ม
 แขง กำล้ง มาก ชื่อ ติหตุยก็มีง เป็นผู้ วิชา คำน กิม เกลงชวน เจ้าไม่ รู้จัก ฤ
 พ้องเสง บิดา ของ เจ้าเรา ก็ รู้จัก เหตุไฉน เจ้า จึง ชำ ติหตุยก็มีง ผู้ น้อง ของ
 เราเสีย เรา จะ จับ เจ้า มา ผ่า ออก แก้ว แค้น ให้ จง ได้ พุค แล้ว ก็ ทวง เจ้า
 ไป เจ้า จ้าวพื้น พ้องทงเอา ทวน วัล สอง นาย สู้กัน ไต้ ยี่สิบ เพลง ติหตุย
 กิมเงง ผู้ มีมือ พ้องทง ไม่ ได้ พ้องทง บุก รุก กระชั้น เจ้า ไกล ได้ ที่ เอา ทวน
 แถง ติหตุยก็มีง หลบ ไม่ทัน ทวน ถูก นำ ออก ทาย พ้องทง กับ นาย
 ททาว เหน ไต้ ที่ จึง ไต่ ชำ พื้น ชาว คำน คุม มอช่น พวก ททาว ชวน เหน
 นาย ทาย ก็ ตกใจ ไม่ เป็น อัน สู้รบ ททาว เมือง เชียงฮาน รุก ไต่ ชำ พื้น ททาว
 ชวน ล้ม ทาย ลง มาก ที่ เหลือ ทาย หนี ทวง ไป คำน เชียงเบ๊ชวน พ้องทง
 ที่ คำน กิม เกลงชวน แถก ก็ ยก กอง ทัพ พง วัท อยู่น คำน คั้น หนึ่ง เก็บ
 ทพย สิ่ง ของ เสบียง อาคาร รวม รวม ไว้ วัท ของ อีหือ เมือง เชียงฮาน ชัน
 ครั้น รุ่ง ชัน เข้า ก็ ยก กอง ทัพ ออก จาก คำน กิม เกลงชวน เหน ทวง ไป ยัง
 คำน เชียงเบ๊ชวน

๑ ฝ่าย ติหตุย ไป ไป ผู้ วิชา คำน เชียงเบ๊ชวน รูป ร้าง ใหญ่ หน้า พิกัด
 ผู้ มีมือ เข้ม แขง กำล้ง มาก เอา ทอง แถง หล้อ เป็น รูป เต็ก เท้า เคียว หนึ่ง
 ไต้ พื้น ชัน เป็น ชาวสุ สำหรับ มือ ไม่ มี ผู้ ไต่ คำน ทาน เป็น ททาว เอก ของ
 เชียงฉงฮอง เวลา วัน นั้น ติหตุย ไป ไป ออก ว่า ราชทาว กอ ททาว ชวน
 ชาว คำน กิม เกลงชวน แถก หนี มา ถึง ก็ เข้า ไป แจ้ง ว่า กอง ทัพ เมือง เชียง
 ฮาน ยก รุก มา ชำ ผู้ วิชา คำน ทั้ง สอง ทาย บัดนี้ ยก กอง ทัพ พง

เกือบ จะ ถึง คำน เข็ญเข็ญแล้ว ก็หลยไปไปไต้ ฟัง ก็ โกรธ อิ่ง นึก ร้องไห้
 พลงพูดว่า ททการ แผ่นดิน ถึง บังอาจ หนักหนา ข้าพ เราตาย ทั้ง สอง
 คน เรา คง จะ แก่ แค้น คอย แพบ ไต้ จง ไต้ ถ้า มา ถึง เมื่อ ไว คง จะ ไต้
 เหน้ ต่ กัน พุด แล้ว สั่ง ททการ ฮวน ไต้ วิทยานาที่ เชียง เทื่อ ไว ไต้ กวด ชัน
 ถ้า กอง ทัพ เมือง เชียงฮาน ยก มา ถึง เมื่อ ไว จง รวย มา บอกร เรา โดย เร็ว
 ททการ ฮวน ก็ จัด การ วิทยานา คำน ไว มั่น คง ตาม คำ สั่ง ทุก ประการ ะ

๑ ฝ่าย พ้อทง ยก กอง ทัพ มา โถด ะ ถึง คำน เข็ญเข็ญ ก็ คึง ค่าย ทง
 ท่าง คำน ประมาณ ๕ คนึง นาย ทัพ นาย กอง มา ประชุม พร้อม กัน พ้อทง
 จึง พุด ว่า วัน นี้ สู้ ไท ะ อาษา ออกร วย จีนทวยเงก ว่า ข้าพเจ้า ะ อาษา ไป
 เอง พ้อทง ไต้ ฟัง ก็ ยินดี จึง สั่ง ให้ ชินทวยเงก คุม ไพร่ พล ไป สู้รบ กับ
 พวกร ฮวน ชินทวยเงก คำน ยี่สิบ คำสั่ง มา แแต่ กวี่ ถือ ทวน ชัน ม้า คุม ททการ
 ออกร จาก ค่าย ทวง ไป ถึง คำน ร้อง ฮวน ให้ นาย คำน ออกร วย พวกร ฮวน
 ก็ ไป แแต่ แก่ ผู้ วิทยานา คำน ว่า นาย ททการ เมือง เชียงฮาน มา ฮวน รวย ก็ หลย
 ไปไป ไต้ ฟัง ก็ แแต่ กวี่ ไส้ เสื่อ เกราะ ะ ถือ ถัก ทง แแต่ เท้า เทียว หนัก
 พัน ชั่ง ชิน ม้า คุม ททการ ออกร จาก คำน ทวง มา ชินทวยเงก เหน นาย ททการ
 ฮวน หน้า ทา พิธธ ถือ เทื่อ ทง แแต่ จึง คิด ว่า อาษาด สิ่ง ไท เรา ก็ ไต้ กวย เหน
 มา มาก แล้ว แแต่ เทื่อ ทง แแต่ เท้า เทียว เช่น นี้ ยัง ไม่ เคย เหน เลย นาย
 ททการ ฮวน คน นี้ รูป ร้าง หน้า คว่าย เหน ผู้ มื่อ จะ เข้ม แแต่ จำ เรา ะ ถาม
 ดู ไต้ รู้ จัก คิด แล้ว ก็ ร้อง ทวาด ว่า นาย ททการ ฮวน คน นี้ ซื่อ ไว ะ มา
 ทา ที่ ทาย ฤา ก็ หลย ไปไป จึง คอย ว่า เรา เปน นาย ททการ เอก ผู้ มื่อ เข้ม แแต่
 กำลัง มาก ซื่อ ก็ หลย ไปไป เปน แม่ ทัพ สำหรับ วิทยานา เจ้า นาย เบื่อ
 ษัง ออกร ให้ เรา มา ฮวน วิทยานา คำน เข็ญเข็ญ เหน โหมน เจ้า จึง บังอาจ ข้าพ
 เรา ตาย ทั้ง สอง คน แล้ว บุกร รุก มา ถึง นี้ เจ้า ไม่ กวี่ ความ ทาย ฤา

ซินหวยเงกได้ฟัง ก็โกรธ จับม้าทรงเข้าไป เอาทวนแทง ถิกลุยไปโยย
 เอาเหล็ก ทองแดง เข็ม เขี้ยว หนัก ฟัน ชั่ง บัด ทวน เสียวทวนงอ ไป ลื่น ซินหวย
 เงก เหน้ตง นั้น ก็ตกใจ ถิกลุยไปโยย ก็เอาเหล็ก ทองแดง เข็ม เขี้ยว นั้น ที่
 ม้าที่ ซินหวยเงกขี่ ซินหวยเงก เอาทวน วิชา ทาน กำลั้ง ถิกลุยไปโยยไม่
 ได้ ทวนงอ เกือบ ตก หัวนั้น เจียน จะ ตกม้า ซินหวยเงก ตกใจ ยิ่ง หนัก
 ชัก ม้า หนี กลับ เข้าค่าย ถิกลุยไปโยย ว่า ทหาร เช่นนี้ ที่ แด่ ปู่ๆ ฝีมือ
 ก็เพียง นั้น ออก ยัง จะ มา รวด อ่าง ด้วย พุค แล้ว รุกไล่ ตามไป จน นำ
 ค่าย ซินหวยเงก หนี เข้าค่าย ทัพ ทหาร ก็ จวน กัน หมด มียิง เกาทัณฑ์ มา
 ถิกลุยไปโยย เหน้ตง นั้นไม่ อาจ ยุกรุก เข้าไป ทยุค ม้า วิ่ง ทำ อยู่ นำ ค่าย
 ซินหวยเงก ก็ เข้าไป แจ้ง ความให้ พ่อทง แม่ทัพ ฟัง ตาม ซึ่ง ได้ ลูกรบ ปรมา
 ไชย นั้น ตก ประการ พ่อทงได้ ฟัง จึง พุค ว่า บัด ชวน ฝีมือ เข้มแข็ง
 หนักหนา ถิกลุยไปโยย สำนึก ว่า ชวน นี้ ถิกลุยไปโยย เข็ม เขี้ยว
 ก็ เป็น อิศวรย อยู่ เรา จะ ต้อง ออกไป เอง พุค แล้ว แต่ง ขัน ี่ ชื่อ ทวน
 ซิน ม้าคุม ไพร่ พล ออก ทาก ค่าย นาย ทหาร ทั้ง ปวง ก็ ตาม ออก ไป ทั้ง ลื่น
 ถิกลุยไปโยย เหน้ตง จึง ร้อง ว่า จะ ภา กัน มา ทาย ฤ นาย ทหาร คน นี้ แขน่ ใจ
 ชื่อไร เร่งบอก ได้ เรา รู้ พ่อทงได้ ฟัง ก็ ตอบ ว่า เจ้า เคย ภา รุก ฤ บิดา
 เรา เช่น ที่ ขวคักคอง หัว เรา เป็น แม่ทัพ ของ หลัว ซื่อ พ่อทง ถิกลุย
 ไปโยยได้ ฟัง ก็ ตอบ ว่า เจ้า ฤ ชื่อ พ่อทง ขำ พี่ เรา ทาย ทั้ง สอง คน เรา
 จะ จับ เจ้า มา สับ ฟัน เสียว ตัก ร้อย ท่อน แก่ แค้น ก็ ตอบ แทน พี่ เรา ให้ ฟัง ได้
 พุค แล้ว ก็ ทรง เข้าไป เอาเหล็ก ทองแดง เข็ม เขี้ยว ที่ พ่อทง เอา ทวน วิชา
 วิชา กัน ได้ ทลาย เพลง พ่อทง ทาน กำลั้ง ถิกลุยไปโยยไม่ ได้ จับ ม้า หนี ถิกลุย
 ไปโยย ร้อง ว่า จะ หนี ไป ข้าง โคน ถึง มี บัด ยืน ไป ก็ ไม่ พ้น พุค แล้ว จับ
 ม้าไล่ ตาม พ่อทง ไป นาย ทหาร ทั้ง ปวง ก็ ตาม พ่อทง ออก มา ด้วย เหน้ตง

เจ้าไม่รู้ๆ จะตายเพราะ ลูก ตุ่ม นี้ แน่ แล้ว ก็หลยไปโยโย่ได้ฟัง ก็โกรธ
 พุค ว่า เกิด ฤกษ์ใหญ่ไม่รู้ เรา จะ ทูย เสีย ให้ ตาย พุค แล้ว ขับ ม้า ทรง
 ไป เขา เกิด ทอง แกรง แท้ เคียว ตี พ้อ หิน ๆ นั้น เป็น เกิด ก็จริง แต่ ต้ม อี
 แซ่ม แฉง ว่องไว กำลัง มาก มี ได้ กลัว เกรง ก็หลยไปโยโย่ รูป ร่าง สูง
 ใหญ่ ทั้ง อยู่ บน หลัว ม้า ตี ย ก็ ยิ่ง สู้ มาก ขึ้น ไป ครั้น เขา เกิด ทอง แกรง
 ที่ เกิด ที่ พ้อ หิน ๆ ก็ หลย เข้า ให้ ทอง ม้า เสีย ตี ไม่ ถูก ก็หลยไปโยโย่
 โกรธ ยิ่ง นึก ซัก ม้า วน เวื่อน อยู่ พ้อ หิน เขา ลูก ตุ่ม ตี ก็ หลยไปโยโย่
 ก็ ไม่ ถึง พ้อ หิน จึง เขา ลูก ตุ่ม ตี ตี ตระ ม้า ที่ ก็ หลยไปโยโย่ ซี้ ม้า ตี ตระ แดก
 ตาย ก็ หลยไปโยโย่ ตก ม้า เกิด ทอง แกรง แท้ เคียว หลุด จาก มือ กระเด็น ไม่
 พ้อ หิน หลว ได้ เกิด ทอง แกรง แท้ เคียว แล้ว เขา ตี ตี ตระ ก็ หลยไปโยโย่ แดก
 ตาย พ้อ ทรง กับ คน ใช้ ทั้ง สี่ เเทน ตั้ง นั้น ก็ มีความ ยินดี ยิ่ง นึก พ้อ ทรง จึง
 ว่า น้อง มา ช่วย พี่ ครั้ง นี้ บุญ คุณ หนัก หนา แต่ น้อง มา ถึง ที่ นี้ ด้วย เหตุ
 ประการ ไต พ้อ หิน จึง ทบย ว่า น้อง มา ช่วย พี่ มา พี่ น พวกร ชวน สุนของ
 พระคุณ เจ้า ชาย พ้อ ทรง ได้ ฟัง ก็ ยิน ดี ชวน พ้อ หิน กับ คน ใช้ ทั้ง สี่ เเทน
 กลับ มา ค่าย

๑ ฝ่าย เจ้า กากิม กับ นาย ทหาร ทั้ง ปวง ครั้น เคน ก็ หลยไปโยโย่ ได้ ฟ้อง
 ใญ่ ก็ มีความ วิศก ยิ่ง นึก ชวน กัน ยืน ตบย อยู่ ที่ หน้า ค่าย ข้าน นาน ครั้น
 เเทน พ้อ ทรง แม่ทัพ กลับ มา เป็น ทลาย คน ก็ ตีใจ ชวน กัน ตี เสน รับ เข้า ไป
 ใน ค่าย เทียบ กากิม จึง ถาม พ้อ ทรง ว่า นาย ทหาร ชวน ได้ เจ้า ไป ตา วิศก
 นึก เหตุ ผล เป็น ประการ ไต จึง ได้ พวกร พ้อ ทรง มา ทลาย คน จง เล่า ให้
 เจ้า ฟัง พ้อ ทรง ก็ แจ้ง ความ ตาม ซึ่ง พ้อ หิน ผู้ น้อง มา ช่วย นั้น ทุก ประการ
 เทียบ กากิม ได้ ฟัง ก็ มีความ ยินดี พ้อ หิน ก็ เข้า ไป คำ นับ เทียบ กากิม ตาม
 อารมณ์ เสน แล้ว เทียบ กากิม จึง พุค ว่า ก็ หลยไปโยโย่ ผู้ วิศก คำ นับ ตาย พวกร

ไพร่ พล ชวน ยัง ไม่ รู้ ภา กั้น คอย ถ้ำ อยู่   ปรวะตุ คำน ยัง ไม่ ได้ ซัก   เวลา
 นั้น ก็ พลบ คำ   เวา ยก กอง ทัพ ไป ตัก หัก เอา คง ได้ ไชย ชูระ   นาย ทหาร
 ทั้ง ปวง ได้ พัง ก็ เตน ชอบ ด้วย   จึง ภา กั้น ยก กอง ทัพ ออก จาก ค่าย   ทรง
 ไป ถึง หน้า คำน   เตน พวง ทหาร ชวน คอย ถ้ำ นาย อยู่ พร้อม กัน   ตะพาน
 เรือ ก็ ยัง ทอ อยู่   ปรวะตุ คำน ก็ ยัง เบ็ด   พ้อทง กับ พ้อทอน สอง คน
 ที่ น้อย คุม ทหาร ตัก หัก เข้า ไป   ได้ ชำร่า พัน ทหาร ชวน เป็น กลุ่ม ชวน   พวก
 ทหาร ไม่ รู้ ทั่ว   ครั้น กอง ทัพ เมือง เชียง ฮาน เข้า ได้ พัน ก็ ตกใจ   ภา กั้น คั้น
 วุ่น วาย ไป ไม่ เป็น อัน สู้รบ   ทหาร เมือง เชียง ฮาน ได้ ชำร่า พัน ทหาร ชวน   คาย
 เสีย รน สิ้น ไม่ เหลือ ศัก คน หนึ่ง   พ้อทง ตัก คำน เอี้ย เบ็ ชวน แดก   ก็ ยก
 กอง ทัพ เข้า ภา กั้น อยู่ ใน คำน   ซัก ของ ยี่ ห้อ แผ่น คั้น ถึง ชัน   แล้วย ก็ รวบ รวม
 ทวี พ้อ เอี้ย ยิง อาหาร เหว้ง   ภา กั้น อยู่ ใน คำน คั้น หนึ่ง   ๗๘

๐   รุ่ง ชัน เข้า พ้อทง ก็ ยก กอง ทัพ ออกจาก คำน เอี้ย เบ็ ชวน   เดิน ทาง
 ไป ทั่ว ทั่ว วัน   ถึง คำน อึ้ง เถง เนย   พ้อทง แม่ ทัพ สั่ง ให้ ไพร่ พล คง ค่าย มั่น
 ลง ไว้   พวก ทหาร ชวน วิชา หน้า ที่ เจริญ เติบ   ก็ นำ จ้อ ความ เข้า ไป แจ้ง
 แก่ ผู้ วิชา คำน ว่า   กิอง ทัพ เมือง เชียง ฮาน ยก มา คง ค่าย มั่น อยู่ หน้า คำน
 แล้ว   นาย ลูก กง จู บุตร ของ ลูก ชุน นาง ผู้ ใหญ่   เป็น ผู้ วิชา คำน อึ้ง เถง
 ง่าย   ครั้น ได้ พัง คำน นั้น ก็ ตกใจ   จึง คิด ว่า คำน ชำร่า หน้า เตน ๗๘ แดก
 ผู้ วิชา คำน ภา กั้น คาย เสีย สิ้น   กอง ทัพ เมือง เชียง ฮาน จึง ได้ ยก ล่วง เข้า
 มา รน ถึง คำน เวา   ไม่ มี ผู้ ไท ล่วง นำ มา บอก ชำร่า คราว   ทัก แล้ว ก็
 นกั ง ทั่ว ถึง อารุ ชัน มี คุม ทหาร หมิง ยี่ สิบ สี่ คน มี มือ เข็ม แขนง   ออก จาก
 คำน ครวง ไป ยัง หน้า ค่าย ร้อง ชวน ได้ ออก รบ   พวก ทหาร ก็ เข้า ไป แจ้ง แก่
 พ้อทง ว่า   มี นาย ทหาร หมิง มา ชวน รบ   พ้อทง ได้ พัง ก็ หนึ่ง ตก ถูก ทรง อยู่
 พ้อทอน แจ้ง ว่า นาย ทหาร หมิง มา ชวน รบ ก็ ตกใจ   จึง เข้า ไป พูค แก่ พ้อทง

ผู้พี่ว่า ข้าพเจ้า จะ อายาไป สู้รบ กับ นาย ทหาร คณิงเอง พี่ทงได้ ฟัง
 นื่อง รัย อายา จึงสั่งว่า เจ้า จะ ออกไป สู้รบ จง ระวัง ทั่ว ออย่า หนี ประมาท
 แก่ พวก ขวณ พ่อคณิน รัย คำสั่ง แล้ว คำนี้ บดา มา แแต่ ควี่ ด้อย ถูก ตุ่ม
 สอง มือ ออก จาก ค่าย พ่อทง แม่ ทัพ กับ นาย ทหาร ทั้ง ปวง ก็ ตาม ออก มา
 ดู พ่อคณิน เชน นาย ทหาร คณิง รูป ว้าง งตงาม มี ความ ยินดี จึง พุด เกี่ยว
 ทั่ว ด้วย คำ อ่อน ทวาน นาง กุลทอง จู โต้ ยิน เด็ด มา เกี่ยว พาด ก็ ว่า กล่าว
 ได้ เจ็บ ปวด พ่อคณิน ได้ ฟัง มี ใจ โกรธ ทรง เข้า สู้รบ กับ หลาย สิบ เพลง
 พ่อคณิน เขา ถูก ตุ่ม ที่ นาง กุลทอง จู เชา กระบี่ รัย นาง กุลทอง จู นั้น ทาน กำลัง
 พ่อคณิน ไม่ ได้ เจียน จะ เสี้ย ที่ ก็ ดอย ออก ไป ท่าง อก คัง ตัว ได้ จึง คึก
 ว่า เจ้า คน นี้ มี มือ เข้ม แขง แด กำลัง มาก หนัก หนา จะ สู้รบ แแต่ มี มือ ที่
 ไทน จะ สู้ เด็ด ได้ จะ ต้อง เขา กระบี่ ของ วิเสศ โยน ไป ให้ ข้าน พ้น เสี้ย คึก
 แล้วย ชัก กระบี่ ของ วิเสศ โยน ขึ้น ไป ขน อากาศ สอง เล่ม พ่อคณิน เชน ก็ ตก ใจ
 พ่อทง ยืน ดู อยู่ หน้า ค่าย เชน คัง นั้น มีความ วิทก ยิ่ง หนัก ร้อง บอก ได้ พ่อคณิน
 หนี กลับ เข้า ค่าย พ่อคณิน นั้น เชน เด็ด ยัง ไม่ รู้ จัก สิ่ง ไท จนระ มีมือ นาง
 กุลทอง จู โยน กระบี่ ของ วิเสศ ขึ้น ไป ก็ ตก ใจ ครั้น เชน กระบี่ ดอย อยู่ บน
 อากาศ ก็ มี ไ้ เกรง กลับ ขึ้น ทิว เวระ อยู่ ไม่ ช้า นาน กระบี่ ของ วิเสศ ดอย
 กลับ ลง มา เล่ม หนึ่ง ไกล จะ ถึง ตัว พ่อคณิน ๆ ตก ใจ ระ วัง หนี ก็ ไม่
 พ้น กระบี่ ของ วิเสศ เข้า ไล่ พ้น ถูก แชน ช้าย พ่อคณิน จาก ช้าง หนึ่ง พ่อ
 คณิน เจ็บ เกล็ด หนี ไม่ รู้ ว่า จะ ทำ ประการ ไท กระบี่ ของ วิเสศ อีก เล่ม หนึ่ง
 ก็ ดอย กลับ ลง มา ไล่ พ้น ถูก แชน ขวา พ่อคณิน จาก ทั้ง สอง ช้าง ล้ม ลง
 จาก ใจ ภาย พ่อทง เชน คัง นั้น ก็ ระวัง ได้ คว้า ได้ ทวน โคน ขึ้น ม้า จะ ทรง
 มา แแต่ แคน แคน นื่อง รัย หน้า มี ต พัด ตก ม้า ลง สลอบ ไป พวก ทหาร ตก
 ใจ เข้า พุง พ่อทง ช่วย กัน แก่ ใจ พน ขัน พ่อทง ร้อง ให้ พลาด พุด ว่า

ถ้าแก้แค้นแทนน้องไม่ได้ ก็ไม่ขออยู่เป็นคนสืบไป พุคแล้วถึงทวัน
 ซันม้าวิ่งไป ด้วยกำลังโทโส นางอุตถองจูเหิน พ้อทง ซิบ ม้าทรง มาจึงคิด
 ว่า ตั้งแต่เราเกิดมาจนอายุโต ยี่สิบปี อยู่ที่เมืองฮวน ไม่เคยเห็น
 คนรูป ว้างงามเหมือน นายทหาร คนนี้เลย ถ้ามันได้มา อยู่กินเป็นสามี
 ภรรยา กับเราแล้ว จะค่อยถนอม ปรองดอง ปรองคองมิให้ห่างไกล ถึงจะ
 คายไม่เสีย คายชีวิตว่ แต่ไม่แน่ใจว่าเขาจะรักเรา ฤไม่รัก ปรองดองใด
 คิดแล้วก็ร้องถามว่า นายทหารที่มานี้ชื่อใด พ้อทง ดำดิ่งเพ็ชร จึง
 คอยว่า เจ้าจะถามชื่อแม่ทัพทำไม เจ้าว่าน้องเรา คายเรา จะฆ่าเจ้า
 แก้แค้น คอยแทนให้จงได้ พุคแล้วก็ตรงเข้าไปเอาทวนแทง นาง
 อุตถองจู ก็เฮา กระทบยี่สิบ ซักม้าเข้าสู้รบกันได้ สิบสองเพลง จึงคิดว่า
 นายทหาร คนนี้รูป ว้างงามฝีมือเข้มแข็งนัก คนเช่นนี้ จะหาไหน
 ได้ เรามีความรักรักใคร่ มากนัก ครั้นจะสู้รบ อยู่คั้งนี้ ก็กลัวจะเสียท่วง
 ที่ ว่า จะพ้อไป ที่ลับ พุคว่า กล่าวเป็นสามี ภรรยา กัน คิดแล้วจึง พุค
 ว่าเราสู้สู้ มีอทานไม่ได้ ก็ซิบม้าล่าถอยไป พ้อทงว่าเราสู้รบขายเจ้า
 อยู่คอก แดลิ่งซิบ ม้าหนึ่ง จะใช้กระษัตริย์ ของวิเสศให้ฆ่าพันเรา ๆ มิ
 ได้กลัว คาย จะแก้แค้นแทนน้องเราให้จงได้ ไม่เราก็จัก คายลง
 จ้างหนึ่ง พุคแล้วซิบม้าไล่ตามไป ไม่คิดแก่ชีวิตว่ นาง อุตถองจูซิบ
 ม้าหนึ่งไปไกล จะถึงเขาแห่งหนึ่งชื่อไม่ปรากฏผู้ คุณไม่ มี ก็ซักม้ากลับ
 เหนพ้อทง ไล่ กระชัน มา จึง แดลิ่ง โยน กระบี่ ของวิเสศ ขึ้นไป ลอย
 อยู่บนอากาศ ทำให้พ้อทง ถลัน แล้วบอก ว่า ท่าน นายทหาร กระบี่
 ของเราขึ้นไป ลอย อยู่บนอากาศ คอย จะฆ่า พัน ท่านไม่ เหนฤ พ้อทง
 โด่ง ฟัง แดลิ่ง ขึ้นดู เหน ทั้ง นั้น ก็ ตกใจ ทอด อาโลย ว่าคง คาย ก็ซบ
 ที่สระ ลงที่ อานม้า นาง อุตถองจู อาน มนคว ลาตา ห้าม กระบี่ ของ วิเสศ ไว้

แล้วพูดว่า ท่าน ทหาร อย่า ตกใจ เลย ข้าพเจ้าไม่ให้กระบี๋ทำอันตรายท่าน
 ตก แต่ข้าพเจ้ามี ข้อ ความ อยู่ สิ่งหนึ่ง จะพูดให้ฟัง ไม่แจ้งว่าใจ
 ของท่าน จะคิดประการใด พื่อทงตอบว่า เจ้ากับเราเป็น คู่สาเหตุใหญ่
 เราได้สาขานไว้ว่า จะ แก่ แค้นให้จงได้ ไม่เจ้าก็เราคง ตายข้างหนึ่ง
 จะพูดสิ่งใด ก็พูดมาโดยเร็ว นางอุลลทงรู้ ว่า ข้าพเจ้า จะ ขอ ถาม ตัก หน้อย
 ทั่วท่าน แะ แล ข้อ ใด ฮายุสสิทเท่าไร พื่อทง จึง ตอบ ว่า เราอุฎ คือ แม่ทัพ
 กองที่ สอง ชื่อพื่อทงปรวาททงทั้งแผ่นดินเจ้าถามทำไม นางอุลลทงรู้ ว่า
 ท่าน เป็น เทือกเถาพื่อโขงเมื่อ ครั้งแผ่นดิน ก่อน คอกฤ ข้าพเจ้า ก็เป็น บุตร
 สาว ของ อุชงซุนนางผู้ใหญ่ ใน เมือง ฮวน ฮายุสสิท ยี่สิบ ปี มีผู้ มา สู้ ขอ
 เป็น ทหาร ราย ข้าพเจ้าไม่มี จิตร วิทย ไคร่ วิชา จึงไม่ ได้ ยก ให้แก่ผู้ใด
 บัดนี้ ข้าพเจ้า มา ภาย ประ ท่าน ก็ มีใจ รัทษ วิทย จะ ได้ เป็น สามี ภรรยา กัน
 ทั่ว ท่าน เล่า ก็เป็น บุตร ซุนนางผู้ใหญ่ ใน เมือง เชียงฮวน ข้าพเจ้า ก็เป็น บุตร
 ซุนนางผู้ใหญ่ ใน เมือง ฮวน ทว จะ รัทษ ไคร่ อยู่ กัน ทั่ว กัน ได้ การ
 ทั้งนี้ เทพยคา พ้า แล คิน ตก แด่งไว้ จึง จัก นำ ให้ มา ภาย กัน แต่ใจ ของ
 ท่าน จะคิด อย่างไร ข้าพเจ้า ไม่ ทราบ พื่อทงได้ ฟัง ก็ โกรธ ร้อง ทวาด ว่า
 ทนึ่ง อะไร เช่นนี้ ไม่มี ความ ฮาย ฆ่า น้อง เรา ตาย ทั้ง คน ยัง จะ มา พูด จา
 เป็น สามี ภรรยา กัน อีก เล่า ถึง มาก ว่า ไม่ ฆ่า น้อง เรา ตาย กับ ทนึ่ง
 ฮวน ร้าย เช่นนี้ เราก็ ไม่ ปรวาทนา เจ้ากับเรา เป็น คู่ สาเหตุใหญ่ จะ แก่ แค้น
 แทน น้อง ให้ จง ได้ พูดแล้ว ทวง เข้า ใ้ เขา ทวน แทง นางอุลลทงรู้ ก็
 เอา กระบี๋ รือ แล้ว ฆ่า ทวน เสีย พูด ว่า ท่าน อย่า โกรธ ซึง เลย ข้าพเจ้า
 จะ ชี้แจง ให้ ฟัง ชีวิต ของ ท่าน นั้น ตก อยู่ ใน มือ ข้าพเจ้า จะ กำ เข้า
 ก็ ภาย คตาย ฮอก ก็ รือ คตอก ท่าน จง ยอม รือ เป็น สามี ภรรยา กัน เสีย
 แต่โดย คี เกิด ข้าพเจ้า จะ สามี ภักดิ์ ท่อ ท่าน ยก ท่าน อึง เถง เนิย ให้

แล้ว ข้าพเจ้า จะ คุมไพร่ พล ล่า ถอยไป เมือง มก. เชียง ลี้ย ท่าน จง ยก กอง
 ทพิทัก ตามไป ที่ ค่าย เบื้อง ช้าง อัง ของ ข้าพเจ้า จะ ยก ไพร่ พล ไป สมทบ ชำ
 พัน พวก ทหาร ฮวน แก้ว พระเจ้า ไทจง อัง เต้ กับ ชุนนาง ทั้ง ปวง ออก จาก
 ที่ ล้อม ความ ชอบ ของ ข้าพเจ้า ครั้ง นี้ มี แก้ว ท่าน มาก ซึ่ง ข้าพเจ้า ชำ
 พัน นี้ ชอง ท่าน คาย นั้น ก็ เพราะ ไม่ รู้ จัก โทษ ผิด หนัก หนา แล้ว แต่ ความ
 ชอบ ของ ข้าพเจ้า นี้ ควร จะ กลบ อด ดัง โทษ ได้ ท่าน จง จัก ได้ ชุนนาง
 ไป สู้ จอ ข้าพเจ้า ตาม ประเพณี ขวรม เนียม บ้าน เมือง อย่า ให้ อับ ฮาย แก้ว ชุนนาง
 ขำราชาการ ทั้ง ปวง ท่าน ยก กอง ทพิ มา ก็ ไม่ เสีย ที่ ได้ สม ครอง ความ ปวด ณา
 การ ของ ข้าพเจ้า ก็ ได้ สำ เร็จ เหมือน ใจ คิด บ้าน เมือง ก็ จะ มี ความ สุข สืบ
 ไป ทั้ง สยง ฝ่าย ถ้า แม้น ท่าน ไม่ ขอม ตั้ง นี้ แล้ว ข้าพเจ้า จะ ให้ กระจี ของ
 วิเศษ ชำ พัน ท่าน เสีย ได้ คาย พื่อ ทง พูก ว่า ความ พยายาม ของ เรา ไท ไท ญู
 เก้า แผ่นดิน แผ่น ห้า ที่ จะ ให้ ขอม ตั้ง เจ้า พุค นั้น ไม่ ได้ เมื่อ เจ้า จะ ชำ
 พัน เรา ให้ คาย ก็ ชำ เกิด ไม่ เสีย คาย ชำ คร คอก นาง ดู ดูกง จู นั้น มี
 จิตร วัช ไร้ว ฟู ออง มาก ไม่ อาจ ชำ ให้ คาย จึง คอย ว่า ท่าน ก็ เป็น
 ทหาร ตัว ที่ มี ฝีมือ เข้ม แวง ฎา ขา ปวด ญู ทั้ง แผ่นดิน ไม่ ควร จะ ลู อ่า
 หนัก ด้วย ไทโส ชอบ แต่ หา สิ่ง ที่ เป็น ประโยชน์ แม้น ขอม ตั้ง ข้าพเจ้า ว่า
 ก็ จะ ได้ ช่วย เจ้า แผ่นดิน ถัง กับ ชุนนาง ทั้ง ทลาย ออก จาก ที่ ล้อม ถัด ไป
 บ้าน เมือง โดย สดวก ท่าน ชิน จะ แก้ว แก้ว ข้าพเจ้า ได้ จง ได้ แล้ว ถ้า
 ข้าพเจ้า ชำ ทาย เสีย ท่าน จะ ให้ ผู้ ไท แก้ว แก้ว ทด แทน อีกร ๑๑ คอง คาย
 เปลา จะ ไท ไท ช่วย พระเจ้า ไทจง อัง เต้ กับ ชุนนาง ทั้ง ปวง ออก จาก ที่
 ล้อม ประการ คนี้ ทั่ว ท่าน ก็ ไม่ มี พัน นี้ ชอง ลีย แซ่ ข้าพเจ้า ชำ พัน ท่าน
 เสีย แล้ว แซ่ พื่อ จะ มี สุธู สิ้น พัน ชน พรวง ฎา ซึ่ง ข้าพเจ้า พูก ตั้ง นี้ ท่าน จง
 ทฤท ของ ชู เกิด เมื่อ ไม่ เห็น ที่ ก็ ตาม ใจ พื่อ ทง ได้ ฟู จึง คิด ว่า ญู

พล กลับ มา ถ่อม พุท แล้ว ก็สั่งให้ ทหาร ขวน เมื่อก ปรระกู่ ทอด ทพาน เวื่อไว้
นาง กุณจงจู้ก็คุม ทหาร ออก จาก บ้าน อึ้งเตงเนียบ ถ้า ถอย ไป เมือง มกเชียง
เสีย ทั้ง สิ้น

๑ ฝ่าย พ่ตง ครั้น ได้ ทาม นาง กุณจงจู้ มา ครั้น เตน นาง กุณจงจู้ แกล้ง
หนี เข้า ตาม พ่อตง ก็ กลับ เข้า ค่าย นาย ทหาร ทั้ง ปวง เตน แม่ ทพิ กลับ
มา ก็ คีใจ เทียบ ทากิม จึง ทาม พ่อตง ว่า เข้า ไป ชำ ทญิง ขวน แก่ แก่น ไค
ฎา ปรระการ ไค พ่ตง ตอบ ว่า การ แก่ แก่น นั้น ต้อง งคไว้ ก่อน แต่ ครั้น
คง ช่วย พระเจ้า ไทจงฮ้องเต้ กับ ชุนนาง ผู้ ไทญู ทั้ง ปวง ออก จาก ที่ ถ่อม ให้ งคไค
เทียบ ทากิม ว่า แก่ บ้าน อึ้งเตงเนียบ นี้ ก็ ยัง ไม่ แทก เหตุ ไค จึง ระ ยก กอง ทพิ
ไป ถึง เมือง มกเชียงเสีย ไค เล่า พ่อตง ก็ แฉ้ง ความ ตาม ซึ่ง นาง กุณจงจู้ วัคย
ไคไร กับ อุบาย ที่ จะ ตัด เมือง มกเชียงเสีย ไค ฟัง ทุก ปรระการ เทียบ ทากิม มี ความ
ยินดี ยิ่ง นัก จึง ทาม ว่า ใจ ของ เจ้า จะ อยู่ กิน เป็น สามี ภรรยา กับ นาง กุณ
จงจู้ บุทร สาว ขวน จริง ฎา พ่ตง จึง ตอบ ว่า จะ วัคย ไคไร อยู่ กิน กับ ทญิง ขวน
ทำไม สำเร็จ การ แล้ว จะ แก่ แก่น แทน น้อง ไค งคไค เทียบ ทากิม ว่า เจ้า
พุท เช่น นั้น ไม่ ถูก ไทหน ๆ น้อง เจ้า ก็ คาย ไป แล้ว นาง กุณจงจู้ มี ใจ จะ
ช่วย ชำ พัน พวกร ขวน แก่ พระเจ้า ไทจงฮ้องเต้ กับ ชุนนาง ทั้ง ปวง ออก จาก ที่
ถ่อม ความ ชอบ ช้อ นี้ ก็ มาก นัก ควร จะ ละ เล้ง ความ พยายาม ของ เจ้า
ไค ตอบ ให้ สำเร็จ คัก แล้ว ตา จะ จัก ทว มงคล ให้ อยู่ กิน เป็น สามี ภรรยา
กัน พุท ยัง ไม่ ทน ขาคักคำ มา ใช้ มา แฉ้ง ความ ว่า นาง กุณจงจู้ ผู้ วัคย
บ้าน อึ้งเตงเนียบ เมื่อก ปรระกู่ ท่าน ทั้ง ไค ทั้ง สิ้น คุม ไพอ พล ถ้า ถอย ไป สิ้น
ไม่ แฉ้ง ว่า เหตุ ผล ปรระการ ไค พ่อตง ไค ฟัง ก็ รู้ ว่า นาง กุณจงจู้ คัก การ ทั้ง
พุทไว้ จึง เขียน หนังสือ ฌอนี่ หนังสือ ส่ง ให้ พ่ออิน พ่อเทก พ่อชุน พ่อพิ
แล้ว กำ ซ้ำ ว่า เจ้า ง กา กัน กลับ ไป บ้าน แฉ้ง แก่ มารดา เรา ว่า ถ้า สำเร็จ

การ คัก แล้ว จะ คัก คัศร นาง ลุกกุงจู ไป เส้น ไหว้ แก้ว แก้ว แทน น่อง ให้ จง
 ใต้ อย่า ให้ มารดา วิทก เลย คน ใช้ ทั้ง สี่ ก็ รับ คำ สั่ง กับ หนังสือ แล้ว
 คำ นัย ลา ออก จาก ค่าย เติน ทรง ไป เมือง เชียงชาน พ่อ ทง ก็ ให้ ยก กองทัพ
 ออก จาก ค่าย ไป ถึง ค่าย อัง เถง เนีย เหน่ ท่าน เบ็ด อยู่ ไม่มี ผู้ คน ก็ ยก
 กองทัพ ไป เมือง มด เชียงเสย

ฯ

๑ ฝ่าย เบี้ยะ พงษ์ อัง เจ้า เมือง บั๊กชวณ กับ ลุงชง จุน นาง ผู้ใหญ่ แล จอ
 เชื้อ หลุน แม่ทัพ นี้ เสพ สุรา ปลูก วิชา ราชการ กัน อยู่ เบี้ยะ พงษ์ อัง จึง พูถ
 ว่า กองทัพ เมือง เชียงชาน ที่ ยก มา ช่วย เจ้า แผ่นดิน ถึง นั้น บัด นี้ คัก ทัก คำ
 เขา มา ได้ ถึง สาม ค่ายถ นาย ทหาร ผู้ วิชา ท่าน สาม คน พัน น่อง นั้น ผู้ มี
 เข้ม แฉง นัก ไม่มี ผู้ เสมอ เหมือน เหตุ ไฉน จึง ตาย ใน กลาง คัก ทั้ง สิ้น
 บัด นี้ ยัง เหลือ อยู่ แต่ ค่าย อัง เถง เนีย แห่ง เคียว เรา จะ คัก อ่าม ประการ ไค
 ก็ จอ เชื้อ หลุน แม่ทัพ ว่า ก็ ลุกกุงจู นี้ ฤค ลุกกุงจู เอง ก็ ฤค ลุกกุงจู ไป ไป สาม คน
 พัน น่อง ผู้ วิชา ค่ายถ นั้น ผู้ มี เข้ม แฉง ก็ จริง แต่ ไม่มี สติ บัญญา
 จึง ใค้ ภา กัน ล้ม ตาย เสีย ทั้ง สิ้น แต่ นาง ลุกกุงจู ซึ่ง ท่าน ใค้ ไป วิชา ท่าน
 อัง เถง เนีย นั้น สติ บัญญา ก็ คัก มี เข้ม แฉง นัก ทั้ง ภาวะ ของ วิเศษ ไม่มี ผู้
 ค่าย ทาน เหน่ จะ วิชา ท่าน ใค้ ได้ พูถ ยัง ไม่ ทน ชาติ คำ ภอ นาง ลุก
 กุงจู คุ่ม ไพร พล ถ่า กอ ย มา ถึง ค่าย ทหาร ชวน ก็ เข้า ไป แฉง แต่ เบี้ยะ พงษ์
 อัง ว่า กงจู ผู้ วิชา ท่าน อัง เถง เนีย คุ่ม ไพร พล กลับ มา แล้ว เบี้ยะ พงษ์ อัง
 ใค้ พัง ก็ ตกใจ จึง ถาม จอ เชื้อ หลุน ว่า เหตุ ไฉน ทหาร เมือง เชียงชาน
 เข้ม แฉง นัก คัก ค่าย เข้า มา รวด เร็ว ถึง ค่าย อัง เถง เนีย นาง ลุกกุงจู บุตร
 เลียง เรา ทั้ง ท่าน เสีย คุ่ม ไพร พล กลับ มา คัก ข้อ ความ สิ่ง ไว จอ เชื้อ
 หลุน ทอบ ว่า นาง ลุกกุงจู กลับ มา คัก เหตุ ถึง ไค ข้าพเจ้า ไม่ ทราบ จะ
 ก็ ใค้ ไป รับ นาง ลุกกุงจู เข้า มา ถาม กู จึง จะ รั้ จะ แฉง เบี้ยะ พงษ์ อัง ก็ ใค้ จอ เชื้อ

ตลอดแม่ทัพ ออกไป วัน นาง กุลกัจจิวรี เข้า มา ใน คำย แล้วถาม ว่า กองทัพ
เมือง เชียงชาน ยก มา ช่วย ไททรงช้างเท้า ครั้ง นี้ เข้ม แฉง ทนิก ทนา ที่ คำน ถ่วง
เข้า มา ถึง สวม คำยดแล้ว หน้า พัน นาย ทหาร ผู้รักษา คำน คาย เสีย หลาย
คน เหตุไหน เจ้าจึง ไม่ อยู่ รักษา คำน อิง เสง เนีย ทั้ง มา เสีย ด้วย ข้อ
ความ ประการ ไค นาง กุลกัจจิวรี แกล้ง บอก ว่า กองทัพ เมือง เชียงชาน ยก
มา ครั้ง นี้ มี เข้ม แฉง นัก พัดทง แม่ทัพ มีความรู้ วิชา แก่ กระบี่
ของ วิเศษ ของ ข้าพเจ้า ได้ เทลือ กำลั้งที่ จะ สู้รบ ท่าน ทาน จึง ถึง คำน
เสีย ลำดดย มา เบียดขัง อัง ไค พัง ก็ สำคัญ ว่า จริง มีความ วิทก ยิ่ง นัก
จึง ปรุภาษา กับ จุนนาง นาย ทหาร ทั้ง ปวง คิด ข้าน จะ ท่าน ทาน กองทัพ พัด
ทง ต่อ ไป

๑๐ ฝ่าย พัดทง เคน กองทัพ มา ไค ได้ ระ ถึง เมือง มก เชียงเสียบ เคน พวก
ชวน คั้ว ค่ำ ลัธม เมือง ไร่ น่าน ทนา นายทัพ นาย กอง เตล่านั้น เคน ไพร พล
ทหาร ชวน มาก นัก ก็ มีใจ คว้า คว้า พัดทง แม่ทัพ สั่ง ให้ คั้ว คำน
อง ไร่ แล้วบอก แก่ เทยคาภิมา ว่า ข้าพเจ้า จะ รบ ผ่า พัน พวก ทหาร ชวน เข้า ไป
น เมือง มก เชียงเสียบ แก่ ผู้ เทย เต่า พระเจ้า ไททรงช้างเท้า ภิราบ ทูล ให้ ทรง ทราบ
จะ ไค ยาก กองทัพ หัก ออก มา ท่าน ทา จง คอขระ วัง ถ้า ไค ยิน เสีย ปลัก
สัญญา จง คุณ ทหาร ผ่า พัน บุกรุก เข้า ไป สมทบ กัน ให้ พัน ที่ สั้ว แล้ว ก็ คือ
ทวน ชัน ม้า ออก จาก คำย ทรง ไป ชัง ที่ ลัธม ทหาร ชวน เคน พัดทง ขับ ม้า
มา แก่ ผู้ เทย ก็ คูกู กัน เข้า จับ พัดทง ๆ รบ บุกรุก หน้า พัน ทหาร ชวน
เข้าไป ทหาร ชวน ผู้ มี ขื่อ พัดทง ไม่ ไค แดก กระจัด กระจาย เป็น ผลคมัน
พัดทง หน้า พัน ทหาร ชวน คาย หลาย คน ขับ ม้า พัน คำย ที่ คั้ว ลัธม ชันนออก
เข้าไป ไค ถึง คำย ลัธม ชันน มี นาย ทหาร ชวน ผู้ หนึ่ง ชื่อ ไม่ ปรากฏ
เคน นาย ทหาร เมือง เชียงชาน บุกรุก ผ่า เข้า มา แก่ ผู้ เทย ก็ ขับ ม้า ทรง มา

สกัด หน้าพ่อทงไว้ พ่อทงไม่ถามไถ่ ประการใด ชัยม้าเจ้าโกล้เอา
 ทวน แทง นาย ททาว ชวน เขา ขวาน วัย สู้รบ กันได้ ทลาย เพลง นาย
 ททาว ชวน สู้ฝีมือ พ่อทงไม่ไถ่ พ่อทงเอา ทวน แทง นาย ททาว ชวน ถูก ที่ ชาย
 ไครง คาย พ่อทงชัยม้าฝ่าฟันไพร่ พลพวก ชวน พัน ค่าย ล้อม ขึ้นในเจ้าไปไถ่
 ก็ มุ่ง ทวง ไป ยัง ประตุ กำแพง เมือง ข้าง ทิศ ไต้ เหนือไพร่ พล พวกชวน เป็น
 กลุ่ม ๆ ทาง จะ เติง ก็ไม่มี พ่อทงจึงชัย ม้า ทวง เจ้าฆ่า พัน พวก ชวน
 ทิ้งไป ยังมี นาย ททาว ชวน ผู้หนึ่ง ถึง จ้าว ทง แทง ชัย ม้า ทวง มาเอา
 จ้าว พัน พ่อทง ๆ เอา ทวน บ้างกันไว้ ร้อง ทวาด ว่า นาย ททาว ชวน คน นี้
 บังอาจ หนักหนา มา กัน หน้าเราผู้ เป็นแม่ทัพไว้ ไม่ กลัว ความ ทาย ฤ
 เจ้าไร ชื่อไร รัง บอก มา นาย ททาว ชวน ทอบ ว่า เรา แซ่ ลึง ชื่อ เจือก เป็น
 นาย ททาว เชก จอ เขียตถุน แม่ทัพให้ เรา มา วิชา คำ ข้าง ทิศ ไต้ เจ้าไม่
 รู้จัก ฤ พ่อทงได้ฟัง ก็ไม่ ไถ่ตอบ ประการใด ชัยม้าเจ้าโกล้เอา ทวน
 แทง นาย ททาว ชวน เขา จ้าว ทง แทง วัย สอง นาย สู้รบ กันได้ สู้ สิบ
 ๕ ทง พ่อทง เหนือได้ ที่เอา ทวน แทง นาย ททาว ชวน ทอบ ไม่ ทิน ถูก
 นำ ออกจากใน ทิน ที่ พวก ททาว ชวน เหนือ นาย คาย ก็ ตกใจ แดก กระจัด
 กระจาย ไปไม่ เป็น อัน สู้รบ พ่อทงฝ่า พัน เจ้าไป ถึง ประตุ กำแพง เมือง ข้าง
 ทิศ ไต้ ร้อง บอ ททาว ที่ วิชา นำ ที่ เจริง เทล ว่า เรา ชื่อ พ่อทง ออก ทง
 ทิน มา ถึง แลัว จะ เจ้าไป เฝ้า พระเจ้า ไทจง ชอง เต้ จง เบ็ด ประตุ เมือง วัย
 ไคย เร้ว

๑ เวลา วัน นั้น เป็น เวณ ของ ไชวเตงชอง ซึ่งเป็น ที่ งั้น กัก กอง ชุนนาง ผู้
 ไคย ขึ้น กำกับ ททาว วิชา นำ ที่ เจริง เทล ทั้ง สี่ บ้าน ไชวเตงชอง เห็น
 ททาว อยู่ บน กำแพง เมือง ข้าง ทิศ ไต้ ได้ ยิน เสียง มี ผู้ มา ร้อง บอ ก ถึง
 นั้น ก็ แดง ไป ดู เหนือ พ่อทง คือ ทวน ชัย ม้า มา แด่ ผู้ เดี่ยว ก็ แจ้ง ว่า

เราก็ ระวัง ยาก เสีย ท่วงที ลง เมื่อไร พ่อทง คง ว่า เรา คาย อีก เป็น แ่น
 จำ จะ คิด อุบาย เอา ใน เจริญ ราชา การ ดวง ให้ พ่อทง ไป เข้า ข้าง ประตู ไซ้ ทมิ
 น ทิศ ตะวัน ตก ให้ จอ เขียว หลุน แม่ทัพ กับ นาย ทหาร ขวน ที่มี ผู้ มี ชื่อ เข็ม
 แขง ว่า พ่อทง เสีย ก็ เปรี๊ยะ เหมือน ขอ ยืม ฮาวู ของ คนอื่น กำจัด คน
 ร้าย แก่ แค้น แทน บุตร เรา ได้ ภาย หลัง เราก็ จะ มีความ สุข สบาย ไป คิด
 แล้ว จึง ร้อง บอก ว่า พ่อทง ผู้ เป็น หลาน จง ตก ถูก ทรอง กู เกิด สุวัน ทา จะ
 เบ็ด ประตู เรือง รัย เจ้า เข้า ทาง นี้ ก็ จะ มี โทษ มาก ด้วย พระเจ้า ไททรง ช้อง เท
 ประทับ อยู่ใน ประตู หน้า ทมิ น ครอง นี้ เข้า ไป ถ้า ทา เบ็ด รัย เจ้า ถ้า ว่า คัก
 ตาม บุค รุก เข้า มา พระเจ้า ไททรง ช้อง เท ก็ จะ ตก พระไทย ทา กับ เจ้า
 สอง คน มี เป็น โทษ ถึง คาย ฤ เจ้า จง ไป เข้า ประตู คัง ทมิ น ทิศ ตะวัน ออก
 เลิศ พ่อทง จึง ตอบ ว่า ถ้า ภาระ นั้น ทา จง ไป คอย อยู่ ที่ ประตู คัง ทมิ น
 ก่อน พุค แล้ว ก็ ซัก ม้า ถลัน ขี่ ทรอง ไป ทิศ ตะวัน ออก ซึ่ง พวก ขวน
 ทั้ง ค่าย ประชิด เมือง อยู่ ถลาอ ค่าย แต่ ละ ค่าย มี นาย ทหาร ขวน มี ผู้ มี ชื่อ เข็ม
 แขง วิชา อยู่ ถลาอ นาย พ่อทง ก็ ขี่ ม้า พันฝ่า พวก ขวน ไป ถึง ประตู คัง
 ทมิ น มี นาย ทหาร ขวน สอง คน ขี่ ม้า ทรอง มา สัก ท หน้า พ่อทง ไว้ พ่อทง
 ก็ ร้อง ทวาด ว่า นาย ทหาร ขวน ทั้ง สอง ยัง อาจ หนี ท หนา มา กัน หน้า เรา ไว้
 แขน่ ไร รุ่ง ออก มา นาย ทหาร ตอบ ว่า เรา ชื่อ เหวา หลง เหวา ไชว เป็น
 นาย ทหาร เรด ของ จอ เขียว หลุน แม่ทัพ ใหญ่ ใช้ ให้ เรา มา วิชา ค่าย คัง
 ทมิ น เจ้า นี้ ยัง อาจ หนี ท หนา ขี่ ม้า มา แต่ ผู้ เลี้ยว จะ มา ทา ที่ คาย ฤ
 พ่อทง ได้ พัง ที โกรธ ขี่ ม้า ทรอง เข้า ทรอง เหวา หลง ยัง ไม่ หนี ได้ ถึง เหวง
 เหวา ไชว ก็ ทรอง เข้า ไป เอา ภาระ ของ ที่ พ่อทง รัย กับ สู้ ทรอง กับ นาย ทหาร ขวน ทั้ง
 สอง ได้ หลาย สิบ เพลง ๑๐๘ พ่อทง เหน ได้ ที่ เขา ทวน แดง ถูก หน้า ถู เหวา
 หลง คาย เหวา ไชว เหน ที โกรธ ยี่ นัด ถูก รุก ทรอง เข้า ไป ทรอง ไท ไชว

เขากระเบงตี่ พ้อทง หอบทั้น ม้าเหงาไฮว พลาตเสียด้า พ้อทงเตน
 ไท้ ที่เอาทวน แทงถูกชวย โกรงเหงาไฮวทาย ทคารชวน ทั้งตลายเตน
 นายทาย ก็ตกใจไม่คึกสู้รบ พ้อทง ก็ถูกรุกฆ่าพัน ทคารชวน สัม ทาย
 ลงมาด บ้าง แทก ทั้น กอชัย เจ้าค่าย พ้อทงพัน ททริชชวน จน ตา ลาย
 ชัยม้า ทรงไป ยัง ประคู้ ทั่งหมิง

๖๕

๑ ม่ายไฮวคงชอง ครั้น พุกพ้อ ลวงให้พ้อทงไป แล้ว ก็รีบ มา ยัง

ประคู้ ทั่งหมิง ยืน คอยคู้ ชูย บ่นกำแพง พ้อทง ชัยม้า ทรง มาถึง ประคู้
 ทั่งหมิง เทนไฮวคงชอง ยืน อยู่ ก็ร้อง บอก ว่าท่าน ทา งให้ทคาร เบ็ด
 ประคู้รับ เจ้าพเจ้า ด้วย ไฮวคงชอง คอย ว่าประคู้ ทั่งหมิง นี้ สำคัญนัก ทรง
 กัย ค่าย เจอเชือกตุน แม่ทัพใหญ่ มีธนูเข้ม แวง มาก แม้น เบ็ด ประคู้ เสิ่ง
 ออก รับ เจ้า นายทคารชวน ก็ จะ ยก กองทัพตี หักเจ้า มา ไหว่ พล ของ
 เรา เอกฮาทาร อิด ไรบ กาลัง ที่ไหน ชู สู้ กองทัพ พวกชวนได้ ทา ถือ
 วัลสูง มา วิชา ประคู้ ครั้น จะ เบ็ด รับ ก็ กัด วิถีท เจ้า จึง ไป เจ้าง ประคู้
 ทั่งหมิง เกิด พ้อทงได้ พัง จึง คิดว่า ไฮวคงชอง พุก ทา บิด ทัว ไม่ เบ็ด
 ประคู้ รับ ก็ มีความ วิท นึก จึง พุก ว่า เจ้าพเจ้า ผ่า พัน เจ้า มา เหนิง เหนือ
 มาก แล้ว ม้าก็ อ่อน เต็มที่ ถ้า ครัง นี้ ไป ถึง ประคู้ ทั่งหมิง ท่าน ต้อง
 เบ็ด รับ ให้ จึง ได้ ไฮวคงชอง ก็ รับ คำ พ้อทง จึง ชัยม้า ทรงไป ประคู้
 ทั่งหมิง

๖๖

๑ ยังมี นายทคารชวน สอง คน รูป ร้างสูงใหญ่ มี กาลัง มาก เทน พ้อทง

ชัยม้า มา ก็ ทรง เข้า สกัก หน้าไว้ พ้อทง เหนิง นายทคารชวน รูป ร้าง นำ
 กัด วิถีตกใจ จึง คิดว่า เรา ตี ค่าย หัก เจ้า มา ฆ่า พัน นายทคารชวน ทาย
 เป็น ตลายคน เหนิง เหนือ เต็มที่ บัด นี้ ยังมี มาภษ นายทคารชวน หน้า
 ทา ดู ร้าง เจ้า อิด เล่า การ เป็น คัง นี้ ก็ เพราะ ไฮวคงชอง คิด จะ แกล้ง

www.scribd.com 06/05/2563

ให้เรา ตายใน ที่ รบ เป็น แน่ สุก แต่ แค่ วิชา นานา เกิด คิด แล้ว ก็ ว่าง
 คว้า ว่า นาย ทหาร ทั้ง สอง รุ่ง บอด ชื่อ แล แซ่ มา นาย ทหาร สวม
 คอบ ว่า เรา ชื่อ จวน มอฮัน เอ็ม มอฮัน เป็น นาย ทหาร เอก ของ โจเซี่ย หลุน
 แม่ทัพใหญ่ เกือบ เถา เหล่า กอ เรา ได้ เป็น ทหาร เอก ของ แม่ทัพ สิบ มา
 หลาน ชั่ว แล้ว เจ้า ไม่ รู้ ฤๅ พ่อ ทง ไค่ พั้ง ก็ โกรธ ใจ มี ำ ทรง เข้า รบ จวน
 มอฮัน เขา ขวาน ฟัน พ่อ ทง เขา ทวน รัย ทลบ ทัน สู้ รบ กัน กับ ทหาร สวม ทั้ง
 สอง คน ได้ หลาก สิบ เพลง นาย ทหาร สวม มี กำลัง มาก ก็ จริง แต่ ไม่
 ขำ นานา เพลง ฮาวู เอ็ม ฮัน พ่อ ทง ๆ สู้ รบ พลาง แกล้ง ทำ แพ้ ถ้า อย ไป
 พ่อ ไค่ ไค่ จวน มอฮัน ไม่ รู้ ทำ ได้ ตาม ไป พ่อ ทง ไค่ ที่ ซัก มี ำ ถลบ สวม
 ทาง ลง มา เขา ทวน แหง ถูก นำ ออ ก จวน มอฮัน ถลอก ไป จ้าง หลง ตาย ตก
 จาก หลง มี ำ ถลิ่ง ลง ไป รม นัว อยู่น ใน กอ ของ คุณ เนิ้ง เอ็ม มอฮัน เคน
 ตั้ง นั้น ก็ โกรธ ใจ นัก ทรง เข้า จอ ขา ขวาน ฟัน พ่อ ทง เขา ทวน บ้อง บัก ไว้
 สู้ รบ กัน ไค่ อีก หลาก เพลง เอ็ม มอฮัน เสีย ที่ พ่อ ทง เขา ทวน แหง ถูก
 เอ็ม มอฮัน ตาย พวก ทหาร สวม เคน นาย ตาย ทั้ง สอง คน ก็ แยก ่วน วย
 ทน เจ้า คาย สัน พ่อ ทง ึ่ง ใจ มี ำ รัย ไป ยัง ปรุ กู บัก คมึง ะ

๑ ฉ้าย โขง กง ฮง มา คอบ กู อยู่น กำนแพง เคน พ่อ ทง ฆ่า ฟัน ทหาร สวม
 ตาย แล้ว ใจ มี ำ ทรง มา ึ่ง คิด ว่า พ่อ ทง นั้น มี ำ ใจ มี ำ แงง ทน ก็ หนา บุก
 รุก ฆ่า ฟัน มา ไค่ ถึง สาม คำน เรา จะ แกล้ง ให้ ตาย ก็ ไม่ ทาย จะ ทำ
 อย่างไร ก็ ำ จะ พุก จา พ่อ ดวง ให้ พ่อ ทง รบ ฆ่า ฟัน ไป ปรุ กู ไช มึง จ้าง
 ทิศ ตะวันออก ตก ให้ ควบ ทั้ง สี่ คำน ด้วย โจเซี่ย หลุน แม่ทัพ กับ นาย ทหาร สวม
 มี ำ ใจ มี ำ แงง รักษา อยู่น คำน ปรุ กู ไช คมึง หลาก นาย พ่อ ทง ก็ เคน ะ เคน อย
 ชอน กำลัง อยู่น แล้ว ที่ โหน จะ สู้ ำ ใจ มี ำ โจเซี่ย หลุน แม่ทัพ สวม ได้ กง
 ตาย ใน ที่ รบ เป็น แน่ คิด แล้ว กอ พ่อ ทง มา ถึง ปรุ กู เมือง ก็ ว่าง บลก

จงมาว่า เจ้าชู้ฆ่าพี่รบผ้าพัน มาถึง สาม ค้าน ควร ที่ เขา จะ เบียด ประคอง
 ให้เจ้าเข้ามา แต่ เป็น ความ เหนใจ ท้ายแต่ ก่อน พวก ฮวน มีก คุ่มไพร
 พล เข้า ระดม ที่ ค้าน ชักหนึ่งนี้ เหนือ ๆ ชินชกไป แม่ทัพสั่ง กำชัย กำชา ดวด
 ชิน นึก ครั้น เขา จะ เบียด รัย ก็ เกรง อาญา ท่าน แม่ทัพ อยู่ การ เป็น เช่นนี้
 จะ ทำ อย่างไรได้ เจ้า จึง ไป เข้า ประคอง ไซ้ค้มึง เกิด พ้อทง ไต้ พัง ก็ โกรธ
 ยิ่ง นึก จึง พูท ว่า ข้าพเจ้า ยก กองทัพ มา ครั้ง นี้ ใช้ ว่า จะ มา ที่ บ้าน เมือง
 ทา ความ ชอบใจ สัก ข้าพเจ้า เมื่อไร เหตุ เพราะ พระเจ้า ไทจงยัง เต้ ต้อง ล้อม อยู่
 ใน วัง ชั่วศึก ให้ ความ ทุก ขยอก ลำบาก จึง ให้ ยก กองทัพ มา ช่วย
 เหตุใด ท่าน เขา จึง พูท พ้อ ดวง ข้าพเจ้า ถึง สอง ครั้ง สาม ครั้ง ก็ ไม่ เบียด
 ประคอง เข้าไป เฝ้า แกล้ง จะ ให้ ข้าพเจ้า ตาย ใน เหนือ มือ ชั่วศึก ท่าน ก็
 เป็น ชุนนาง นาย ทหาร ใน แผ่นดิน นี้ ทำ อย่าง นี้ จะ มี สมรู้ ร่วม คิด กับ พวก
 ฮวน เป็น ไส้ คัก คิด ทุระมด ต่อ เจ้า นายถุก ไชว เเทงของ ก็ นิ่ง อั้น อยู่
 ครู่ หนึ่ง จึง ทอบ ว่า ถ้า ไม่ ให้ เป็น ไส้ คัก คิด ทุระมด ต่อ เจ้า นาย คอก ซึ่ง
 ไม่ ได้ เบียด ประคอง เจ้า นั้น ก็ เพราะ เกรง อาญา ท่าน แม่ทัพ ถัว จะ เหลือ
 เกิน ไป พ้อทง จึง พูท ว่า เติม ที่ ชั่วศึก ทั้ง ล้อม ไว้ เจ้ม แวง ถึง ไม่ เบียด ควร
 อยู่แล้ว บัดนี้ กองทัพ ช่วย ยก มา ถึง ควร ที่ จะ เบียด รัย ถ้า ท่าน แม่
 ทัพ ทำ ไทช ก็ ดูก ข้าพเจ้า คอก ทา เกียว ช้อง ใน ทั่ว ท่าน ไม่ ควร ฎา พูท
 พ้อ ดวง ให้ รบ ผ้า พัน มา จน ถึง สาม ค้าน เหน ว่า เหนิง เหนือ ย่อ นก กัง สัก
 ทั้ง มี กั ลัน แรง แกล้ง จะ ให้ ตาย เลือ ประคอง บ้าน ตะวัน ตก ข้าพเจ้า
 ก็ ย่อม รู้ อยู่ คอก ว่า ไจ ท่าน ไม่ ให้ แซ่ พ้อ เหลือ อยู่ แต่ คัก คน เกียว เมื่อ
 ผล ความ กิจ ฎา เทพยดา พ้า แล คิน ไม่ ช่วย จะ ตาย เลือ เพราะ มี มี พวก ฮวน
 ก็ ตาม ที่ เกิด อก พูท แล้ว คิด ฆานะ ว่า เรา ไ้ รบ ผ้า พัน มา จน ถึง สาม ค้าน แล้ว
 มีง เหลือ อยู่ แต่ ประคอง ไซ้ค้มึง ค้าน เกียว เท่า นั้น เอง จะ ต้อง ชู้ฆ่า พี่ รบ ผ้า พัน ไป ให้

ถึง ครอบ ทั้งสี่ ประตุ คุโชนของของ จะ พุก จากุบาย บ่าย บ้างไป อย่างไร อีก
คิดแล้ว ก็ ขับ ม้า ทรง มา ประตุ ไชหมีง

ระ

๑ ฝ่าย จอเขี่ยทงน แม่ทัพใหญ่ ตั้งค่าย ล้อม อยู่บ้าน ตะวัน ตก มี
ทหารฝีมือ เข้ม แขง สี่สิบ นาย กับ โพร่ พลเป็น อันมาก เหน้ พื่อทรง ขับ ม้า
ทรง มา ก็คุม ทหาร ออก สกัด หน้าไว้ ร้อง ทวาด ว่า พื่อทรง บังธาร ทนิก
ทนา ระ มา ทาที่ ค่าย ไม่รู้ ฤา ว่า ค่ายแม่ทัพ ตั้ง ล้อม อยู่บ้าน นี้ พื่อทรง
ไ้ ฟัง ก็ร้อง ทถาม ว่า นาย ทหาร ชวน คน นี้ แซ่ ไค ชื่อไร เร่ง บอก มา ไม่กลัว
ความ คายฤา จึง สามารถ กั้น ทาง เราผู้ เป็น แม่ทัพ จอเขี่ยทงน ไ้ ฟัง
ก็โกรธ ทวาด ว่า เจ้า ไม่รู้ จัก เราฤา ชื่อ เสี่ยง ปรากฏ ทั้ง ส่นคน เป็น
ลุ่ม ทัพใหญ่ ของ เปี้ยะฉงอั้ง ชื่อ จอเขี่ยทงน ชวน ของ เรา เล่ม นี้ คม
นัก ระ พัน เจ้า เสี่ย เกี้ยว นี้ พื่อทรง ไ้ ฟัง ก็โกรธ ขับ ม้า เข้า สู้รบ กับ
จอเขี่ยทงน ไ้ คลาย เพลง พื่อทรง แกล้ง ขับ ม้า คน นี้ จอเขี่ยทงน รู้ ท่วง
ที่ไม่ ไ้ คาม พื่อทรง ๆ พื่อทรง ด้วย เพลง ทวนไม่ ไ้ ก็ ขับ ม้า ก็ขับ เข้า
สู้รบ อีก พื่อทรง สู้รบ มา ทั้ง แต้ เข้า จน เอ็น เหน้ เย อ่อน เติม ที่ ไม่ แขง
แขง ว่องไว เช่น แต้ วัน ร้อง บ้าง บัด อารูไว้ มี ไ้ เพลง พลัว จอเขี่ย
ทงน เหน้ ตั้ง นั้น ก็ สรว เทญ พื่อทรง มาก ทขาด จะ ไ้ ไ้ ไ้ เป็น ทหาร จึง
ร้อง สั่ง พวก ชวน ว่า จง ล้อม พื่อทรง ไว้ ไ้ แน่นหนา อย่า ไ้ ทำ ชินทราย
จะ จับ เป็น เขาไป ค่าย ทหาร ชวน ไ้ ฟัง แม่ทัพ สั่ง ก็ ทรู กั้น เข้า ล้อมไว้
เข้ม แขง พื่อทรง เหน้ ตั้ง นั้น มี ความ ทกอ ระ บุก รุก หน้า พัน ออกไป ก็
ไม่ ไ้ ด้วย สั้น ก่าดัง ม้า ที่ ชี่ นั้น อ่อน เติม ที่ ควบ ขับ ไม่ ไ้ จะ เคน ทหาร
ชวน ก็ รุก กระ ชี่ เขา มา พื่อทรง อยู่ ห แสง ใจ เขา ทวน แสง ช้าย แทรง ขวา
ถูก ทหาร ชวน เจ็บ บ่อย ล้ม ตาย เป็น หลาย คน ทหาร ชวน เข้ก ขยาค ฝีมือ
พื่อทรง ไม่ อาร เข้า ไ้ ไ้ เป็น แต้ ตั้ง ล้อม ไว้ แขง แขง พื่อทรง เหน้ ทหาร

ชวน มาก จะ วย หัก ออก ไป ไม่ ไค้ ก็ เสื่อใจ จึง ร้อง ว่า คน เรา จะ ตาย เสื่อ
 แน่ แล้ว ไม่มี ผู้ ไค้ มา ช่วย เลย จะ เชื้อย ทลุน จึง ทอบ ว่า ชีวิต ของ เจ้า
 ครั้ง นี้ ตก อยู่ใน เนื้อ มือ เรา เจ้า อย่า ชิม มา โลก โลก ไป ไค้ เตน เจ เตน ย
 ไม่ ต้ง การ จง ดง มา มา ยอม สาทิกัก ก็ เสื่อ โภย ก็ จึง จะ พัน จาก ความ
 ตาย ถ้า ชัก ขึ้น อยู่ เรา ช่ว พัน เสื่อ ส่อง ไค้ ฟัง ก็ ไม่ ไค้ ทอบ ประการ ไค้
 เป็น แต้ ระวัง ทั่ว ไม่ ไค้ ทหาร ชวน เข้า ไค้ ไค้

๑ ฝ่าย ไชว เสง ของ ยืน คุก อยู่ บน กำแพง เตน จะ เชื้อย ทลุน แม่ ทัพ กับ
 พวก ทหาร ชวน ถ่ม ส่อง ไร่ แนน ทนา ก็ มีความ ยิน ก็ ยั้ง นึก จึง คิด
 ว่า ส่อง ครั้ง นี้ คง จะ ตาย ใน เนื้อ มือ พวก ชวน เป็น แน่ เหมือน เรา ชิม
 ฮาว ชุ่ม ยืน ช่ว ส่อง ทด แทน บุคร เรา ใน เสง ราชูการ ตั้ง นี้ ตั้ง นี้ ทา ที่
 เปรียบ ไม่ ไค้ คิด แล้ว ก็ ยืน คุก อยู่ บน กำแพง

๑ ฝ่าย เบ็ชชะง อ่อง กับ ลูก ชง ชุน นูาง ผู้ ใจ ญ แล นาง ลูก ญู หนึ่ง ปฤกษา
 ราชูการ อยู่ใน ค่าย ไค้ ยืน เสื่อ กตอง แล ม้า พ้อ สมัน ทวัน ไทว เบ็ช
 ชวน อ่อง จึง ถาม ทหาร เถลา นั้น ว่า เสื่อ กตอง แล ม้า พ้อ ชื้อ อ่อง ทั่ว เขต
 ผล ประการ ไค้ พวก ทหาร ชวน ก็ แจ้ง ความ ว่า นาย ทหาร เมือ ง เชื้อย
 ฮาน ชื้อ ส่อง รุ่ย ว่าง งตง งาม ฝ่มอ เข็ม แขนง นึก วย ฝ่า พัน ทัก เจ้า มา
 ไค้ สาม ก้าน ถึง ประตุ ไช ทมึง สัน กำ ลัง ลง ทั้ง คน ทั้ง ม้า จะ เชื้อย ทลุน
 แม่ ทัพ ก็ ถ่ม ไร่ จะ จับ ตัว มา ไค้ ท่าน นาง ลูก ญู ไค้ ฟัง ก็ ตก ใจ คิด ว่า
 เติม ที่ เรา สั้ง ไค้ ออก กอ ง ทัพ ก็ เจ้า มา เรา ญู จะ ไค้ ช่วย ไค้ ส่ว ไร่ ความ
 ปวด นาน ก็ มี มิ ของ ทัพ ก็ เจ้า มา ยัก นี้ ส่อง บุคร เจ้า มา ถึง ประตุ ไช
 ทมึง แต้ ผู้ เมือ เหน้ย เหน้ย เติม ที่ ม้า ที่ ชื้อ นั้น ก็ สัน กำ ลัง ลง จะ เชื้อย
 ทลุน แม่ ทัพ นน ฝ่มอ เข็ม แขนง นึก มา ทว่า ช่ว ส่อง เสื่อ เรา มี ค้าง อยู่ ฤ
 ประการ ทนง ถ่า พัง เสง ไม่ ตาย ก็ คง จะ มี ใจ เจ็บ แค้น ว่า เรา พุก จา สัน ญู

ไว้ไม่จริง จำจะไปช่วยชีวิต พ่อกง สามี่ไว้ ให้เห็น ความสัจ ซื่อ คึก
 แล้วยิ่งแก่ง แกร่ง ด้อยคำพูด พ่อกง เบื่อขมของว่า ท่านบิดาอย่าประมาท
 พ่อกง คนนี้ฝีมือเข้ม แขงหนักหนา แต่ กระบี่ ของ วิเศษ ของข้าพเจ้าเขายัง
 แก่ใจเสียจน สิ้นฤทธิ์ ถ้าพ่อกงไม่เข้ม แขงแล้ว ที่ไหน จะสามารถ
 บุกรุกเข้า มาแก่ คนเดียว ท่าน จอเซี่ยหลุน แม่ทัพ เหน จะ คำน ท่านฝีมือ
 พ่อกง ไม่ไ้ จึงให้ทหาร ล้อมไว้ เป็น มั่น คง พวกทหาร ล้อมไว้แน่นหนา
 ก็จับ ตัว พ่อกง ไม่ไ้ ข้าพเจ้า จะ ต้อง ไป ช่วย ท่าน แม่ทัพ จีบ จึง ไ้ ทัพ
 มา เบื่อขมของ ไ้ พังไม่ รือ รุบาย ของ นาง กุณกงจู้ ก็มีความ ยินดี จึง
 พูกว่า เจ้าจงรีบไป ช่วย จอเซี่ยหลุน แม่ทัพ จีบ ทัพ พ่อกงเกิด นาง กุณกงจู้
 ก็คำนับ รับ คำ สั่ง แล้ว แกร่ง ทัพ ถึง กระบี่ สองเล่ม ขึ้น ม้า ออก จาก ค่าย
 ทวง ไป ยัง ประตู ไชเหม็ง เหน ทหาร ชาว คัง ล้อม อยู่ เข้ม แขง ไ้ ยืน
 แต่เสียง พ่อกง ร้องว่า ไม่มีผู้ใด มา ช่วย ชีวิต คง ตาย ใน ครั้ง นี้ แน่ แล้ว
 นาง กุณกงจู้ ไ้ พัง คัง นั้น สำคัญ ว่า พ่อกง ร้อง เรียก ให้ ช่วย โดยเร็ว ก็ ร้อง
 บอก ให้ พวก ชาว ดอยไป เรา จะ ช่วย ทำม แม่ทัพ จีบ ทัพฆ่าศึก พวก
 ทหาร ชาว คัง ไ้ พัง นาง กุณกงจู้ ร้อง ว่า คัง นั้น ก็ ลัด ไป อยู่ ข้าง นั้น นาง
 กุณกงจู้ จีบ ม้า คัง เข้าไป จะ ช่วย พ่อกง คัง ไ้ ลัด ม้า จอเซี่ยหลุน ๆ มิ
 ไ้ ระวัง ทัพ สำคัญ ว่า เป็น พวก เดียวกัน นาง กุณกงจู้ ก็ แกร่ง ร้อง บอก
 พ่อกง ว่า พ่อกง จง ดู กระบี่ ของ เรา เล่มนี้ คม นึก พูก คัง นั้น แล้ว ก็ จีบ
 ม้า ทวง เข้า พัน จอเซี่ยหลุน ถูก แชน ซ้าย ซาก จอเซี่ยหลุน พลัด ตก จาก หลัง
 ม้า พ่อกง เหน ทั้ง นั้น ก็ ค้ำใจ จีบ ม้า คัง เข้าไป เอา ทวน แกร่ง ถูก ซ้าย
 ไ้ ครอง จอเซี่ยหลุน ซาก ไ้ ตาย พวก ทหาร ชาว คัง ก็ ภา กัน ร้อง ว่า กงจู้ เป็น
 กระบด นาง กุณกงจู้ ไ้ พัง หน้า สดล ลง ทิ้ง ที่ จึง รีบ จีบ ม้า ล่า ดอยไป

พ่อทง เทน จอ ซ้าย หลุน คาย ก็ คัดใจ มิได้ เกรง กลัว ทหาร ขวน ผู้ ไท จับ ม้า
ทรง เข้า ไล่ ชำ พัน พวด ทหาร ขวน เช่น ทอ มบชน

๑ ฝ่าย พระเจ้า ไท ทรง ช้อง เต้ ท้อง ล้อม อยู่ใน เมือง มก เชียง เสียม พว้อม
ด้วย ชุน นาง นาย ทหาร ทั้ง ปวง เวลา วัน นั้น พระเจ้า ไท ทรง ช้อง เต้ ได้ ยืน เสี่ยง
กลอง รบ แล ม้า พ่อ คั้ง แก่ เจ้า จน เอ็น จึง รัชสัง ให้ ทา ชุ่ม มง กุน ซื่อ
เจ้า มา เฝ้า แล้ว ทวีธ ว่า แก่ ก่อน ท่าน จะ เเน การ สิ่ง ไท ก็ ถูก ค้อง ทุก ครั้ง มิ
ใคร่ ผิด คั วร นั้ ท่าน คาค การ โดย ระวัง ทาง ว่า หลู กัก กง ไป ขอ ของ ทัพ
เมือง เชียง อาน จะ กลับ มา ถึง ใน เวลา เจ้า วัน นี้ เรา ก็ คั้ง ใจ คอย อยู่ จน
เวลา เขย็น ไม่ เหนุ ใคร มา แจ้ง ชำว ครว ปรการ ไค ได้ ยืน แก่ เสี่ยง
กลอง รบ ม้า พ่อ อ้อ อั้ง คั้ง แก่ เจ้า จน เอ็น ไม่ เหมือน เช่น ทุก วัน ผิด สัจ เจก
จะ เเน เหตุ ผล อย่างไร ก็ ไม่ รั้ เสี่ยง ยิง ฮา ทาร ของ เรา ก็ เนา บาง ลว จะ รำย
ได้ อัก สัก คั วร นั้ จะ ไค ที่ ไหน มา เลียง กัน ต่อ ไป อัก เถ่า

๑ ขณะ เมื่อ พ่อทง รัชสัง ชำ พัน พวัก ทหาร ขวน เข้า ไป ถึง เชน กำน พง เมือง มก
เชียง เสียม แก่ ผู้ เติง วัน นั้น พวด ทหาร เนา ใน กอง ทัพ หลวง ที่ ชื่น ปรจา ของ
วิชา นำ ที่ เชน กิล เเน พ่อทง มา ถึง ก็ ภา กัน คัดใจ ว่า คง พัน เเนอ มี
ชำ คัด ไค กลับ ไป บ้าน เมือง โคย เว้ ครั้น เเน ไชว เทง ของ ไม่ สัก ปรคู เมือง
รัชสัง พ่อทง เข้า ไป เเ็ง แถ ถัง พุด พ่อ หลวง ให้ พ่อทง รัชสัง ชำ พัน พวัก ขว เว้น ไป
จน รอบ กำ แพง เมือง ท่าง คน ก็ ภา กัน โกรธ แถ ไชว เทง ของ มาก นัค
แต่ ไม่ รั้ ที่ จะ ทำ ปรการ ไค ด้วย ไชว เทง ของ เป็น นาย ทหาร เอก คั วร เเค
กลัว เกรง อยู่ใน บัง คับ บัญชา จึง ภา กัน ที เติง นินทา ทุก กัน ชุบ ชิบ
จน ความ รั้ ถึง ชุ่ม มง กุน ซื่อ ครั้น ชุ่ม มง จะ นำ ความ ชื่น ถว ษ ทูค ก็ เป็น แก่
ความ บอ กเล่า บำว นินทา นาย ไม่ แ่น นอน จึง รอ ไว้ สืบ สวน ให้ ได้ ความ
จริง ก่อน ภา รัชสัง ถาม ชุ่ม มง กุน ก็ พิ เควะ ท ความ ที่ ได้ ยืน เสี่ยง กลอง รบ

แล้วมาฟ้อง อ้ออิง อยู่ วัน ยี่ คำ กับน้อย คำพวก ทหาร เสว พุก กัน ชูบ ชิบ
 ติ เคียน โขว เกง ของ เหน สมกัน ก็รู้ แน่ ว่า กอง ทัพ ช่วย มา ถึง จึง มี
 ได้ สง โสย • จึง ได้ กราบ กุด ความ ตาม ที่ ตัว รู้ มา พระ เจ้า ไทจง ช้อง เท
 ได้ ทรง ทราบ ก็ ชัก เคียง พระ โทษ ยิง นึก ขณะ นั้น ราช ช้าง เฒ่า อยู่ ที่ นั้น
 ค่าย ครั้น ได้ ฟัง ช้าง มง กง กุด ตั้ง นั้น ก็ มีความ โกรธ โขว เกง ของ มาก จึง
 พุก ว่า เจ้า นาย ต้อง ถ่อม อยู่ ใน เนื้อ มีธ มา คัก ได้ ทุก ข จาก ล้า บุก ตั้ง หน้า
 คอย กอง ทัพ มา ช่วย อยู่ ทุก วัน ทุก คืน เคี้ยว นี้ กอง ทัพ ช่วย มา ถึง แล้ว
 โขว เกง ของ ไม่ นำ ชัย ความ ขึ้น กราบ กุด แกล้ง บิด บัง เสี้ย เช่น นี้ เป็น สิ้น
 ความ แผ่นดิน ไม่ ช้อ สัก ท่อ เจ้า นาย ข้าพ เจ้า จะ ไป จับ ตัว โขว เกง ของ
 มา โค้ ตาม กู พุก แล้ว ก็ ถวาย บังคม ลา ออก มา ขึ้น มา ตรง ไป ยัง ประตุ
 ไชย มิ่ง ช้าง มง กง กุด ช้าง ตั้ง ชิน ชก ไป แม่ ทัพ ว่า ท่าน รง จัก นาย ทหาร
 ที่ มี ฝีมือ เข้ม แขง คุณ ไพร พล ยอด ที่ หัก ค่าย พวก ชวน ออก ไป ใน เวลา กลาง
 คืน วัน นี้ กอง ทัพ ช่วย จะ ได้ ที่ ภาระ นาย เจ้า มา สมทบ กัน คง จะมี ไชย
 ชนะ สม ความ ปราถนา ชิน ชก ไป แม่ ทัพ รัช คำ ช้าง มง กง กุด แล้ว รีบ ออก
 มา ประตุ ไพร พล ทหาร พร้อม กัน จึง จัก ให้ เข้ เข้า เป่า ทวน จั้ เขื่อน สัน ไก่ ชัว
 เลา ชง ก็ นาย ทหาร ทั้ง สี่ • คุณ ไพร พล แยก ย้าย กัน ไป เป็น สี่ กอง เบ็ด
 ประตุ เมือง ออก ทั้ง สี่ ตำบล ยก กอง ทัพ เข้า ที่ ค่าย พวก ชวน ที่ ตั้ง ถ่อม
 พร้อม กัน ทั้ง สี่ ทิศ บุกรุก ช้าง พัน ภาระ นาย ออก ไป ตัว ชิน ชก ไป แม่ ทัพ นั้น
 คุณ ไพร พล ทหาร เฝิน ทัพ ทนุน ออก ไป ทาง ประตุ บึง ทมิ่ง ช้าง ทิศ เหนือ
 ๑ ฝ่าย ราช ช้าง ทรง มา ถึง กำแพง เมือง ก็ ว่าง ประภาศ ค้วย เสี่ยง
 ลัน ตั้ง ว่า พวก ทหาร ช่วย กัน จับ ตัว โขว เกง ของ ผู้ เป็น ภาระ บด ท่อ แผ่นดิน ให้
 ได้ อย่า ปล่ ยอ ใต้ หนี ไป ร้อง พลง ชัย มา ขึ้น ไป บน เจริง เทิด โขว เกง
 ของ นั้น ครั้น ได้ ยิน ราช ช้าง ร้อง ประภาศ แก่ พวก ทหาร ทั้ง ปวง แล้ว จับ

จงต้องตั้ง วันตั้งให้ทหารจำใจเวงของซึ่งไว้ แล้ว อดยซึ่ง ภายซึ่งคม
ถาวย มา โดยเร็ว จะ ช่วย ชินชกไป แม่ทัพ ที่ค่าย พวกชวน ๖

๑ ฝ่ายชินชกไป แม่ทัพคุม ทหาร ออก จากเมือง ทอด ตะพาน เวือก
ข้ามคู มา เห็นพ่อทงยืน อยู่ข้าง หน้า ก็ร้อง เรียกว่าพ่อทงผู้ หลาน จง
ช่วย กัน ระดมผ้าพัน พวก ทหาร ชวน ออกไป กองทัพช่วย จะ ไต่ ตี ทัก เจ้า
มา สม ทบกัน พ่อทง เห็น ชินชกไป แม่ทัพคุม ทหาร ออก มา ก็มีความ ยินดี
กระ เจ้า ตี ค่าย พวก ชวน กระ นาย ออกไป นาง ถูลูกงู ก็ เข้าช่วย พ่อทง
ฆ่า พัน ทหาร ชวน ล้ม ค่าย ลง โดย มาก จน พวก ชวน ไม่ อด ร้อง ว่า กงู
เป็น กระบด ๖

๑ ๑ เบ้าเป่า ทวนใจเขียน ชินโกชิว ทวนชงกี นายทหาร ทั้งสี่คุมไพร่
พล คน ละสาม พัน ตี ทัก ค่าย พวก ชวน ออก มา พัว้อม กัน ทั้งสี่ ทิศ พวก
ทหาร ชวน ซึ่ง คงช่วย ล้อม เมือง มงกุเชิงเสีย ไว้ นั้น ลูบ ด้าน ทาน ทหาร
เมือง เชียงอาน ไม่ ไก่ ก็ตื่น แหก วัน รวย ไป ทั้งสี่ ด้าน จึง เข้า รวม รวม
เป็น กอง เคียว กัน แล้ว รีบ หนี ไป ค่าย เบี้ยะฉงออง นาย ทหาร เมือง เชียง
อาน ทั้งสี่ นาย ก็คุมไพร่ พลไล่ ทัก ตาม พวก ชวน ไป ๖

๑ ฝ่ายนาง ถูลูกงู ช่วยพ่อทง รบ พวก ชวน มา จน ถึง ค่ายใหญ่ จึง
ร้อง บอก เบี้ยะฉงออง ผู้ เป็น บิดา ว่า ครั้ง นี้ เรา เห็น จะ เสีย ที่ แก่ หน้า ตัก
นายทหาร เมือง เชียงอานสี่ มีชื่อ แซ่ ฉาง นิก ไม่มีผู้ใด ทาน ทาน ไก่ บัด นี้
ไล่ ฆ่า พัน พวก เรา มา เกือบ จะ ถึง ค่ายใหญ่ อยู่ แล้ว ท่านผู้ เป็น อิดา
จง เร่ง รีบ หนี เอา ชีวิต รอด ไป ก่อน เด็ด ข้าพเจ้า จะ บัง กัน รักษา ท่าน
ไป ข้าง หลัว มิให้ เป็น อันตราย เบี้ยะฉงออง ได้ ฟัง ก็ ตกใจ ชึ่ง นึก ไม่ รู้
ที่ จะ คิด ประการใด จึง ชวน ถูลูกงู นางผู้ ใหญ่ ขึ้น ม้า ออก จาก ค่าย
รีบ หนี ไป นาง ถูลูกงู ก็ บัง กัน อันตราย ตาม มา ข้าง หลัว แล้ว เหลือ

ดูเห็น พ่อทอง ยัง กำลัง ขู่ รัย กับ นาย ทหาร ขวน อยู่ นาง ลูกกรุง^{๗๔} จึง ร้อง บอก
 พ่อทอง ว่า ท่าน นาย ทหาร รง ตาม จับ เจ้า มา ทาง นี้ เกิด พ่อทอง ได้ พัง
 ก็ ขี้มัว ฆ่า พัน พวด ทหาร ขวน ตาม หลัง นาง ลูกกรุง^{๗๕} ไป ๖

๑ ฝ่าย อวย ช้าง ออก จาก ประตู บั๊ก มิ่ง ไล่ ฆ่า พัน พวด ขวน ล้ม ทาย
 ลง ทลาย คน แล้ว รัย ขี้มัว มา สมทบ กอง ทักษิณ ชก ไป ๗ กับ อวย ช้าง
 เห็น พ่อทอง ฆ่า พัน พวด ขวน เป็น ทาง ไป ก็ คุม ทหาร บุกรุก ฆ่า พัน พวด
 ขวน ตาม หลัง พ่อทอง มา พ่อทอง เห็น ชนชก ไป แม่ทัพ กับ อวย ช้าง คุม ไพร
 พล ตาม มา ก็ ใจ จึง ร้อง บอก ให้ ทหาร ของ ชนชก ไป แม่ทัพ รุก ปัก
 ใหญ่ สัญญา ขัน เลียง ตั้ง สิ้น ๖

๑ ฝ่าย เที้ยราก็ มี เครียม ทหาร ไว้ พริ้ม ครั้น ได้ ยืน เลียง ประทัก สัญ
 ญา เคมี อน คำ พ่อทอง สั่ง ไว้ ยก กองทัพ ออก จาก ค่าย ไล่ ฆ่า พัน ทหาร
 ขวน คัต หลัง เบาะ ช้าง อ่อง กระทบ ขน เข้า มา นาย ทหาร เมือง เชียงฮาน ทั้ง สี่
 นาย ก็ คุม ไพร พล บุกรุก คัต หลัง ออก ไป ทหาร ขวน ตก อยู่ กลาง ใน คีกร
 ขนขา ก็ ซาก กัน ออก ไป ไม่ เป็น กระบวน รวนเว มี ไค้ รัย นาย ทหาร
 เมือง เชียงฮาน รุก ไล่ ฆ่า พัน พวด ทหาร ขวน ล้ม ทาย เสีย ใน ครั้ง นั้น เป็น อัน มาก
 บ้าง ก็ แยก กัน กระจาย กระจาย ไป ๖

๑ ฝ่าย เบาะ ช้าง อ่อง กับ ลูก ชน นาง ผู้ ใหญ่ ได้ นาง ลูกกรุง^{๗๖} บ้อง กัน
 อัน ทวาย นั้น มา ได้ ก็ มีความ เดวร กลัว ชน นิก ครั้น เห็น กองทัพ เมือง
 เชียงฮาน ยก กลับ ไป ไม่ ไล่ ตาม มา ลูก ชน จึง พุด ว่า กองทัพ เมือง เชียงฮาน
 ยก กลับ ไป แล้ว จะ คิด ประการ ไค้ ไค้ เบาะ ช้าง อ่อง จึง ไค้ ตั้ง ค่าย รัย ทหาร
 อยู่ ที่ นั้น แล้ว พุด แก่ นาง ลูกกรุง^{๗๗} ผู้ เป็น บุตร เลียง ว่า นาย ทหาร เมือง
 เชียงฮาน ผู้ มี เข็ม แขนง หน้า ทน รุก ไล่ มา ข้าง หลัง ถ้า ไม่ ไค้ เจ้า ช้าง
 บ้อง กัน อัน ทวาย บิภา ก็ คง ทาย ใน เนื้อ มือ ฆ่า คีกร แต่ ถ้า พัง พวด ทหาร

ที่ไหน จะ คำน ทาน เขา ได้ นาง กุลกัจจุนี ไต่ ฟัง จึง คิด ว่า เบ็ญจรงค์ อธิง บิคา
เลียง เว้น ไร่ เวลา เต็ม ที่ ทวี สาทิภักดิ์ ต่อ แผ่นดิน ถึง ช่วย ฆ่า พัน พวก
ชวน ทาย เสี้ย หนักหนา ก็ ยัง ไม่ รู้ จำ จะ พ้อ ลง ให้ เกรง กลัว ทหาร เมือง
เชียง อาน เสี้ย ให้ มาก คิด แล้ว ก็ พุด ว่า นาย ทหาร เมือง เชียง อาน ผู้
เข้มแข็ง หนัก ยาก ที่ จะ สู้ คำน ทาน ข้าพเจ้า จะ ไป รวย รวม ทหาร แล ไพร่
พล กลับ มา เสี้ย ก็ กว้า พุด แล้ว ก็ ขอก จาก ค่า ไป ว่าง ปรกาศ แก่
พวก ทหาร ว่า ถ้า ผู้ ไต่ จะ ยอม สาทิภักดิ์ ต่อ แผ่นดิน ถึง จึง มา อยู่ ด้วย
กัน ถ้า ผู้ ไต่ ไม่ ยอม ก็ ตาม แต่ จะ ไม่ บินคา นาย ทหาร ชวน กับ ไพร่ พล
ที่ หนี มา เหลือ อยู่ ยี่สิบห้า หมื่น ครั้น ได้ ยิน คำ ปรกาศ นี้ ชวน กับ แยก
เดิน ไป แก่ หมื่น เสศ ยัง เหลือ อยู่ ยี่สิบห้า หมื่น เสศ กับ นาย ทหาร
ร้อย สาม คน ยอม สาทิภักดิ์ นาง กุลกัจจุนี รวย รวม นาย ทหาร แล ไพร่ พล มา
ก็ อยู่ พร้อม กัน แล้ว กลับ เข้า ค่า ญ เบ็ญจรงค์ อธิง จึง พุด แก่ นาง กุลกัจจุนี
ว่า ทั้ง แต่ เช่น บ้าน เมือง ชวน มา ก็ ยัง ไม่ แยก ยี่สิบห้า หมื่น มา เหมื่อน ครอง
นี้ ขอ เชิญ หลาน ที่ ทาย ใน กลาง ค่ำ ครั้น จะ สู้รบ ต่อ ไป ที่ ไทหน จะ คำน ทาน
นาย ทหาร เมือง เชียง อาน ได้ จำ จะ ต้อง เชื้อน หนึ่ง สี่ ยอม สาทิภักดิ์ เสี้ย แก่
โดย ที่ เจ้า จะ เสน ปรกาศ ไต่ นาง กุลกัจจุนี ไต่ ฟัง เบ็ญจรงค์ อธิง พุด เหมื่อน
ใจ คิด มีความ ยินดี ยิ่ง หนัก ครั้น จะ พุด ส่ง เสี้ย เพิ่ม เติม ก็ กลัว เบ็ญ
จรงค์ อธิง จะ จับ พิรุณ แอบ ค่า ได้ ทาน ึ่ง เสี้ย ไม่ ไต่ ทอบ ปรกาศ ไต่ กุล
จุน นาง ผู้ ใหญ่ บิคา ของ นาง กุลกัจจุนี จึง พุด ขึ้น ว่า เมือง เว้น เป็น เมือง
เล็ก น้อย จะ คิด ทำ ค้ำ สง ความ ไป ถึง สู้ เมือง เชียง อาน ไม่ ได้ ด้วย
เมือง เชียง อาน เป็น เมือง ใหญ่ เรา ต้อง คิด อาน ยอม สาทิภักดิ์ เสี้ย โดย เว็
จึง จะ มีความ สุข เบ็ญจรงค์ อธิง ไต่ ฟัง ก็ เสน ด้วย จึง ส่ง ทหาร ให้ เล็ก

กองทัพ กลับไป เขา สอดันชั้ว   ดิศ อาน จัก แจง เกรียง ราช บรมณาการ แล
ทำหนังสือ ละ ไป ยอม สาส์น กัก   ๖

๑ ฝ่าย ซินซุกไป แม่ทัพ กับ พ่อกอง   ครั้น ให้ โสภณฐิณท์ ฆ่าศึก พวก
ชวน แยก หนีไป   แล้ว ก็ รวบรวม กอง ทัพ ใหม่ เข้า สม ทบ กัน   ยก มา
เมือง มกเอียงเสียบ   เทือกากิม กับ ซินซุกไป ก็ นำ พ่อกอง กับ นาย ทวาร หนุน
เกล้า นั้น เข้า เฝ้า พระเจ้า ไทจง ช่งเต้   ทราบ ทูล ว่า กอง ทัพ พวก ชวน แยก
หนี ไป สิ้น แล้ว   พระเจ้า ไทจง ช่งเต้ ก็มี พระไทย ยินดี   จึง ครัส ถาม
เทือกากิม ว่า   เหตุ ไฉน ท่าน จึง คัด ทัพ ออกจาก ที่ ล้อม ไป ขอ กอง ทัพ มา ช่วย
ได้   เทือกากิม จึง ทราบ ทูล ตาม ซึ่ง เจ้ายองเตง ผู้ เป้น เชื้อ ณ มา ช่วย   ทั้ง แด่
กัน จน ปลาย ใต้ ทรง ทราบ ทุก ประการ   แล้ว นาย ทวาร หนุน เสด็จ นั้น ก็
ทราบบูล ว่า   พระองค์ ต้อง ล้อม อยู่ ใน เมือง มกเอียงเสียบ   พวก ข้าพเจ้า
มิได้ ทราบ   ท่อง ท่าน หลีก กอง ไป บอกรู้ จึง ได้ ยก กอง ทัพ พระ   ไทย ข้าพเจ้า
ทั้ง หลาก มี คอยู่   ขอ พระองค์ จง ได้ ไป ระ   ทูล แล้ว ต่าง คน ก็ ถอย ไป
ยัง คำ แค้น   แต่ พ่อกอง นั้น ยิน ระวัง ให้ อยู่   พระเจ้า ไทจง ช่งเต้ ทอด พระ
เนตร เชน   จึง ครัส ถาม พ่อกอง ว่า เจ้า ระวัง ให้ ทำ ไหม   มี ข้อ ความ อย่าง
ไร ฤ ฆ มออก ให้ เรารู้   พ่อกอง ทราบ ทูล ว่า บู้ แด่ บิศา มา เข้า ผัน บอด ได้
ข้าพเจ้า ช่วย แก่ แค้น ผู้ ที่ ฆ่า บู้ แด่ บิศา   แล้ว เชื้อ ณ รูป เกท กั น ไท ได้ ไร่
ศึก ศึก   จึง ได้ ฆ่า นาย ทวาร ชวน ผู้ วิชา ค่าน แปะ เหลือง กวน ตาย   ข้าพเจ้า
ก็ ยก กอง ทัพ เข้า มา ถึง เมือง มกเอียงเสียบ   ฆ่า ตบ ฆ่า ผัน ทัพ ค่าย พวก
ชวน เข้า มา จน ถึง เชิง กำแพง   โสภณฐิณท์ ก็ ไม่ เบ็ด ปะธู เมือง วัช เข้า มา
ฆ่า   แกล้ง พ้อ ลวง ข้าพเจ้า ฆ่า ผัน ไป รบ ทั้ง สี่ ด้าน   พ่อกอง ทูล ชี้
แฉง ทั้ง แด่ กัน จน ปลาย ใต้ ทรง ทราบ ทุก ประการ   พระเจ้า ไทจง ช่งเต้
ได้ ทรง พัง ที่ ศึก เคือง โสภณฐิณท์ ยิง ทัพ   จึง ครัส แก่ พ่อกอง ว่า เจ้า จง ฆ่า

โสมทรงสอง แก้วแก้ว ทศ แทน บัญแด บิคา ของเจ้า ต่อ หน้า เรา เดิก ตรีศ แล้ว
 ก็รับสั่ง ให้ ทหาร เอา ตัว โสมทรงสอง มา มัดไว้ พ้องทง ฉวาช บังคม ฉวาช
 กระบี่ ทรง เข้า หน้า โสมทรงสอง ต่อ หน้า ที่นั่ง ถ้า เอา หัวใจ ออก เส้น ไหว้ บัญ
 บิคา แล้ว ก็ เอา สฟ โสมทรงสอง ไป ทิ้ง เสีย นอก เมือง ใน เวลา วัน นั้น
 จวน จะ พลอย คำ ชุนนาง ต่าง ก็ กรวย ฉวาช บังคม ฉา กลับ ไป ที่ รั้ว

๑ ครั้น รุ่ง ชัน เข้า เทียบ ทากิม จึง พุค แก้ว พ้องทง ว่า บัดนี้ กุญจ ทัพ เบ็ช
 ษัง ออง ก็ ถอย ไป เขา ฮอนำ ชัว แล้ว คง จะ มา สัพ พัก ที่ ใน เร็ว ๆ นี้ ทา จะ
 กรวย ทูล พระเจ้า โทจง ฮอง เต้ ให้ ทรง ทราบ จะ ได้ ไป สู่ ขอ นาง กุญจ รุ้ มา
 เป็น ภรรยา เจ้า ตาม ที่ สัญญา กัน ไว้ ครั้น จะ นิ่ง อยู่ ถึง นี้ ก็ ไม่ สนิบ พ้องทง
 ได้ พึง ก็ กตใจ จึง พุค ว่า นาง กุญจ รุ้ ชวน นิ่ง ข้าง เจ้า ทาย ยัง ไม่ ได้ แก้ว
 แก้ว จะ ให้ อยู่ กิน เป็น สามี่ ภรรยา กัน อย่างไร เทียบ ทากิม ว่า ถ้า เจ้า คิค
 จะ ไม่ เลี้ยง เป็น ภรรยา เทียบ ทากิม จึง ใ้ สยามาน ให้ เขา ๆ จึง ได้ สัพ พัก ที่
 ช่วย ราช การ จน สำ เร็จ เจ้า จะ พุค เช่น นั้น ไม่ ชอบ พ้องทง ว่า ข้าง เจ้า ได้
 สยามาน ให้ เพราะ คิค จะ ช่วย พระเจ้า โทจง ฮอง เต้ กับ ชุนนาง ทั้ง ปวง ออก
 จาก ที่ ล้อม มิ ใ้ ข้าง เจ้า คิค รั้ว ไคร จะ เป็น สามี่ ภรรยา กับ เขา เมื่อไร เทียบ
 ทากิม ว่า เกิด มา เป็น คน นัว ความ สัก ซื่อ แล กตัญญู นั้น สำ คัญ นึก ถ้า
 เจ้า คิค จะ แก้ว แก้ว ก็ อย่า สยามาน รั้ว ถ้อย คำ เขา นาง กุญจ รุ้ นั้น เล่า เขา
 ไ้ มี คุณ ต่อ เจ้า นาย ของ เรา มาก ครั้น ไม่ ไป สู่ ขอ ว่า กล่าว ทาม สัญญา
 เจ้า ก็ เป็น คน ไม่ ดี เขา คง นินทา ว่า ไม่ ซื่อ สัก อย่า คิค เช่น นั้น เลอ
 ทถาน ฉา จะ จัด การ ให้ อยู่ กิน เป็น สามี่ ภรรยา กัน พุค แล้ว ก็ เจ้า ไป เฝ้า
 พระเจ้า โทจง ฮอง เต้ กรวย ทูล ความ พ้องทง กับ นาง กุญจ รุ้ ให้ ทรง ทราบ
 ทุก ประการ แล้ว ว่า เจ้า จะ ต้อง ใ้ ผู้ ไค ไป เขา ฮอนำ ชัว ว่า กล่าว สู่ ขอ
 นาง กุญจ รุ้ บุตร เลี้ยง เบ็ช ษัง ออง มา ให้ อยู่ กิน เป็น สามี่ ภรรยา กัน กับ

พ้องทง จึง จะ ชอบ   แต่ ไม่ ทราบ ว่า พระองค์ จะ ไป รุด ประการใด   พระเจ้า
 ไทจง ย่อง เต็ม ไททง พัง มี พระไทย ยินดี   จึง ตรัส ว่า นาง กุลกัจฉี มี ความ ชอบ
 มาก จะ สบาย สดุดี เสีย ไม่ ควร   ทำไม จึง ไม่ บอก ให้ รู้ แรก   ถ้า คัง
 นั้น ท่าน ตฤกัจฉี กง ไป สู่ ซอ มา แต่ง ให้ อยู่ กับ คัวย กัน เกิด   พ้องทง ไค้ พัง
 ก็ ตกใจ   จึง กราบ ทูล ว่า นาง กุลกัจฉี กับ ข้าพเจ้า เป็น คู่ สานเหตุ กัน   พื่อ
 หยีน น้อย ข้าพเจ้า อายุ ไค้ เก่า บ่   ตาม ข้าพเจ้า มา ครั้ง นี้   ก็ ปรารถนา จะ
 ช่วย พระองค์   นาง กุลกัจฉี ใช้ ไค้ กระบี่ ของ วิเศษ ชำ พั้น น้อย ข้าพเจ้า ทา
 คัง นี้   จะ ไค้ อยู่ ดิน เป็น สามิ ภรรยา กัน อย่าง ไ   ขอ พระองค์ ไค้ ไป รุด
 อย่า ให้ ท่าน ตฤกัจฉี กง ไป สู่ ซอ เลย   พระเจ้า ไทจง ย่อง เต็ม ไค้ ทง พัง คัง นั้น
 จึง ตรัส ว่า เจ้า ไทจง แต่ นาง กุลกัจฉี ว่า ชำ น้อย เจ้า ทาอ   ก็ เหตุ ไค้ ไค้
 ไค้ ยิง ยอม สบายาน ให้ นาง กุลกัจฉี ที่ สดาง คัก แล้ว   พ้องทง ทูล ว่า ข้าพเจ้า ไค้
 สบายาน ไค้   เพราะ กถา กระบี่ ของ วิเศษ นาง กุลกัจฉี จะ พิษ อัน ทราบ ประการ
 คัง ข้าพเจ้า คัก จะ ช่วย พระองค์ ออกจาก ชี้อ ล้อม   จึง ไค้ พื่อ ทวง นาง
 กุลกัจฉี มี ไค้   ข้าพเจ้า คังใจ สบายาน ไค้ โดย สัจ สุจริต   พระเจ้า ไทจง
 ย่อง เต็ม ไค้ ทง พัง   จึง ตรัส ว่า เจ้า พุก เช่น นั้น ไม่ ชอบ   นาง กุลกัจฉี ชำ
 น้อย เจ้า ทาอ   เจ้า ผู้ เป็น ผู้ มีความ อธิบาย วัคย ไค้   คิด จะ แก่ แค้น คอบ
 แทน น้อย   ก็ อย่า ให้ สัจ บัค คัญาน รับ ถ้อย คำ เขา   การ ครั้ง นี้ เจ้า ไค้
 สบายาน ไค้ แล้ว   จะ กลับ ถ้อย คั้น คำ เสีย อย่าง ไค้   นาง กุลกัจฉี ช่วย
 เวา จน สำ เร็จ ราชการ   ก็ เพราะ เขา วัคย ไค้ ไค้ วาง ชู อยู่ แก่ เจ้า สิ้น
 ความ ชอบ ของ นาง กุลกัจฉี มี มาก   ครั้ง จะ ไม่ ไป สู่ ซอ เขา คง นินทา ว่า
 เจ้า ไม่ รู้ จัก คุด   พื่อ หยีน น้อย ของ เจ้า มีความ ชอบ กถา สัจ ชี้อ ตาม มา
 ครั้ง นี้ ก็ ปรารถนา จะ ช่วย กู้ แผ่นดิน   ความ ชอบ ของ พื่อ หยีน ก็มี อยู่ มาก
 นาง กุลกัจฉี ชำ พื่อ หยีน น้อย ของ เจ้า เสีย   เพราะ ไม่ รู้ จัก   คัวย ต่าง คน

คิด จะ อาษา ช่วย เจ้า ช่วย นาย ของ ตัว นั้น ต่อก มา ภาย หลัง จอ เข็ญ
 หลุน แม่ ทัพ ล้อม เจ้าไว้ ถ้า นาง ดู หลุน ฐู่ ไม่ ช่วย ที่ โหน เจ้า จะ ได้ รอค
 ชีวิต กลับ มา เขาก็ ได้ มี คุณ ต่อ เจ้า เป็น หนัก หนา ควร จะ ทย ล้าง
 พยายาม ใด ขี้ ความ เรือง นี้ จง เลิก แล้ว ก็ หนี เสีย เล็ด เจ้า อ้อ ยา ใด
 ฐู่ ทัก ทาน เวร ต่อ ไป อีก เลย ทวีต คัง นั้น แล้ว ก็ ้วย สั้ง ใ้ เทียบ กา มิ ไป ฐู่
 ขอ นาง ดู หลุน ฐู่ บุตร เลี้ยง เป็ ยะ ฆัง อ้อ มา เป็น ภรรยา พ้อ ทง แดง การ ใ้
 อ้อ ติง ้วย กัน โดย เร็ว พ้อ ทง กลัว ราช อาญา ไม่ อาจ พุค ทัก ทาน ต่อ ไป
 อีก อั้น เป็น ทูต อยุ่ นำ ที่ นั้ง เทียบ กา มิ ใ้ พัง ้วย สั้ง ก็ คุก เจ้า ลง ทราย
 บัง คม ลา ออก มา แดง ตัว นั้ง ห่ม ศรี แดง เว็ ก ทหาร สี่ นาย ออก จาก
 เมือง มก เข็ญ เต็ย ้วย ไป ถึง เขา ฮอน นำ ชั้ว แล้ว สั้ง ทหาร ฆวน ที่ รัช อา
 ประทุ ค่าย ว่า เจ้า จง ไป บอก แก่ เบ็ ยะ ฆัง อ้อ ว่า เรา ฐู่ ชื่อ เทียบ กา มิ เป็น
 ที่ หลุ ก กง ชุน นาง ฐู่ โหญ่ ของ พระ เจ้า แผ่นดิน ถึง มา ทา เบ็ ยะ ฆัง อ้อ ้วย
 ราช การ บ้าน เมือง พวก ทหาร ฆวน ก็ เข้า ไป แจ้ง แก่ เบ็ ยะ ฆัง อ้อ ว่า บัด นี้
 มี ชุน นาง ฐู่ โหญ่ ของ พระ เจ้า แผ่นดิน ถึง ชื่อ เทียบ กา มิ เป็น ที่ หลุ ก กง มา
 ทา ทาน ภา ก อยุ่ นอก ค่าย เบ็ ยะ ฆัง อ้อ ใ้ พัง ก็ ตกใจ กลัว ยิง หนัก จั้ ง ตาม
 พวก ฆวน ว่า ชุน นาง เมือง เข็ญ ฮาน มา มี ทหาร แด ใ้ โพล ฆวน น้อย เท่าไร
 พวก ฆวน แจ้ง ว่า มี แก่ เทียบ กา มิ ชุน นาง ฐู่ โหญ่ คน นั้ง กับ นาย ทหาร สี่
 นาย ไม่ มี อาวุธ สิ่ง ใ้ใด แดง ตัว สุภา พง งาม มา ้วย ราช การ บ้าน เมือง
 เบ็ ยะ ฆัง อ้อ ใ้ พัง ก็ คลาย วิต ก จั้ ง พุค แก่ อยุ่ ชุน นาง ฐู่ โหญ่ ว่า ถ้า เจ้า
 แผ่นดิน ถึง จะ ใ้ มา เเว้ง วัค ใ้ ทำ คน ึ่ ยอม สัพ ภา ก ึ่ ก็ คง จะมี ใ้ โ
 พล มา มาก นี้ เหตุ ใ้ ใ้ แก่ ชุน นาง ฐู่ โหญ่ กับ ทหาร สี่ นาย มา ทำ นี้
 จะ เป็น ข้อ ความ สิ่ง ใ้ใด ท่าน จง ้วย ออก ไป ้วย หลุ ก กง เจ้า มา จะ ใ้ ฐู่
 เหตุ การ ฐู่ ชุน นาง ฐู่ โหญ่ คำนั้ ย ้วย คำ สั้ง แล้ว ออก จาก วก ค่าย

รับ มา ชาย เขา เหน หลู่ก๊กกง ชุนนางผู้ ไฉนเมือง เชียงฮาน ก็เข้าไป
 คำนับ แล้ว พุด ว่า ข้าพเจ้าไม่ ทราบ ว่า ท่าน จะ มา จะ ได้ ค่อน รับ ได้ สม
 เกยวคัยศ ค่อ พวก ทหาร เข้า ไป แกร่ง จึง ได้ ทราบ โทษ นั้น นิด มาก ขอ ท่าน
 อย่า ได้ โทษ ถึง โทษ ข้าพเจ้า เลย บัด นี้ เบี้ยระฆัง ช้อง เจ้า นาย ของ ข้าพเจ้า
 ให้ มา เชิญ ท่าน ไป สดทนา กัน ใน ค่าย หลู่ก๊กกง ได้ พัง ก็ มีความ ยินดี
 ถูง จึง นำ หลู่ก๊ก กบ ทหาร สี่ นาย เข้า ไป หา เบี้ยระฆัง ช้อง ๆ เหน หลู่ก๊ก
 เจ้า มา ก็ ค่อน รับ จัก ทำให้ นัง ตาม สม ควบ แล้ว พุด ว่า เกม ที่ เวา เชื้อ กัส
 คำ ขอ เชีย หลุน แม่ ทัพ คิด การ นิด ไป ทำให้ พระเจ้า ไทจง ช้อง เต้ กุ่น เคือง
 พระไทย ช้อง นี้ ไม่ ควบ โทษ เวา นิด มาก ครั้น ขอ เชีย หลุน แม่ ทัพ ทาย แล้ว
 เวา ก็ ถอย กอง ทัพ มา ปฤภา การ คิด ย่น ทำ นัง สือ จะ ไป ยอม สัพพิภคิ์ เสียบ
 แแต่ โดย คี รับ สารภาพ ว่า โนษ นิด จัก แกร่ง การ ยัง ไม่ ทิน สำ เร็จ ภอ
 ท่าน ถือ รับ สั้ง มา จะ ว่า ค้วย ช้อ ความ สัพพิภคิ์ ฤ ประการ ไค หลู่ก๊กกง
 ทอบ ว่า ข้าพเจ้า ถือ รับ สั้ง มา ครั้น นี้ ก็ พระวระ ราชการ บ้าน เมือง พระเจ้า
 ไทจง ช้อง เต้ แกร่ง ว่า ท่าน จัก การ จะ ยอม สัพพิภคิ์ มี พระไทย ยินดี อยาก จะ
 ให้ อาณา ประชา ราม ฐว ทั้ง สอง เมือง มีความ สุข ทั่ว กัน บัด นี้ พระเจ้า ไทจง
 ช้อง เต้ มีความ ค้อง ประสงค อยุ่ อย่าง นึง จึง รับ สั้ง ใช้ ให้ ข้าพเจ้า มา ว่า
 ถล่าว ค้วย พ้อ ทง ผู้ เป้น หลาน ของ พระองค์ ภาย ไค สย สยี่ ฐว ร่วง ลัก ษณ
 คีนี้ มี อี เข้ม แกร่ง ชำนิ ชำนาญ การ แ่น คิน ทั้ง ฝ่าย บุน ฝ่าย ฐว ทรง ทววย
 ว่า ท่าน มี บุทร สาว อยุ่ คน นึง ชือ นาง ถูลุง ฐว ฐว ร่วง งคงาม คี ทั้ง ผู้ มี อี
 ก็ เข้ม แกร่ง มี พระไทย อยาก จะ ไค ไร่ ไค เป็น ทง แ่น เคียว กัน จึง รับ สั้ง
 ใช้ ให้ ข้าพเจ้า มา สู้ ขอ นาง ถูลุง ฐว ไป เป้น ภรรยา พ้อ ทง เมือง ทั้ง สอง ก็
 จะ ก็ จะ ไค เป็น ไค ไร่ กัน สยไป ภาย นู่า ท่าน จะ ยอม ฐว ไม่ ยอม ประการ
 ไค เบี้ยระฆัง ช้อง ได้ พัง ก็ มีความ ยินดี นัก จึง ทอบ ว่า พระเจ้า ไทจง ช้อง

แต่ทรงพระเมตตาทั้งนี้ พระคุณเป็นที่ยิ่ง เรายังมัว ถวายไม่ขึ้น จัก
 จักให้ กุศล ชุนนางผู้ใหญ่ ภา กงจู ไป ส่ง ที่เมือง มกเอียงเสี่ย หลูกักกงได้
 พัง มีความยินดี จึง กำหนด วันให้ แล้ว ก็ คำนับ ลา เบี้ยชังฮ่อง ออก จาก
 ค่าย เขา ชอนำขวัญ กลับ มา เมือง มกเอียงเสี่ย เข้าเฝ้า พระเจ้า ไทจงฮ่อง
 ได้ กราบ ทูล ขอ ความ ซึ่ง ไป ขอ นาง กุหลงจู ให้ ทราบ ทุก ประการ พระเจ้า
 ไทจงฮ่อง ได้ ไททรง พัง ก็มี พระไทย ยินดี ยิ่ง นึก จึง รัชสั่ง ให้ หลูกักกง จัก
 แจง เกี่ยวม การ มงคล ให้ ทน วันที่ กำหนด นึก ไว้

๐ ฝ่าย นาง กุหลงจู แจ้ง ความว่า หลูกักกง มาสู่ ขอ ต่อ เบี้ยชังฮ่อง
 เหมือน ถ้อยคำ สัญญา ของ พ่อทง ก็ ดีใจ ยิ่ง นึก ท้ายาก จะ ได้ ถึง วัน กำหนด
 นึก เสีย โดยเร็ว ครั้น อยู่ มา ถึง วัน กำหนด เกือบ แยก ขึ้น สิบห้า คำ ข้าง
 จัน เป็น วัน ถูก คัก เบี้ยชังฮ่อง ก็ จักสั่ง ของ ที่ จะ ให้ นาง กุหลงจู กับ
 หนึ่งสี่ ขอม สัพพิกักดิ์ แล เครื่อง ราชบรรณาการ พร้อม เสรี แล้ว มอ
 ทัว นาง กุหลงจู กับ หนึ่งสี่ ขอม สัพพิกักดิ์ แล เครื่อง บรรณาการ ให้ กุศล นำ
 ไป ถวาย พระเจ้า ไทจงฮ่อง ได้ กุศล ชุนนางผู้ใหญ่ คำนับ รัช หนึ่งสี่ กับ เครื่อง
 ราชบรรณาการ แล้ว จัก ทหาร ภา สสมควร ภา นาง กุหลงจู ออก จาก ค่าย
 พวก ทหาร ฮวน ก็ แห่ ห้อม นาง กุหลงจู มี เมือง มกเอียงเสี่ย

๐ ชินชกไป แม่ทัพ รู้ ว่า ชุนนาง ฮวน นำ นาง กุหลงจู กับ เครื่อง ราชบรรณา
 การ มา ก็ ออก ไป ท้อน รัช ทัก เสนอ ปร่า ไสรวน กัน ตาม ขรรมน้อม แล้ว
 ชินชกไป จึง นำ กุศล ชุนนาง ฮวน ขึ้น เฝ้า พระเจ้า ไทจงฮ่อง ได้ กราบ ถวาย
 บังคม ถวาย เครื่อง ราชบรรณาการ แล้วก็ ส่ง หนึ่งสี่ ขอม สัพพิกักดิ์ ให้ ชิน
 ชกไป นำ ขึ้น ถวาย พระเจ้า ไทจงฮ่อง ได้ รัช หนึ่งสี่ มา นึก นึก ออก อ่าน มีความ
 ว่า ข้าพเจ้า เบี้ยชังฮ่อง ได้ คิดนึก เพราะ เชื้อ ถ้อย คำ จะ เชื้อ ถุน แม่ทัพ
 ทำให้ พระองค์ ทรง ชุน เคือง พระไทย จึง ได้ ยก กอง ทัพ มา ปรวอ ปรวาม จน

หน้า ๐๖/๑๕/๒๕๖๕

ถึงเมือง บัก ฮวน โทษ ข้าพเจ้านี้ผิดมาก ขอ พระองค์ ทรงเมตตาโทษ
ไว้ ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้า จะ ยอม สาส์นภักดีเป็น เมือง ขึ้น สืบ ต่อไป ถ้าถึง
กำหนด ค่ำวัน นี้ จะ จัก เคือง ราชบรรณาการให้ ชุนนาง นำ ไป ถวายมิให้ขาด
ข้อ ที่ พระองค์โปรดให้ท่าน หลังกักกอง ไป สู่ ขอ นาง กุลกุงจู จะ ให้ เป็น ภรรยา
พ่อทง นั้น ข้าพเจ้าก็ ได้ ให้ กุณง ชุนนาง ผู้ใหญ่ นำ มา ถวาย จะ ได้ เป็น
ทาง โมตรี สืบไป พระเจ้าไทจงฮ่องเต้ ทรง ทราญ ความ แล้ว มี พระโศก
ยี่นัค รัชสังให้ ขวยชิง จักให้ แล สุวา เลียง กุณง ที่ พระที่นั่ง ประโศภนคัย
รัชสังให้ ชินชกไป แม่ ทักษิ หลังกักกอง ไป จัก การ มงคลให้ พ่อทง กับ นาง
กุลกุงจู อยู่กิน เป็น สามี ภรรยา กัน ใน วัน นี้

๑ ถวายตั้งได้ รัชสังก็ ภา กุณง ไป กิน เลียง คาม ขรรณนิยม ครั้น ฮวน
ชึ่ง ภา กุณง ชุนนาง ฮวน ออกไป แล้ว พ่อทง จึง ถวาย ทูล พระเจ้าไทจงฮ่อง
เต้ ว่า นาง กุลกุงจู นาน ชิง ข้าพเจ้า คาย เป็น คู่ สานเหตุใหญ่ ยัง ไม่ได้
แก้แค้น จะ โปรด ให้ เป็น สามี ภรรยา กัน อย่างไร ได้ ซึ่ง ข้าพเจ้า ทูล
จัก ทัก ทาน พระองค์ ตั้ง นี้ โทษ ผิด มาก ขอ พระองค์ ทรง โทษ ข้าพเจ้า เสีย
ศักดิ์ ครั้งหนึ่ง เกิด พระเจ้าไทจงฮ่องเต้ ได้ ทรง ฟัง ก็ จัก เคือง พ่อทง
ยี่นัค จึง ทวีต ว่า เรา เหน็ด แล้ว เจ้า จะ จัก ชิน ไ้ ฤ พ่อทง เหน
พระเจ้าไทจงฮ่องเต้ ทรง จัก เคือง ก็ ไม่ พุศ ทัก ทาน ต่อไป แต่ ใน นั้น
ดิศ จะ แก้ แค้น แหม่นน้องให้ ใจ ได้

๑ ชินชกไป แม่ ทักษิ หลังกักกอง ได้ รัชสังก็ ภา พ่อทง มา รัช จัก แฉง
ห้อง นอนไว้ เสรี จึง ให้ พ่อทง เข้า ไป อยู่ใน ห้อง แล้ว รัช นาง กุลกุงจู
กับ หมึง ฮวน สาว ไซ้ ยี่ สิบ สี่ คน เข้า ไป ใน ห้อง เก่ง ตั้ง คิว นาง กุลกุงจู ให้
พ่อทง แล้ว ชุนนาง เสด้านั้น ภา กัน ไป กิน โหระ แล เสพ สุรา พุศ ภา อยู่ กับ
กุณง ชุนนาง ฮวน พวก หมึง สาว ไซ้ ยี่ สิบ สี่ คน นั้น ครั้น เวลา คัก สม ควร

ก็ชวน กัน ออก มา เสือ ข้าง นอก พ้อตง กับ นาง กูตงจู่ อยู่ใน ห้อง เก่ง
 กล้วย กัน ทั้ง สอง คน พ้อตง คิด ถึง พี่เขยใน ผู้ น้อง ก็ โกรธ แค้น ยิ่ง นัก จึง
 ร้อง ทวาด นาง กูตงจู่ ว่า หลิงใจ ร้าย เช่น นี้ เมา ไม่ ปรารถนา . น้อง เรา
 อายุ ได้ เก้า ปี เท่า นี้ ควร ฤ ฆ่า ตาย เสีย ได้ สาเหตุ ของ เรา เปรียบ เท่า พี่
 แล ตีน เรา จะ ฆ่า ถ้า เขา หัวใจ เจ้า ออก เส้น น้อง เรา ได้ จึง ได้ ก็ จะ ให้
 อยู่ กัน เป็น สามี่ ภรรยา กัน ซี้ นี้นะ ย่า ฟัง หมายถึง นาง กูตงจู่ ได้ ฟัง ก็ โกรธ
 จึง พู๊ด ว่า พ้อตง ซัง ไม่ รู้ จัก คุณ เรา บ้าง แต่ คัก นึก เคียว เจ้า ได้ สามาน ไว้
 ที่ เขา อึ้ง เตง เนียน นั้น ว่า อย่างไร จน เรา กอธ กอธ ทัพ ไป สำเร็จ ความ
 ปรารถนา ของ เจ้า แล้ว ควร ฤ กลับ มา คัก ฮา โดย เสีย ได้ ซัง ไม่ อยา ยปาก
 บ้าง เลย พ้อตง ตอบ ว่า คน ชนิด เช่น เจ้า นี้ เรา ไม่ อยา ก สมาคม กล้วย
 ไม่ มี ความ กตัญญู ซี้ สัก แต่ คัก สิ่ง หนึ่ง คัก เจ้า เล่า ก็ เกิด ใน เมือง ชวน
 เจ้า นาย ชูบ เลื่อง ได้ มี ยศ ไม่ ควร จะ มา คัก กะ นก ต่อ เบื่อ ช่าง อึ้ง ช้วย
 เรา ฆ่า ทหาร ชวน จน สำเร็จ การ คัก หลิง ชั่ว ไม่ ชัด ทรง ต่อ แผ่น กิน เรา จะ
 อยู่ กัน เป็น สามี่ ภรรยา นั้น ควร ถ้า เกิด บุตร มา ใจ จะ เหมือน เช่น แม่ จะ
 ฆ่า ยัก ซี้ แล แช ของ เรา เสีย ไป กล้วย นาง กูตงจู่ ได้ ฟัง ก็ ย้อ คำ ก็ โกรธ
 แค้น ยิ่ง นัก จึง พู๊ด ว่า พ้อตง เจ้า ว่า เรา ไม่ ชัด ทรง ต่อ แผ่น กิน เหตุใด
 จึง รัย กอธ คำ ของ เรา เล่า พ้อตง จึง ตอบ ว่า พู๊ด จา สัญญา กัน ใน ว่าง
 สงคราม ก็ เป็น กตัญญู เจ้า สำคัญ ว่า รัง ฤ หลิง ชั่ว เช่น นี้ ที่ บ้าน เมือง
 เรา ถม ไป เรา ไม่ คัง การ ถ้า แม้น อยู่ แต่ ลำพัง ไม่ เกรง อาญา เจ้า นาย
 แล้ว เรา จะ ฆ่า แก่ แค้น ทก แทน น้อง เรา ได้ จึง ได้ นาง กูตงจู่ ได้ ฟัง
 ก็ แน็ง ว่า พ้อตง ไม่ รู้ จัก คุณ มุ่ง หมายถึง จะ ฆ่า พี่ อยู่ เสมอ มิ ได้ ชาติ จึง
 คิด ว่า เรา จะ อยู่ เป็น คน ไป ทำ ไม่ ได้ ได้ ความ พ้อตง ใจ ทาย กล้วย ก็ ว่า คัก แล้ว

ก็ซัก ทราบี่ ออก เชื้อคค คอ ทายเสีย ที่ใน ห้าง พื่อทง เทน นาง กุณทองชู ใช้เชค
คอ ทาย ก็เบ็คประกฐ ห้อง ออก มา รียบไป ยังที่ภักดี ะ

๑ เวลจ วัน นั้น ภอ รุ่งสว่าง พวกผู้หญิง สาวใช้ ภก ก็น เข้าไปใน ห้อง
เทน นาง กุณทองชู ทาย โลคิต ไหล เบอช ทั้ง ทั่วก็ ทดใจ ชวน ก็นไป แจ้งมก
ของ ชุนนางผู้ ใหญ่ ว่า พื่อทง ชำ นาง กุณทองชู ทายเสียแล้ว ใน ขณะนี้ ของ
กับ หลกักกตง อวนจึงง ซินซกไป ที่ นาย ยิง นังกน โตะ เสพสรา พุก จา กน อยู่
ที่ เบื่อชว เตัย ครัน พวก หญิง ชวน สาวใช้ มา แจ้ง ความ คัง นั้น ของได้
พ้งก็ ทดใจ ยิง นก ไม่รู้ ที่ ะ ว่า กล่าว ประการ ไค เคน ออก จาก ที่ ภัก รียบ
จะ หนีไป เขา จิวทง รอด ซินซกไป แม่ ทัพ กับ หลกักกตง แล อยยั้ง ก็ภา
กน ทดกลึง อยุไม่ รู้ ที่ ะ ทำ อย่างไร เทน ของ รียบ เคน หนีไป จึง ปรุกษา
กน ว่า ถ้า การ ริง เช่น นั้น แล้ว เรา ค้อง เว็ค ของ กลับ มา กอน อย่า เพื่อ
ได้ ไป เรา ะ ได้ ไค่ ถาม พื่อทง กุให้ ุเสศ กวี่ ก่อ หนี ว่า ของ ะ

๒ ครัน ปรุกษา เทน พว้อม กน แล้ว จึง ริง เว็ค ของ ว่า ท่าน ะช่ง ซีบ
อย่า เพื่อไป ริง กลับ มา กอน พวก ข้ำพเจ้า ะ ชำระ ไค่ ถาม ได้ ไค่ ความ ริง
ของได้ พ้ง ชุนนาง ทั้ง สาม เว็ค ก็มิได้ อยุก ท้วย สำคัญ ว่า ะ เป็น ถล อุบาย
ริง รียบ เคน ออก จาก เมือง มกเอ็องเสื่อไป ซินซกไป หลกักกตง อยยั้ง มิ
ความ วิทก มาก นก จึง เข้าไป เฝ้า พระเจ้า ไทจง ช่งเท้ ถวาย กูล ว่า พื่อทง
ชำ นาง กุณทองชู ทายเสีย แล้ว ของ ชุนนาง ชวน ได้ แจ้ง ความ ก็ รียบ หนี กลับไป
ข้ำพเจ้า ทั้ง สาม เว็ค ไค่ มิได้ อยุก พระเจ้า ไทจง ช่งเท้ ได้ ทรง พ้ง ก็มิ
พระไทย จัก เค็อง พื่อทง ยิง นก จึง ริง สั้ง ได้ ททวไป ริง พื่อทง มา มัด ไว้ น้า
ที่ นัง แล้ว ริง สั้ง ได้ อยยั้ง รียบไป ถาม ของ ชุนนาง กลับ มา อยยั้ง
ถวาย บังคม ลา ออก จาก เมือง มกเอ็องเสื่อ ริง ถามไป หนี ของ ที่ ถลาง
ทาง จึง แจ้ง ความ ว่า มิ รียบ สั้ง ได้ มา เญญู ท่าน กลับ ไป เมือง มกเอ็องเสื่อ

ก่อน กุซง ไต้ ฟัง ถี่ไม่อาจ ซัด ขึ้น จึง มา กับ ฮวยซัง ทรง เข้าเส้า พระ
 เจ้าโทงฮ่องเต้ กรวย ทูล ว่า ข้าพเจ้า ตลิ่ง ไป เสียน นั้น โทษ ถึง ทาย
 ขอ พระองค์ จง ไล่ ไปรอก พระเจ้าโทงฮ่องเต้ ตรัส ว่า ท่าน ช่างเชื่อนี่ ไม่มี โทษ
 สิ่งใด ก็มิ เราคิด อยาก จะ ให้ เมือง ทั้งสอง เป็น ไมตรี กัน จึง ไล่ ขอนาง
 กุถุงจู้ มา ให้ เป็น ภรรยา พื่อทง ๆ ไม่คิด ว่า เรา เป็น เจ้า นาย มา ทำ
 การ เช่น นี้ มี โทษ มาก เรา จะ ทำ โทษ พื่อทง เอง ของ ที่ เบี้ยะซัง อ่อง จัก
 มา เป็น เครื่อง ราชบรรณาการ นั้น ท่าน จง เอา กลับ คืน ไปเถิด แล้ว
 บอก แก่ เบี้ยะซัง อ่อง ว่า อย่า ถ้อ โทษ ไกรขอ เรา เลย เรา จะ ยก กองทัพ
 กลับ ไป เมือง เชียงฮวน โทษ เหว้า กุซง ไต้ ฟัง รัชสัง ก็ มีความ ยินดี รัชสัง
 อ่อง เครื่อง ราชบรรณาการ กลับ คืน แล้ว กรวย บังคม ลา ออกจาก เมือง
 มกเชียงเสี้ยน กลับ ไป เขา ฮอนำซัว ถ้าง ความ ให้ เบี้ยะซัง อ่อง ฟัง ตาม
 ซึ่ง พื่อทง ข่า นาง กุถุงจู้ ทาย พระเจ้าโทงฮ่องเต้ กลับ คืน สิ่ง ของ เครื่อง
 ราช บรรณาการ กับ มี รัชสัง มา นั้น ทุก ประการ เบี้ยะซัง อ่อง ไต้ ฟัง ที่ ไม่ รู้
 ที่ จะ คิด อย่างไร ครั้น จะ แก่ แก่กัน ทดแทน บ้าง ก็ สู้ ทหาร เมือง เชียงฮวน
 ไม่ได้ ต้อง จำใจ หนึ่ง อยู่

๑ ฝ่าย พระเจ้าโทงฮ่องเต้ ทรง ซัด เคือง พื่อทง ชิ่ง นึก รัชสัง ให้ ทหาร
 รัย ทัพ มา มัด ไว้ นำ ที่ หนึ่ง ครั้น กุซง ชุนนาง ขวน กรวย บังคม ลา กลับ ไป แล้ว
 จึง ตรัส ตาม พื่อทง ว่า เวลา ราชานี้ เรา พูกรู้ ไว้ แก่ เจ้า อย่างไร บ้าง ซึ่ง นาง
 กุถุงจู้ ข่าน้อง ของ เจ้า ทาย นั้น ก็ เพราะ สู้รบ กัน ต่าง คน ฮานา เจ้า นาย
 ของ ทัพ นาง กุถุงจู้ นั้น มีความ ชอบ ค่อ เรา มาก ควร จะ ลม ล้าง
 พยายาม ไล่ เมื่อ เจ้า ไม่ เลี้ยง คูกู เขา แล้ว ก็ ให้ เขา กลับ ไป เสียน มี คีตญา
 มา ข่านาง กุถุงจู้ ทาย ทั้ง นี้ ทำให้ เสียน ไมตรี แล เกียรติยศ ทัพแล้ว
 จึง รัชสัง ให้ ทหาร เอา พื่อทง ไป ข่านาง ที่ นอก เมือง ทหาร ไล่ รัชสัง ก็ คุม

ตัวพ่อทองไป ชุมนางทั้งปวงเฝ้าอยู่พร้อมกัน ไม่มีผู้ใดทักทวน หลก๊ก
 กง เหน้ตังนั้นก็ร้องห้าม ทหารให้รอไว้ก่อน พระเจ้าไทจงฮ่องเต้ได้ทรง
 พัง หลก๊กกง ร้องห้าม พวกทหาร จึง คริส งาม ว่าท่าน หลก๊กกง ห้ามพวก
 ทหารให้รอ อยู่ทำไม พ่อทองจัดรับสั่งมิได้ เชื่อถ้อยฟังคำเราผู้เป็นเจ้า
 นายโทษ ก็ถึง คาย อยู่แล้ว ไม่ควร จะเอาชีวิตไว้เป็นเหยียง อย่าง ค่อไป
 หลก๊กกง จึง กราบทูลว่า พ่อทองจัดรับสั่งโทษ ถึง คาย ก็ จึง อยู่ ซึ่ง
 ข้าพเจ้า ห้าม ทหารให้รอไว้ นั้น เพราะได้ รับ ถ้อย คำ มารดา ของพ่อทองไว้
 แต่เมื่อ ข้าพเจ้า จะไป ขอ กง ทัพ ให้ ยก กง ทัพ มา ช่วย พระองค์ มารดา
 พ่อทองได้ พุ่ก แ่ก ข้าพเจ้าว่า ผู้แต่ บิดา ของพ่อทอง คาย เพราะ ทำ ราชกร
 ทาน บำรุง แ่่นดิน ยังเหลือ แต่พ่อทองผู้เคี้ยว เหน จะ คาย ชิด เป็น แน่ พี่ชพี่
 แ่ช พ่อทอง คง สดุดี สิ้น เสีย ใน ครั้ง นี้ ข้าพเจ้า จึง พุ่ก แ่ก มารดา พ่อทอง ว่า
 ท่าน อย่า วิทก เลย พ่อทอง บุตร ของ ท่าน นั้น ข้าพเจ้า รับ ปรน ชุระ เอง มิได้
 มี อื่น ทราย มารดา พ่อทอง จึง ใ้ ให้ พ่อทอง มา ความ ชอบ ของพ่อทอง มี
 อยู่ มาก ขอ พระองค์ จง เหน แ่ก พ่อเสงผู้ คาย แ่ก ข้าพเจ้า บ้าง เกิด
 พระเจ้าไทจงฮ่องเต้ ได้ ทรง พัง จึง คริส ว่าท่าน หลก๊กกง ขอ ชีวิต พ่อทอง ไว้ เ
 ก็น่า โทษ ได้ จึง รับสั่ง แ่ก พวก ทหาร ให้ ภา ตัวพ่อทอง เข้า มาอย่า ให้ ฆ่า
 เสีย เลย ทหารได้ พัง รับสั่ง ก็ นำ พ่อทอง เข้า เฝ้า ถวาย บังคม แล้ว พุ่ก เข้า
 อยู่ นาน หนึ่ง พระเจ้าไทจงฮ่องเต้ จึง คริส แ่ก พ่อทอง ว่า ตั้งแต่ นี้ ไป เจ้า อย่า
 ได้ มี ภรรยา เลย จน แ่ก ใ้ ำ จง ทำ มา ทากิน อยู่ แต่ ช้าง นอกอย่า เข้า มา
 เฝ้า ให้ เรา เหน หน้า พ่อทอง ได้ พัง รับสั่ง ก็ ถวาย บังคม แ่ก ถลยไป ค่าย
 แ่จ ความ ได้ พ้น หนึ่ง เหล่า นั้น พัง พ้น หนึ่ง ทั้ง ปวง ได้ พัง ก็ ภา ถิ่น วิทก เป็น
 ทุกข ไม่รู้ที่ จะ คิด ประการ ไค

